

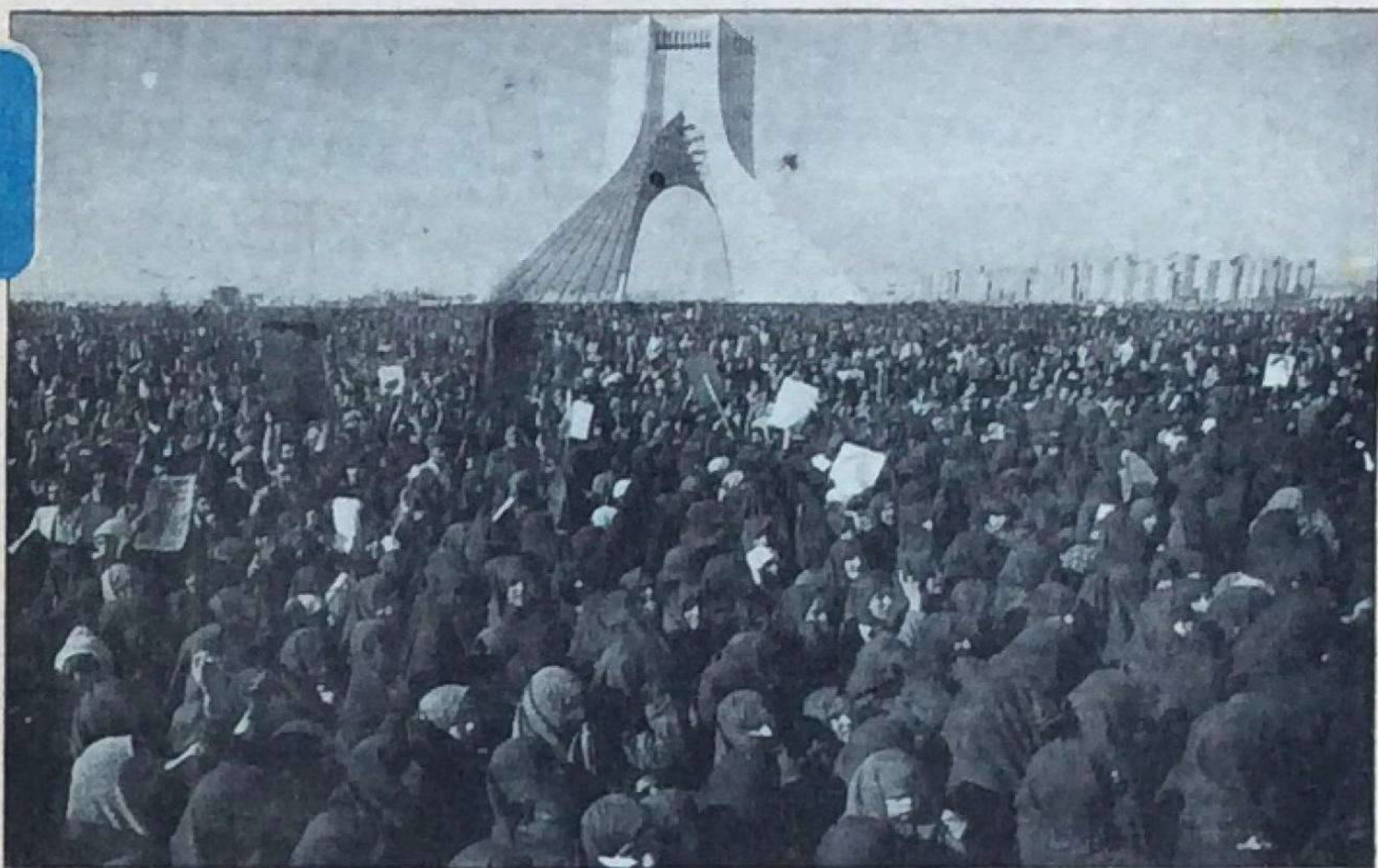
HALKIN KURTULUŞU

19 Şubat 1979
500 kuruş
147

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

● İran devrimini boğmak isteyen bütün emperyalistler ve gericilerin çabaları İran halkını durduramadı

● Şah'ı yere vuran İran halkı yeni zaferler için ilerleyecektir

İran halkının boyuneğmez mücadelesini selamlıyoruz

● ABD, İran'daki sömürü ve egemenliklerini sürdürme çabasında, sosyal emperyalistler de halkın mücadelesine sızmak istiyorlar

● İran halkının mücadelesi tam bağımsızlık, gerçek demokrasi ve sosyalizm yolunda yürüyecektir. Çünkü çağımız «imamların, halifelerin çağı» değildir

● Çin revizyonistleri ABD'yi İran'a müdahale etmesi için kışkırtıyor

● İran halkının büyük zaferi gericiliğe korku, dünya halklarına cesaret vermiştir

YAZISI 2.SAYFADA

DEVRİMCİ BASIN SUSMAYACAKTIR

● SIKIYÖNETİM KOMUTANLIKLARI, GREV VE DİRENİŞE GİTMEMELERİ İÇİN İŞÇİLERE GÖZDAĞI VERİYOR.

Polis gazetemiz üzerindeki ve diğer bazı yayın organları üzerindeki baskı ve engellemelerini sürdürmektedir.

İzmir polisi, gazetemizin 146. sayısının baskısı bittikten sonra, bu sayımızın hemen hemen tamamına bir depoda el koymuş, 146. sayımızın e-

Dev.sa.6.sü.6'da

Sendika ağalarının yeni blöfleri

Egemen sınıfların CHP reformist hükümeti eliyle peşpeşe Meclislerden geçirmeye çalıştığı işçi düşmanı yasa tasarıları hakkında istisnasız tüm sendika ağaları tavır koydular.

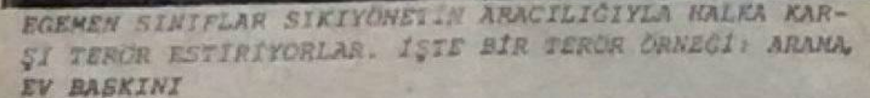
Başta Türk-İş ve DİSK'in sendika ağaları olmak üzere tüm sendika ağaları işçi aleyhtarı girişimlere karşı mücadele edeceklerine dair parlak nutuklar çektiler.

Türk-İş'in faşist sendika ağaları "işçi - memur ayrımının çözüme bağlan-

Dev.sa.6.sü.6'da

Emekçi halk için siyasi demokrasi ve tam özgürlük

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır

EGEMEN SINIFLAR SIKIYÖNETİM ARACILIĞIYLA HALKA KARŞI TERÖR ESTİRİYORLAR. İŞTE BİR TERÖR ÖRNEĞİ: ARAMA, EV BASKINI

"Anarşiye karşı", "demokratik" olarak ilan edilen sıkıyönetim bir ayını doldurmuş bulunuyor

Başbakan Bülent Ecevit, geçtiğimiz hafta içinde yaptığı bir basın toplantısında "sıkıyönetimin yeniden uzatılacağını" açıkladı. Bu satırların yazıldığı sırada henüz hükümetin sıkıyönetimi uzatma tezkeresi meclislere verilmemişti. Fakat egemen sınıfların sıkıyönetim silahını daha uzun süre kullanacakları, sıkıyönetim altında dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya çalışacakları açıktır.

CHP reformistlerinin ve her renkten revizyonist mihrakın iddialarının aksine, bugün egemen sınıfların CHP reformist hükümeti eli ile uyguladıkları sıkıyönetimle emekçi halkın mücadelesini bastırmayı, emekçi halkın sırtına yüklemeyi ve ekonomik, demokratik ve

Dev.sa.6.sü.1'de

Parti Bayrağı dergisi davası başladı

Parti Bayrağı dergisi Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın davası, 9 Şubat günü yapılan duruşmayla başladı. Nuran Saygılı'nın savunmasını üzerlerine alan 30'a yakın avukatın katıldığı davada Nuran Saygılı'nın sorgusu yapılmış ve mahkeme heyeti, duruşma sonunda Parti Bayrağı dergisinin 8. sayısında "komünizm propagandası ve bölücülük" iddiasıyla suçlanan Nuran Saygılı hakkında tahliye kararı vermiştir. Ancak Saygılı, derginin 9. sayısından da başka bir mahkemede görülmekte olan bir davadan da tutuklu bulunduğundan salınmamıştır.

9 Şubat günü İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinde yapılan duruşmada Parti Bayrağı dergisi yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı, sorgusunda "düşünceyi suç saymadığını, sanık sandalyesinde oturması gerekenin 142. madde ve bu maddeyi Türk Ceza Kanununa koyanlar olduğunu" be-

Dev.sa.6.sü.8'de

ABD emperyalistleri Ortadoğu'daki hegemonyalarını pekiştirmeye çalışıyorlar

İran'da emekçi yığınların ayağa kalkması ile Amerikan emperyalistlerinin ciddi darbeler yemesinden sonra, Amerikan emperyalistleri bir yandan İran'daki sömürü ve hegemonyalarını devam ettirme çabaları içindeyken, bir yandan da Ortadoğu bölgesinde sahip oldukları mevzileri ve hegemonyalarını sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar.

ABD Savunma Bakanı Ha

Dev.sa.6.sü.5'te

ZAM ve ZULÜM TEDBİRLERİNE HAYIR!

● BÜTÜN FAŞİST YASALAR İPTAL EDİLMELİ, YASALLAŞTIRILMAK İSTENEN TÜM BASKI TEDBİRLERİ GERİ ALINMALIDIR.

● SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR.

● FAŞİST PROPAGANDA YASAKLANMALI, RESMİ VE SİVİL BÜTÜN FAŞİST KURUMLAR DAĞITILMALIDIR.

● KÜRT MİLLETİ ÜZERİNDEKİ BASKILAR SON BULMALIDIR.

● BÜTÜN FAŞİSTLER YARGILANMALI VE CEZALANDIRILMALIDIR.

● SİYASİ ÖZGÜRLÜKLERİ SAVUNMAK İÇİN HALK MİLİSİ KURULMALIDIR.

● KIBRIS'TAKİ İŞGAL KALDIRILMALI, BÜTÜN ASKERLER GERİ ÇEKİLMELİDİR.

● NATO'DAN ÇIKILMALI, BÜTÜN İKİLİ ANLAŞMALAR İPTAL EDİLMELİ, YABANCI ÜSLER KALDIRILMALIDIR.

● GENEL AF ÇIKARILMALIDIR.

● EĞİTİM SİSTEMİ DÜZELTİLMELİDİR.

● BÜTÜN BÜYÜK İŞLETMELER EMEKÇİLERİN DENETİMİNE DEVREDİLMELİDİR.

● TEKELCİ İŞLETMELERİN KÂRLARI KISITLANMALIDIR.

● FİYAT ARTIŞLARI DURDURULMALI, FİYATLAR DÜŞÜRÜLMELİDİR.

● EN ÇOK 8 SAATLİK İŞGÜNÜ GENELLEŞTİRİLMELİDİR.

● SINIRSIZ GENEL GREV HAKKI VE SENDİKAL ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ SAĞLANMALI, LOKAVT YASAKLANMALIDIR.

● İŞTEN ÇIKARMALARA SON VERİLMELİ, HERKESE İŞ SAĞLANMALI VE GENEL İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALIDIR.

● BÜTÜN İŞYERLERİNDE SAĞLIĞA UYGUN ÇALIŞMA KOŞULLARI YARATILMALI, BARINMA KOŞULLARI DÜZELTİLMELİDİR.

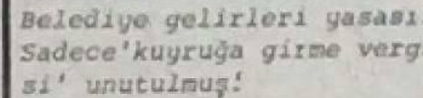
● EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET ÖDENMELİDİR.

● TÜM ÇALIŞANLARA GREVLİ-TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI VERİLMELİDİR.

● "TOPLUMSAL ANLAŞMA" KALDIRILMALIDIR.

● KIRSAL ALANLARDAKİ BÜTÜN FEODAL KALINTILAR TASFİYE EDİLMELİDİR.

● KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN BÜTÜN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİ, TABAN FİYATLARI YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLER TARAFINDAN BELİRLENMELİDİR.

Belediye gelirleri yasası: Sadece 'kuyruğa girme vergisi' unutulmuş!

Belediye Gelirleri Yasası; Halkın cebine uzanan yeni bir el

Geçen hafta içinde, 12 Şubat günü Mecliste Belediye Gelirleri Yasası görüşülerek kabul edildi. Yasa Tasarısı, Senatoda görüşülüp, Cumhurbaşkanlığınca onaylandıktan sonra yürürlüğe girecek.

Haftalardır "halkın yararına" yaygarasıyla üzerinde türlü cambazlıkların yapıldığı, Yeni Vergi Yasa Tasarısı ise daha ince hesaplarla ve daha sinsi yöntemlerle halkın soyulmasını sağlamak amacı ile şimdilik geri alındı. Gerek Belediye Gelirleri Yasası, gerekse yeni Vergi Yasası bir bütünün parçaları olup, adım adım uygulamaya konacaktır.

Belediye Gelirleri Ya-

Dev.sa.6.sü.6'da

CHP reformist hükümeti emperyalistlerin dayattığı tedbirleri uygulamaya başladı

Gazetemizin geçen sayılarında da ortaya koyduğumuz gibi, bugün komprador burjuvazi ve toprak ağaları mevcut ekonomik buhranı aşarak, "düzlüğe" çıkmak için bir yandan halka karşı yeni soygun tedbirleri planlarken, bir yandan da ülkemizi emperyalist sermayeye bütünüyle açmaya, Türkiye'yi tam bir "açık pazar" haline getirmeye çalışmaktadırlar. Reformist CHP hükümeti de bu politikanın uygulayıcılığını üstlenmiştir.

Gene gazetemizin geçen sayılarında üzerinde durduğumuz gibi, ABD emperyalistleri ve diğer batılı emperyalistler "taze para" vermek için Türkiye'nin IMF'nin dayattığı reçeteleri uygulamasını, temel tüketim maddelerine zam yapmasını üc-

Dev.sü.6.sü.8'de

FAŞİST DEMAGOJİ ve BİR İTİRAF ÖRNEĞİ

Günlük gazeteleri, ve TRT'nin haber bültenlerini izleyenler, emperyalistlerin, "taze para" için öne sürdükleri yeni koşulların kabul edilip edilmemesi konusunda reformistlerle faşistler arasında süren söz düellosuna yakından tanıktırlar.

AP ve MHP gibi fa-

Dev.sa.6.sü.3'de

HALKIN KURTULUŞU

Neyin birliği ?

Bugün ülkemizde bir yandan komprador burjuvazi ve toprak ağalarını ve onların siyasi iktidarının halk kitlelerine karşı ekonomik ve siyasi plandaki saldırıları sürerken, bir yandan da bir takım çevreler tarafından "geniş tabanlı hükümet" formülleri hazırlanmakta ve kamuoyunda bu konu üzerinde yoğun tartışmalar yapılmaktadır.

"Geniş tabanlı hükümet" formülüyle kastedilen elbette ki CHP-AP Koalisyon hükümetidir.

"Yeni bir hükümet modeli" üzerindeki tartışmalar, özellikle AP'nin siyasi bunalımdan çıkış yolu için öne sürdüğü ve bütün günlük gazetelerde yayınlanan "11 Şart"ı üzerinde yoğunlaşmaya başladı. AP bildirisinin yayınlanmasından sonra Başbakan Bülent Ecevit, "hükümetin sapasağlam yerinde durduğunu, yeni bir hükümet modeli üzerinde hiçbir tartışmaya girmeyeceklerini", "ancak partiler arasındaki siyasi diyalogun her zaman taraftarı

Dev.sa.6.sü.8'de

ABD ve Türkiye'de insan hakları

Amerikan emperyalizminin elebaşları insan hakları konusundaki demagojilerini sürdürüyorlar.

ABD Dışişleri Bakanlığı geçtiğimiz haftalarda ABD kongresine sunduğu bir raporda "Türkiye'de işkencenin bir siyaset aracı olduğunu gösterecek hiçbir belirti kesinlikle görülmemiştir. Türk Hükümeti de ül-

Dev.sa.6.sü.5'te

Yeni baskı tedbirleri ve faşistlerle reformistler arasında buzların çözülüşü

Egemen sınıfların CHP hükümeti eliyle hazırladıkları Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının artakalan maddeleri bugün Millet Meclisi gündeminin ilk sıralarında beklemektedir ve muhtemelen de yakında görüşülmeye başlanacaktır.

Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı, faşist-

Dev.sa.6 sü.3'te

Yeni revizyonizmin suratına inen tokat

"Bugün, kapitalist - revizyonist sistemin bütün çelişmelerinin keskinleşmesinin bir sonucu olarak dünyanın her yerinde patlamaya hazır bir devrimci durum vardır. Bu durum devrimi gündeme getirmiştir." (Enver Hoca,"EMPERYALİZM VE DEVRİM", s.265,İng.Bas.)

İran'daki olaylar ve gelişmeler, uluslararası komünist hareketin dünyadaki bugünkü duruma ilişkin olarak yaptığı tahlili bir kez daha doğruladı. Son birkaç on yılın en büyük kitle hareketlerine sahne olan İran, bugün devrimin yalnızca bir istek olmaktan çıkıp, "çözülmek için ele alınmış bir sorun olduğu" yolundaki tespitin gerçeğe uygun olduğunu gösterdi.

İran devriminin patlaması, bugün dünyada devrimci durumun olmadığını, devrimci atılımlar için vaktin gelmediğine dair fetvalarda bulunan yeni revizyonizme de gereken cevabı vermiş olmaktadır. Son yıllarda dünyanın çeşitli bölgelerinde gelişen halkların mücadelesinin yanı sıra İran'daki büyük halk hareketi de yeni revizyonistlerin "devrimi üçüncü dünya savaşı sonuna erteleyen teorilerini" iflas ettirmiş olmaktadır.

Dünya halkları ve bu arada elbette İran halkı da bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda attıkları her adımda yeni revizyonistlerin dünya halklarına müttefik diye sunmaya çalıştığı Amerikan emperyalistlerini, batılı emperyalistleri, Şahları,kompradorları da yerden yere vurmaktadırlar. Tabii ki halkların bu devrimci eylemlerinin darbelerinden başını Çinli revizyonistlerin çektiği yeni revizyonistler de nasiplerini almaktadırlar. Onların halklara devrimci çözüm diye sundukları bütün formüller dünya halklarının ayakları altında ezilmektedir.

Enver Hoca yoldaş, "Emperyalizm ve Devrim" adlı son eserinde belirttiği gibi bugün "genel olarak, dünyadaki durum devrimcidir. Birçok ülkede bu durum olgunlaşmıştır, ya da hızla olgunlaşmaktadır, diğer ülkelerde bu süreç başlamıştır. Dünya büyük patlamalara doğru ilerliyor. Genel olarak dünyanın bugünkü durumu patlayan bir volkanı, parlayan bir alevi, iktidarda olan ve ezen, sömüren sınıfları kesinlikle yakacak olan bir ateşi hatırlatıyor."

Elbette ki bu tahlillerin temelini yalnızca İran'da patlayan devrim oluşturmuyor. Tayland'da, Filipinler'de, Güney Amerika'da, Nikaragua ve Polisario'da, Filistin'de yükselen halk savaşlarının, silahlı mücadelelerinin alevleri de dünyanın patlamaya hazırlanan bir volkan olduğunu kanıtlamaktadır. Öte yandan kapitalist Avrupa'nın işçi sınıfı 60'lı yılların sonlarındaki eylemlerini anımsatan bir biçimde yeni mücadelelerin içine giriyor. Batı Avrupa'nın birçok büyük kenti şimdi onbinlerce işçiyi içine alan büyük grev dalgaları ve direnişleriyle sarsılmaktadır. Ama yeni revizyonistler karşı-devrimci stratejilerinin sözde doğruluğunu kanıtlamak için bütün bunlara gözlerini kapamış bulunmaktadırlar.

Evet devrim bugün çözülmek üzere halkların gündemindedir. Dünyanın dört bir yanında devrimci durum vardır ya da olgunlaşmaktadır. Eğer bazı ülkelerde ortaya çıkan devrimci durumlar devrime doğru gelişmiyor ve halkların beklediği sonuçlar gelmiyorsa bunun bir nedeni de "Üç Dünyacı" revizyonistlerin bugün dünyada devrimci bir durum olmadığına" ilişkin gerici tezleriyle değil, kendilerinin de içinde bulunduğu ve halkları arkadan hançerleyen sabotajcı grupların faaliyetleri ile açıklanabilir.

Uluslararası işçi sınıfının ve dünya halklarının devrimci mücadelelerini engellemeye çalışan sayısız gerici akım faaliyet halindedir. Eurokomünist, sosyal-demokrat, modern revizyonist, Troçkist ve yeni Troçkist akımlara bugün ÇKP'nin başını çektiği yeni revizyonist çeteler de katılmıştır. Bunların hepsi halkların dostu pozlarında devrimci mücadelelerin içine sızmakta ve devrimin alevlerini söndürmek için her yola başvurmaktadırlar. Bu gerici akımların halkların ve işçi sınıfının birliğini parçalayan, devrimci mücadelelerini baltalayan faaliyetleri elbette ki dünyanın devrimci güçleri arasında büyük karışıklığa neden olmaktadır. Bu nedenlerle, bugün, dünyada devrimin objektif şartlarının yokluğundan değil, ancak sübjektif şartların eksikliğinden söz edilebilir.

Yeni revizyonistlerin halkların devrimci eylemini durdurmaya yönelik çabaları boşunadır. Dünya proletaryası ve halkları Bernsteinların, Kautsky ve Kruşçevlerin aynı türden masallarını çok dinledi. Ama bu masallar halkların önünü karartamadı. Yeni revizyonistler de gerici teorileriyle bunu başaramayacaklardır. Dünya proletaryası ve halklar devrime doğru yürüyor ve yürüyecektir.

İran halkının boyuneğmez mücadelesini selamlıyoruz

Şah'ın tahtını, tacını bırakıp kaçmasının üzerinden 20 gün bile geçmeden Amerikan emperyalizminin ve İran gericiliğinin yeni oyunları da İran halkının yılmadan verdiği mücadele sonunda bir kez daha bozuldu. Batılı emperyalistlerin ve İran gericiliğinin ellerinde kalan mevzileri Bahtiyar hükümeti ile tutma girişimleri de fiyaskoyla sonuçlandı. Halk isyanının büyük dalgası Bahtiyar'ın koltuğunu da fırlatıp bir kenara atıverdi. Bu olay da kan ve şehitler pahasına elde edilen yeni bir zaferdir.

İran halkı karşı-devrimin bütün modern silahlarına, zulüm ve katliamlarına meydan okudu. Onların bu büyük mücadelesi yalnızca Şah'a ve onu ayakta tutan İran gericiliğine karşı değil, aynı zamanda dünyanın bütün emperyalist ve süper devletlerine karşı da bir meydan okumadır.

İran halkı bundan önce de onlarca kez ayaklandı. Ama bugünkü ayaklanma daha öncekilerin basit bir tekrarı değildir. Yalnızca geniş bir çerçeve içinde zulme ve baskıya yönelmiş de değildir. Bugünkü İran devrimi açık bir biçimde anti-emperyalist ve demokratik hedeflere sahiptir. Bu, devrime katılan sınıf güçlerinin, işçilerin, köylülerin, aydınların geniş tabanı devrimin bu hedeflerini daha da belirgin bir hale getirmektedir.

Zeri i Popullit gazetesinin de belirttiği gibi "önderliğin kimin elinde olduğuna bakılmaksızın, elde ettiği sonuçlar çözümlemek üzere ele aldığı görevler ve katılan toplumsal güçler açısından İran halkının ayaklanması ilericidir." Bu açıklamada İran halkının demokrasi ve bağımsızlık için durduğu özlemin kesinlikle belirleyici bir önemi vardır.

Yine Zeri i Popullit gazetesinin yazdığı gibi, "İran'da monarşinin yıkılması için mücadele deve savaşı değildir. Artık imamların ve halifelerin savaş çağı değildir. Bugün halkların mücadelesinin kapitalist sömürünün ve emperyalist egemenliğin olduğu bir çağda yaşıyoruz. Bu mücadelede İran halkının köklü demokratik ve devrimci dönüşümler için ortaçağ monarşisine ve emperyalizme karşı mücadelesinin kökleri yatmaktadır."

İran halkının düşmanlarının yeni duruma uygun davranmaya,devrimin getirdiği meyvaları geri almaya, zaferi baltalamaya veya en azından şimdilik bugünkü durumu korumaya çalışacakları açıktır. Bunların belirtileri berrak bir şekilde şimdiden gözükmektedir. Devrimin düşmanları içerde ve dışarda tetikle beklemektedir. Ama İran halkı mücadelede kararlı olduğunu, mücadelenin her [illegible] göstermiştir. [illegible] İran üzerindeki bütün ekonomik ve siyasi bağları koparılıp atılmadan, İran'da yıllarca Şah'ın tahtına taze kan vermiş topraktaki feodal kölelik ilişkileri sökülmeden İran devriminin bugünkü mevzilerini dahi uzun bir süre koruyamayacağı açıktır. Zaferin getirdiği bugünkü sonuçların garantisi, ancak tam bağımsızlık, gerçek demokrasi ve sosyalizm yolunda kararlılıkla yürümekle mümkün olabilecektir. İran işçi sınıfı ve onun devrimci komünist önderliği bunun en büyük garantisidir. Şahı yere vuran İran halkının yeni zaferler için de ileriye atılacağına inanıyoruz.

İran halkının Şah'a olduğu kadar dünya gericiliğine karşı yürüttüğü büyük mücadele baskı ve sömürü altında yaşayan bütün dünya halklarına örnek olmuş, onlara cesaret vermiştir. İran halkının isyanı, bir halk kendini devrimin zaferi için kararlı olduğu, zorlukları ve fedakarlıkları göze aldığı zaman dolar ve rublelerin, uçak ve tankların, en modern işkence araçlarının, zindan ve idam sehpalarının beş paralık kıymeti olmadığını göstermiştir. İşte dünyanın en vahşi işkencelerini uygulayan, en modern işkence araçlarına sahip olan dünyanın en ünlü zulüm örgütlerinden biri olan SAVAK'ın durumu ortadadır. İşkence tezgahları İran halkının büyük mücadelesi ile paramparça edilmiş, bütün kanlı cinayetler ortaya çıkmıştır. Şimdi eski SAVAK şefleri İran halkının önünde günah çıkarmaya, ya da geçmişin vahşi uygulamalarıyla bir ilgileri olmadığına halkı inandırmaya çalışmaktadırlar. Yakın geçmişin vahşi zalim kabadayıları şimdi halkın önünde süt dökmüş kediye dönmüşlerdir. Evet İran devrimi bütün dünya halklarına örnek olmuştur. Ama bu devrim aynı zamanda bütün dünya gericiliğine de iyi bir ders vermiştir. Dünün yıkılmaz denen Şah'ı bugün emperyalizmin çöplüklerinde eşelenmektedir. SAVAK yöneticileri, eski işkencecilerin ellerinden artık eski efendileri bile tutmuyor.

Bütün revizyonistlerin küçümsedikleri, alay ettikleri halk eylemleri işte İran devrimini yaratmıştır. Halkların gücüne inanmayanlar,gericiliğin birinden birine sırt dayamanın şart olduğu hayalleri yayanların safsataları da çöplüğe atılmıştır.

İran halkının mücadelesini sevinç ve gururla izliyoruz. Aramızda sınırlar olsa da uluslararası emperyalizme ve İran gericiliğine güçlü darbeler vuran İran halkının kazandığı zaferleri halkımızın zaferleri olarak da görüyor ve bunlara bütün kalbimizle katılıyoruz. İran halkının mücadelesini enternasyonal ve kardeşçe duygularla selamlıyoruz.

İran halkının mücadelesi halkımıza ve Türkiye devrimcilerine örnek olacaktır. Bu mücadeleden öğreneceğiz ve İran halkının kararlılığı, boyun eğmez tutumunu örnek alacağız.

Deng, ABD'ye İran'a müdahale etmesi için çağrı yaptı

Çin revizyonistleri hegemonyacı emellerini ortaya koydular

Yakın zamana kadar İran'da gelişen halk hareketini durdurmak ve sonunda ezmek şeklinde formüle edilebilecek bir stratejik plan, İran üzerinde hesapları olan bütün emperyalistlerin ortak çizgilerini oluşturdu. Bu plan, biçim değiştirmekle birlikte bugün de sürmektedir.

Amerikan emperyalistleri ve batılı müttefikleri şimdi de her yola başvurarak eski mevzilerin büyük bir bölümünü ellerinde tutmanın yollarını aramaktadırlar. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tutumu da bir yandan halk hareketinin daha devrimci hedeflere doğru yönelmesini önlemeye çalışırken, öte yandan İran'daki uzantıları TUDEH aracılığı ile halk hareketinin içine sızmak olmuştur ve hâlâ aynı çizgi üzerinde yürümektedirler. İki emperyalist süper devletin ve müttefiklerinin İran'daki büyük halk hareketi karşısındaki tavırları bütün dünya halklarının gözünde açığa çıkmıştır.

Öte yandan Çin revizyonistlerinin İran'daki halk hareketinin ezilmesi, devrimin geriletilmesi için duydukları isteği gizlemeye hiç gerek duymamaktadırlar. Davranışlarının dış görünüşüne aldırış etmeden bütün tutumları ile İran'daki mücadelenin bastırılması için çaba sarfetmektedirler. Onların bu konudaki fütursuz tavırları, İran'daki halk mücadelesinin doruk noktasına ulaştığı geçtiğimiz yaz aylarında Hua Gua-feng'in İran Şahı'nı ziyaret etmesi ve böylece Şah'a en güç anlarında diplomatik ve siyasi bir destek sağlamaları ile açığa çıkmış oldu. Yine İran halkının sokaklarda, fabrikalarda mücadele ettiği, kan döktüğü günlerde, resmi Çin basını "Şah'ın bir kaya gibi sağlam durduğunu" belirterek İran halkının bu yeminli düşmanına destek olduğunu açıklamaktan çekinmedi. Çin revizyonistlerinin karşı-devrimci tutumları sonbaharda Şah'ın halk hareketini bastırmak için ilan ettiği sıkıyönetimi destekleyerek devam etti. Çin parti basını sözkonusu sıkıyönetimi değerlendirirken şunları yazıyordu: "İran hükümeti, ülkenin bağımsızlığını ve halkın anayasal haklarını tehlikeye düşüren terörist saldırıları ve tehlikeli sorunları göz önüne alarak, milli birlik ve beraberliği sağlamak amacıyla 6 ay süreyle sıkıyönetim ilan etmiştir." Çin'in revizyonist parti basını aynı değerlendirmede halk hareketini de "dış güçler tarafından desteklenen çapulcu hareketleri" olarak nitelendiriyordu. Aralık ayı başında Şah'ın kendisinin halk tarafından desteklendiğini göstermek için SAVAK'a düzenlettirdiği bir şike gösteri de resmi Çin basını tarafından kamuoyuna, "İranlı yurtseverlerin büyük gösterisi" olarak duyuruldu.

Ama Deng Siao-ping'in geçtiğimiz günlerde Amerika'ya yaptığı ziyaret sırasında İran konusunda söylediği sözler Çin revizyonistlerinin önceki bütün davranışlarını geride bırakmıştır. Deng, Şah'ın İran'ı terk ettiği, Bahtiyar'ın koltuğunun sallandığı bir sırada yüzlerce gazeteci önünde şu sözleri büyük bir rahatlıkla söyleyebilmiştir: "İran üzerinde nüfuzu olan ve İran'a sözü geçebilecekler, İran'a müdahale etmeli ve ülkede barışı yeniden sağlamalıdır."

Bu sözlerin Amerikan emperyalistlerine İran'a müdahale etmesi için çağrı olduğunu anlamak için kahin olmaya gerek yoktur. İran'da en büyük nüfuz sahibi kuşkusuz Amerikan emperyalistleridir. İşte Deng Siao-ping'in bu çağrısı İran'da "barışı" bozan İran halkının devrimci eyleminin bastırılmasına yöneliktir.

Bu sözler aynı zamanda emperyalistlerin dünya üstünde her yere müdahale etmesinin Çinli revizyonistler tarafından da meşru görüldüğünün bir itirafıdır. Anlaşılan Çin sosyal-emperyalistleri, gelecekteki karşı-devrimci eylemleri için şimdiden hazırlık içine girmişlerdir. Amerika'nın İran'daki halk hareketini bastırmak için meşru bir zemini ve doğal bir hakkı olduğunu iddia eden Deng Siao-ping, böylece yakın gelecekteki politikalarının sınır tanımaz doğrultusunu da belirtmiş bulunmaktadır. Başka ülkelerin içişlerine ve halkların iradelerine müdahale etmeyi başkaları için bir "hak" olarak görenler hiç şüphesiz bu "hakkı" yakın bir gelecekte kendilerine de tanıyacaklardır.

İran devrimi bugün bütün emperyalist güçlerin olduğu kadar, belki de onlarınkinden çok daha fazla Çin sosyal-emperyalistlerinin karanlık yüzlerini açığa çıkarmıştır.

İRAN İŞÇİ-KÖYLÜ KOMÜNİST PARTİSİ:

«Partimiz kendisine verilen tarihi görevi yerine getirmekte kararlıdır»

İran devriminin tek ve gerçek devrimci öncüsü İran İşçi-Köylü Komünist Partisi,revizyonist ihanete, uzlaşmacı barikatlara rağmen İran halkının büyük isyanını birleşik bir mücadeleye yükseltmek, faşizmin ve emperyalizmin temellerine darbe vurmak için mücadele ediyor. Son 20 yıl içinde iki büyük ihaneti yaşayan İranlı komünistler,modern revizyonizmin ve yeni Çin revizyonizminin bütün baltalama çabalarına rağmen İran İşçi-Köylü Komünist Partisi'nin çatısı altında birleşmelerinin üzerinden henüz yalnızca bir buçuk yıl geçti. Ama İran proletaryasının devrimci partisi her şeye rağmen bugünkü devrimci görevine bütün gücüyle sarılmış bulunuyor. O, İran işçi sınıfını ve halkını emperyalistlerin ve onların İran'daki gerici rejimlerinin egemenliğini tamamen kırmak için hazırlıyor.

Aşağıda İran İşçi-Köylü Komünist Partisi'nin İran'daki durumu, mücadeleyi ve partinin kendi önüne koyduğu görevleri kısaca açıklayan bir yazı yayınlıyoruz. Sözkonusu yazı,İİKKP'nin, KPD/ML'nin 10. Kuruluş Yıldönümüne gönderdiği kutlama mesajından alınmıştır. Mesaj, 19 Aralık tarihini taşıdığından içindeki tespit ve açıklamalar iki ay önceki durumu yansıtmaktadır.

(...)

Halkımızın mücadelesi günden güne güçlenmiş ve dünya çapında özel bir önem kazanmıştır. Yiğit, çalışkan emekçi halkımız 50 yıldan beri emperyalistlerin ona zorla kabul ettirdikleri ve ayakta tuttukları barbar, faşist Pehlevi rejimi altında yaşamaktadır. 100 binden fazla siyasi tutuklu İran'da cezaevinde bulunmakta ve bunlar çoğunluğu Amerikalı olan 60 bin askeri uzman tarafından eğitilmektedir. İran ordusu,emperyalistlerin İran'da ve bütün bölgede saldırgan amaçlarını yerine getirmektedir. Birkaç yıl içinde savaş malzemesine 16 milyar dolardan fazla para harcanmıştır.

İran nüfus yoğunluğu az olan büyük bir ülkedir. İran, [illegible] tarım ürünlerinin ve gıda maddelerinin % 80'inden fazlasını dışardan ithal etmek zorunda olan bir tarım ülkesidir. Ekmek, artık gündelik bir sorun haline gelmiştir. Fiyatlar olağanüstü derecede artmıştır. Şimdiye kadar senelik petrol üretimi yarım milyar tondu, gaz, bakır ve diğer şeylere rağmen ülkemiz çok büyük borçlar altındadır; işsizlik büyümekte ve açlık her yerde kol gezmektedir.

Halkımızın yiğit isyanının tarihi kökleri vardır. Diğer ülkelerin halkları gibi halkımız da mücadelesini devam ettirmeye kararlıdır. Halkımız kararlılığı ve fedakarlığıyla emperyalistlerin tahakkümü altında yaşamak istemediğini göstermiştir. Rejim Kum (Ghom)'un cesur isyanını kanla bastırınca, Tebriz'in yiğit halkı ayaklandı ve 1000'den fazla ölü ve binlerce yaralı verdi. Meşhed'in kahraman halkı şimdiye kadar her ay 100 ölü veriyordu. Şiraz, İsfahan, Abadan vs.de de mücadeleci halk yığınları isyan ediyorlar. Abadan'da rejim 800 kişiyi canlı canlı Rex Sinemasında yaktı. Tahran'da "Kara Cuma", 8000'den fazla ölüyle sona erdi.

(...)

Ama halkımız korkmamaktadır. Emekçilerimiz grevleriyle emperyalizme güçlü darbeler indirmişlerdir. Bu grevler, emperyalistleri titretmiştir. Hatta kukla rejim, Suudi Arabistan'dan petrol ithal etmek zorunda kalmıştır. Gerçi emekçilerimiz, özellikle petrol sanayinde çalışanlar, grevlerin bedelini kanlarıyla ödemektedirler, ama kimse onlara boyun eğdirememektedir ve ülke çapında grevleri bütün şiddetiyle sürmektedir. Ordu, polis ve SAVAK dışında bütün yönetim cihazı kendi içinde parçalanmaktadır.

Böyle bir hareketin yönetimi için bu anda büyük bir parti hazır olmalıydı. Ancak Kruşçev revizyonistlerinin ihanetçi sonucu İran işçi sınıfının partisi tasfiye edildi ve İran proleter devrimi büyük bir darbe yedi.

60'lı yılların başında İran Marksist-Leninistleri bu ihanete karşı mücadeleye giriştiler ve bundan kısa bir süre sonra Çin revizyonistlerinin saldırılarına uğradılar. 1964'den beri Çin revizyonistleri, düşünülebilecek her türlü hileyle İran Marksist-Leninistlerine karşı çıkmakta ve 1971'den beri İran'da faşizmi resmen desteklemektedirler.

Buna rağmen Marksist-Leninistler 14 yıl boyunca verilen birçok iç ve dış mücadele sonucunda, bundan bir buçuk sene önce Partilerini kurdular. Partimiz, tam da İran toplumunun patlamasından kısa bir süre önce kuruldu. Partimiz, kendisine verilen tarihi görevini yerine getirmekte kararlıdır. Bu senenin yazında toplanan Plenumda şu karara varılmıştır: Parti,mümkün olan her yerde önderliği ele geçirmeli ve muhalefet örgütlemelidir.

Tahran'ın işçi semtlerinde Parti, büyük gösteriler düzenledi ve hem Tahran'da hem de diğer şehirlerde "Kara Cuma" günü anti-faşist muhalefet örgütledi. Bazı fabrikalarda taraftarlarımız grevlerde mücadelenin ön saflarında yer aldılar. Taraftarlarımız, üniversite boykotunda ve öğrenci gösterilerinde önemli bir rol oynadılar ve ilk defa olarak "Demokratik Halk Cumhuriyeti" sloganını yaygınlaştırıldı. Kuzeydeki, Barbol, Amol ve Bahşar şehirlerinde ordu, polis ve rejimin ajanlarıyla şiddetli çatışmalar olmuş ve taraftarlarımız ilerici güçlerin desteğiyle Halk Cumhuriyeti ilan etmişler ve iki gün süresince yönetimi ele geçirmişlerdir. Partimizin taraftarlarınca ülkenin kuzeyinde 70 bin kişinin katıldığı bir gösteri düzenlenmiştir.

(...)

Amerikan emperyalistleri ve diğer emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve Çin emperyalistleri rejimi şiddetle desteklemektedir. (...)

Tabii ki Partimiz, görevinin, mümkün olduğu kadar çabuk silahlı kurtuluş savaşına geçmek olduğunu görmektedir. Bütün Parti örgütlerine bununla ilgili direktifler verilmiştir. Plenumumuz doğru bir şekilde, revizyonizmin ve onun her türünün yok edilmesi için Parti'nin bütün hücrelerinin eğitimlerini yoğunlaştırmaları, teorik bilinçlerini yükseltmeleri gerektiğini tespit etmiştir.

(...)

Partimiz,halkımızın ve proletaryanın mücadelesini dünya proletaryasının mücadelesinin bir parçası olarak değerlendiriyor. Görüldüğü gibi bütün emperyalistler, İran halkına karşı birleşmiş durumdadırlar. Ama halkımız ve proletaryamız güçlü müttefiklere sahiptir. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin önderliğinde sosyalist kampı teşkil eden dünya proletaryası ve özgürlüğe açık halklar. Emperyalizm, can damarlarından birini teşkil eden ve onun için büyük bir önem taşıyan bir bölgede sıkışmıştır ve başını satırın altına uzatmaktadır. Hep birlikte onu büyük bir yenilgiye uğratmalıyız.

İran halkının mücadelesi ve Aydınlık şeflerinin demagojisi

İran olayları bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de değişik siyasi çizgilerde farklı yankılar yaptı. Türkiye'deki her siyasi görüşün bu konudaki tutumu açık bir biçimde ortaya çıktı ve sınıf niteliklerine, siyasi ve ideolojik hatlarına uygun olduğu görüldü. Pek çok kimse tarafından kavranamayan olay, Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin nasıl olupda İran olayları karşısında Çinli şeflerinden ayrı bir noktaya düştüğü idi.

Gerçekten de uzun süreli bir sessizlikten sonra Aydınlık gazetesi, 1978 sonbaharından bu yana İran olaylarına sayfalarında geniş yer ayırdı. Halk hareketinin büyük destekçisi pozlarına girdi. Oysa Aydınlık şefleri Şah'ın Türkiye'ye 1975 yılında yaptığı ziyaretten bu yana açıkça Şah'ı ve ve İran gericiliğini destekleyen bir siyaset izlemekteydiler. Hatırlanacağı gibi Şah'ın 1975 yılında Türkiye'ye yaptığı ziyaret sırasında Halkın Sesi dergisi Şah'a övgü düzmüş, Şah'ı ve onun İran'daki kanlı cinayetlerini protesto eden devrimciler, Aydınlık şeflerinin galiz küfürleriyle karşılaşmışlardı. Bu tutum yakın zamana kadar aynı şekilde sürdü. TİKP şefleri açıkça Şah'ın uluslararası komünist hareketin bugünkü önderlerinden daha "devrimci" olduğunu bile iddia ettiler. 'Sosyal-emperyalist yayılmanın karşısında bir kaya kadar sağlam olduğunu' vaaz ettiler. Hatta Hua Gua-feng'in İran ziyareti karşısında kendi taraftarlarını dahi inandırmayı başaramadıkları övgülerle Şah'ı taçlandırdılar. Aynı günlerde Şah'ın hızla silahlandığını belir-

Dev.sa.6.sü.1'de

Çin-Amerikan ittifakı halkların özgürlüğü, bağımsızlığı ve güvenliği için büyük bir tehlikedir

Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Merkez Yayın Organı Zeri i Popullit gazetesi 9 Şubat'ta Deng Siao-ping'in Amerika gezisini yorumlayan "Çin-Amerikan İttifakı Halkların Özgürlüğü,Bağımsızlığı ve Güvenliği İçin Büyük Bir Tehlikedir" başlıklı bir yazı yayınlamıştır. Tiran Radyosunun 9 Şubat tarihli yayınından aldığımız yazıyı özetleyerek yayınlıyoruz. Arabaşlıklar tarafımızdan konmuştur.

ZERI I POPULLIT

Yeni Çin emperyalizminin en azgın temsilcisi olan Den Siao-ping'in ABD'ye yaptığı ziyaret bitti. O, ABD'ye Çin Devlet Konseyi Başkan Yardımcısı ünvanıyla gitti. Ama gerçekte bazı belirgin iç ve dış hedeflere ulaşmayı amaçlayan bir savaş kışkırtıcısı grubun görevlisiydi. Beyaz Sarayın elebaşıları onu Doğu'nun kralları ve imparatorlarına uygun büyük törenlerle karşılayıp, uğurladılar. Gerek konuklar, gerekse evin efendileri viskiyle birlikte birbirleri hakkındaki övgüleri de ırmak gibi akıttılar. Amerikan basını Pekin'den gelen ünlü dostlarının ziyaretini iki ülkenin ilişkilerinde büyük tarihi olay olarak reklam etmek için sayfalarını esirgemedi. Kruşçev'in 20 yıl önce yaptığı gibi Deng de Teksas'ın kovboyları gibi giyinerek ve Houston'daki rodeolarda güzel kızlarla birlikte arabaya binerek sıradan Amerikalıları eğlendirmek için parlak bir aktör olarak boy gösterdi.

HİÇBİR ŞEY GERİCİ KOMPLOYU GİZLEYEMEZ

Carter'la Deng arasında saatlerce süren görüşmelerin yapıldığı Beyaz Sarayın kalın duvarları gibi bu reklam ve soytarılıklar da halkların özgürlüğü, bağımsızlığı ve güvenliğine karşı Washington'da tezgahlanan yeni komployu örtbas edemez. Deng Siao-ping'in Amerika ziyaretinin bütün dünyada yarattığı duygu, ağır ve endişe vericidir. Bu ziyaretin sonucu, süper devletlerin eseri olan ve tehlikeler, tehditler, şantajlarla dolu olan bugünkü dünyanın göğüne yeni bir kara bulutun yükselmesidir. Soğuk ve sıcak savaşların rüzgarları şimdi daha sert esmektedir.

Deng, Birleşik Devletleri savaş kışkırtıcısı yörüngesine çekmek için Amerika'ya coşkuyla gitti. Emperyalist elebaşılar genel olarak hem stratejik amaçlarını hem de taktik tedbirlerini kamuoyundan gizlemeye çalışırlar. Dış siyasette attıkları her adımı "barış", "halkların güvenliği" vb. sözlerle

Dev.sa.6.sü.1'de

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

KIRŞEHİR'DEN BEŞ DEVRİMCİ:

Revizyonist hizip, sınıf mücadelesinin her planda şiddetlendiği bir dönemde ortaya çıktı. Henüz öncünün devrime kazanılmaya, proletarya hareketinin siyasi programının yaratılmaya çalışıldığı bir süreçte boy verdi. Aynı süreç içinde karşı-devrimci saldırılar artmış, modern revizyonizmin ve "Üç Dünyacı" yeni revizyonizmin bölücü çabaları hız kazanmıştı. Hizip, yılgınlık, umutsuzluk, pasifizm ve kararsızlığın unsurlarını içlerinde taşıyanların gelişen durum karşısında kapağı attıkları bir yer oldu.

Öte yanda proleter devrimci hareket içinde gelişen Marksist çizgiye karşılık, revizyonizmi temsil edenler telaşa kapıldılar. Revizyonist düşüncelerinin ezileceğinden ve kariyerlerini kaybedeceklerinden korktukları için uluslararası komünist hareketin genel çizgisini kendilerine maske yaparak, bölücülüğe ve tasfiyeciliğe giriştiler. Oysa bütün görüşleri uluslararası komünist hareketin genel çizgisinin bütünüyle zıddı olan revizyonizmden kaynaklanıyordu.

Hizibi ortaya çıkaran etken, burjuvazinin proletarya üzerindeki etkisidir. Hizip, doğrudan doğruya burjuvazinin sol maskeli bir uzantısıdır.

(...)

M.D.

Revizyonist hizbin şefleri, proleter devrimci hareketi bölücü çabalarına ideolojik bir kılıf giydirmelerine rağmen çok uzun bir süre tabandaki devrimcileri "ideolojik konularda yeni görüşler getirilecek" vaatleri ile oyaladılar. Birçok devrimciyi evlere kapatarak mücadeleden uzaklaştırdılar. Teorik çalışma adı altında insanları amaçsız bir biçimde ve neye hizmet edeceği belli olmadan medrese uleması gibi eğitmeye çalıştılar. Tek amaçları zaman kazanmak ve devrimcileri mümkün olduğu kadar daha uzun bir süre için oyalamaya çalışmaktı.

(...)

Proleter devrimci hareketin çizgisinden uzaklaşmak, uluslararası komünist hareketin çizgisinden uzaklaşmak, dolayısıyla halka ve devrime ihanet etmekle aynı anlama gelir. Pratik bunu gösterdi, gösterecektir.

H.Ç.

Hizbin tek yaptığı iş bol bol araştırma grupları kurmak ve sözde siyaset üretmeye çalışmaktı. Araştırma adı altında yapılan da Marksist klasikleri okumaktan öteye geçmiyordu. Oysa siyaset üretmek için her şeyden önce bir ideolojik bakış açısı gerekir, teorik bir temel gerekir. Hele devrimci bir siyasi çizgi oluşturmak ancak devrimci bir bakış açısının ürünüdür. Ama hizip içinde bunların hiçbiri yoktu.

Hizip ve onun uzantılarından biri olan benim de içinde yer aldığım grup, doğrudan doğruya devrimcilerin birliğinin ve parti inşasının önüne engel olarak dikilmişler ve devrimcilerin proletarya hareketine katılmalarını geciktirmişlerdir.

Türkiye'nin geldiği bu aşamada sözde siyasi tezleri olan kümelenmelere, "iyi niyetli araştırma gruplarına" vb. göz yummak devrimcilerin birliğini bir süre daha engellenmesinden ve parti inşası görevini ikinci plana atmaktan başka hiçbir sonuç vermez. Bugün yapılması gereken, mevcut tekkelerin varlığına izin vermek değil, bu tekkeleri yıkarak proletaryanın devrimci hareketinin saflarına katılmaktır.

Ş.T.

Hizip, proleter devrimci hareketi "siyasetsizlik", "kendiliğindencilik" ve "ekonomizm" gibi ne idüğü belirsiz sıfatlarla suçlarken, gerçekte bütün bu suçlamaları başından beri kendisi hak ediyordu. Hizibin ortaya çıkmasından bu yana iki yıla yakın bir süre geçmiş olmasına ve hizipçi şefler inatla grupçuklarını bir aile şirketi biçiminde sürdürüyor olmalarına rağmen henüz tek bir soruna dahi açıklık getirebilmiş ve siyasi belirsizliği ortadan kaldırabilmiş değillerdir. Onların bütün faaliyeti önlerine çıkan herkesi revizyonizm, ekonomizm, kendiliğindencilik vb. şeylerle suçlamalarıdır. Bu suçlamalarını Enver Hoca ve Stalin'e kadar uzatmaya bile cesaret edebilmişlerdir.

Ama onların gerçek faaliyetleri 'araştırıyoruz' adı altında çok sayıda devrimciyi uzun süre devrimden ve mücadeleden koparmalarıdır. Aralarında oluşturdukları birlik de, yalnızca ahbap-çavuş ilişkileri temelinde oluşturulmuştur.

(...)

Tüm devrimcileri küçük burjuva tekkeleri, grupları terk ederek Parti Bayrağı saflarında toplamaya çağırıyorum.

H.A.

"Üç Dünyacı" revizyonizme karşı mücadele hizbin yüzünü gizlemek için kullandığı bir kılıftı. Hizip doğduğundan bu yana bütün eylem çizgisiyle karşı-devrimin hizmetkârı oldu.

Şefler etkiledikleri tüm devrimcileri, pratikten ve mücadeleden kopardılar. Devrimcilere öğütledikleri siyasi çalışma pratikten kopuk ve ülkemizin şartlarından, sürmekte olan sınıf mücadelesinden çok uzaktı.

Hizip şefleri, hiçbir dönem birlik sorununa ciddiyet ve sorumlulukla yaklaşmadılar. Bütün devrimcileri ekonomist ve kendiliğindenci diye suçladılar. Üç-beş kafadarlarıyla kendilerinin Türkiye'nin tek Marksist grubunu oluşturduklarını iddia edecek kadar saçmaladılar.

(...)

Bütün Türkiyeli proleter devrimcileri, proletarya hareketinin saflarına çağırıyorum.

N.İ.

KAYSERİ'DEN BİR İŞÇİ:

Üç buçuk parti düşmanı hizipçi şef, esas olarak revizyonist-Troçkist kırması düşüncelerini ezilmekten kurtarmak amacıyla uluslararası komünist hareketin çizgisinin arkasına gizlendiler. Ve bu temelde birçok genç devrimciyi peşlerinden sürüklemeyi başardılar. Ancak sahtekarlıkları, Marksizmin güneşi karşısında kısa bir sürede çözüldü. Şefler tek başlarına kaldılar. Ama birçok devrimcinin de mücadeleyi terk etmesine, burjuvazinin saflarına katılmasına neden oldular.

Şefler, kendilerine "böl ve yönet" taktiğini ilke edinmişlerdi. Ama onlara gereken cevap bizzat böldükleri devrimcilerden geldi. Şefler, kısa bir süre içinde bir avuç kaldılar. Kof birliklerini ayakta tutabilmek için çeşitli burjuva taktikler uyguladılar. Kendi aralarında feodal derebeylikler kurdular. Ama her beylik kısa bir süre sonra bağımsızlığını ilan etti. Böylece proleter devrimci hareketin hizip hakkında işin başında gösterdiği sonuç kısa bir süre içinde gerçekleşti: Hizip kırk parçaya bölündü.

(...)

Bugün gelinen noktada ayrı ayrı gruplar ve devrimciler olarak durmanın şartları ortadan kalkmıştır. Türkiye devrimci proletarya hareketi ona her dönemde yol gösterecek bir programa sahiptir. Tekkeler içinde tutulmaya çalışılan güçlerin varlığı, devrimci potansiyelin heba olmasına, birleşik ve güçlü bir partinin ortaya çıkarılmasını geciktirmekten başka hiçbir şeye yaramamaktadır. Bütün devrimcilerin bugünkü bellibaşlı görevi partinin inşasında görev almak ve güçleri birleştirmektir.

BİRECİK'TEN BİR GRUP DEVRİMCİ:

Hizipçi şefler Türkiye'de Marksizmi yalnızca kendilerinin temsil ettiği iddiasıyla ortaya çıktılar. Bütün güçleriyle proleter devrimci hareketi yıkmaya çalıştılar. Bir süre içinde olsa hizipçi şeflerin amaçlarının bir aleti olduk. Bütün devrimcilerin gözlerini karartmak için çalıştılar. Proletarya hareketi için olur olmaz dedikoduya baş vurdular. Bir süre için bizim proleter devrimcilerle ilişki kurmamızı bile yasakladılar.

Bölgemizdeki devrimcileri aylarca "Ortaya büyük siyasetler koyuyoruz. Bekleyin." yalanlarıyla avuttular. Yayın organlarını yakında çıkaracaklarını söylediler. Oysa aylar sonra çıkan ve ancak bir sayı dayanan bu yayın organı da proletarya hareketine karşı yöneltilen küfürlerden başka hiçbir şey getirmedi.

Bu süre içinde hizbin karşı devrimci karakterini kavradık. Onların yolu revizyonizmin, parti düşmanlığının yoludur.

Hizip Birecik'te de ezilmiştir. Doğru yolda, devrimin ve işçi sınıfının yolunda yürümek ancak proleter devrimci hareketin saflarında olmakla mümkün olabilir.

Hala kalmışsa hizip saflarındaki bütün insanlara şeflerden ellerini çekme çağrısı yapıyoruz.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM
KAHROLSUN PARTİ DÜŞMANLARI
YAŞASIN PARTİ BAYRAĞI

İZMİR'DEN 34 DEVRİMCİ:

«Hizipçi hareket revizyonizmin truva atıdır»

Biz hizipçi şeflerin etkisi altında kalarak proleter devrimci safları terk etmiş olan 34 devrimciyiz. Olayların akışı hizbin çürüyen burjuva yapısını devrimci olan herkese, gözü en kapalı olana bile göstermiştir. Bu gerçeği gören bizler, bugün proleter devrimci hareketin saflarında yeniden büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının karanlığına karşı mücadele ediyoruz.

Proleter devrimci hareket, revizyonizmin her kılıktaki türleriyle dövüşe dövüşe yürüdü ve güçlendi. Hizipçi hareket revizyonizmin uzantılarından biriydi. Onun diğerlerinden tek farkı, Truva atı gibi kaleyi içerden çökertmeye çalışmasıdır.

Hizipçi hareketin Türkiye devriminin yolunu aydınlatan Marksist tezlerin, bütünlüklü bir ideolojik-siyasi çizginin ortaya çıkarılmasından hemen önce boy vermesi bir rastlantı değildir. Hizipçi şefler bu tezlerde 58 yıllık revizyonizme ve onun uzantısı olan kendi görüşlerine ölümcül darbenin indirildiğini gördüler. İşte onları telaşla harekete geçiren ve hizip kurmaya yönelten bu gelişmedir.

Hizipçi şefler bu karşı-devrimci faaliyetlerinde propaganda malzemesi olarak kullanmak üzere devrimci hareketin tali sorunlarını ön plana çıkardılar, bu sorunları çözmek için değil, sadece istismar etmek için dillerine doladılar. Onlar proleter devrimci hareketi parçalamak ve kendi saflarını genişletmek için eski gruplarının ruhunu diriltmek, ahbap-çavuş ilişkilerine dayanmak, her türlü memnuniyetsizliği körüklemek yollarına başvurdular. Hatta bir şefin kendi ağzıyla itirafına göre "Tiyatro oynamaya kadar her türlü yöntemi kullandılar."

Olayların gelişimi, proleter devrimci hareketin hiziple ilgili tespitlerini bir bir doğruladı. Sadece devrimci harekete karşı düşmanlık temelinde ve bir ideolojik - siyasi çizgi bütünlüğü olmaksızın şekillenen hizbin ilkesiz bir birlik olduğuna işaret eden proleter devrimci hareket, hizbin kendi içinde de yeni hiziplere ayrılacağına işaret etti. Hayat bu tespiti doğruladı ve hizip kendi içinde bin parçaya ayrıldı.

Bu parçalardan bir tanesi de İzmir'de ortaya çıktı. Bizim de içinde bulunduğumuz bu mahalli grupçuk, hizip şeflerinin gerçek yüzlerinin görülmesi üzerine bu şeflere duyulan haklı öfke temelinde oluştu. Buna rağmen bir süre daha hizbin bizi proleter devrimci harekete karşı düşmanlık temelinde eğiten anlayışının etkisinde kaldık. Hâlâ yakın geçmişteki iç mücadeleyi hizipçi bir kafa ile değerlendiriyorduk. Örneğin, "Her iki taraf da hizipçidir, tasfiyecidir" gibi hayatın her alanda yalanladığı bir görüşü savunmuş olmamız böyle bir anlayışın ürünüydü.

Bu küçük-burjuva grup diğer siyasi hareketlerle özellikle proleter devrimci hareketle kendi arasında ideolojik-siyasi sınırları çizememenin aczi içinde hizbin başlangıcındaki ilkesizliğini tekrar ediyordu. Yani belirgin bir ideolojik çizgi olmaksızın "kendiliğindencilik", "hizipçilik"gibi gerçek muhtevasını kavrayamadığı kelimelerin arkasına sığınarak proleter devrimci hareketle kendi arasına suni çitler çekiyor ve bu yolla grubu ayakta tutmaya çalışıyordu.

(...)

Hizip bitmiştir. Artakalanlar umutsuz bir can çekişme ile yaşamaya çalışmaktadırlar. Bunlar artık bir grup bile oluşturmaktan aciz bir durumdadırlar. "Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformu"nun ortaya konduğu günümüzde bütün parti öncesi grupçukların üzerinde yeşerdiği temel, artık ömrünü doldurmuştur.

Bütün tekkeleri parçalayalım, proleter devrimci hareketin kızıl bayrağı altında birleşelim.

YIKILSIN TEKKELER !
YAŞASIN DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ !

ANKARA'DAN ÜÇ İŞÇİ:

Hizip aslı astarı olmayan suçlamalarla ortaya çıktı ve birçok devrimciyi bu dedikodulara inandırmayı başardılar. Ama kısa süre içinde bütün çabaları fiyaskoyla sonuçlandı. Proletarya hareketini siyasi çizgiden yoksun olmakla suçlayan hizip şefleri yıllardır ortada durmalarına rağmen hiçbir konuda siyasi bir hat oluşturamadılar. Onlarda ne mücadele ruhu ne de sınıfla birleşme isteği vardı. Bütün amaçları yeni kariyerler ve şeflikler elde etmekti.

Hizip proletarya hareketini tasfiye amacıyla ortaya çıktı ama kısa bir süre içinde kendisi tasfiye olmaktan kurtulamadı. Ancak onlar her ne şekilde olursa olsun proleter devrimci harekete zarar vermek amacıyla hareket ettiklerinden birçok ilkesizlik yaptılar. Bu tutumları da yüzlerinin açığa çıkmasında yardımcı oldu. Onlar birçok devrimciyi devrimin ve mücadelenin saflarından kopardılar. Koparamadıklarına yılgınlık ve bezginlik aşılamaya çalıştılar. Onların halkın ve devrimin yararına yaptıkları tek bir iş bile gösterilemez.

Hizip şeflerinin tüm yıkıcı propogandalarına rağmen proleter devrimci hareket her alanda güçlendiğini, doğru, devrimci ve yıkılmaz bir siyaset ortaya koyduğunu dosta düşmana gösterdi.

Hizip şefleri tasfiyeci eylemlerinden kısa bir süre sonra birbirlerine düştüler. Aralarında koltuk kavgası başladı. Onların karşı devrimci yüzünü görmek benim için de zor olmadı.

BELEDİYEDEN BİR İŞÇİ

Hizip saflarına geçici bir süre için de olsa katıldım ve şeflerin emellerine bir süre için alet oldum. Bunun başlıca nedeni sağlıklı bir araştırmaya yönelmeyişim ve şeflerin sahtekarca sözlerine inanışım olmuştur. İdeolojik bulanıklığım bu tutumum da belirleyici bir rol oynamıştır.

Hizipçi şefler sahtekrlığı, dedikodu ve yalanı siyasi mücadelede kendilerine ilke edinmişlerdir. Ama gerçek yedi kat yerin dibine de saklansa ergeç ortaya çıkar. Onların bütün karşı devrimci faaliyetleri fiyaskoyla sona erdi. Devrimci yayınların kitleler ve devrimcilere ulaşmasını engellediler. Devrimci fikirlerle temasa gelmemizi önlemeye çalıştılar. Ama her çabaları boşa çıktı. Hizip tek bir devrimciyi bile saflarında tutmayı başaramadı.

Revizyonist hizip ortaya çıktığında ve proleter devrimci hareket şeflerin iflah olmaz niteliklerini belirleyince-proletarya hareketinin şiarı "Daha küçük ama çelikten bir birlik" oldu. Bu şiarın doğruluğu bugün ortaya çıkmış bulunuyor. Daha küçük bir birlikle yola çıkan proletarya hareketi bugün yüzlerce, binlerce devrimciyi saflarına topluyor.

ANKARA'DAN BİR İŞÇİ

Hiçbir temelde birliği olmayan revizyonist hizip hareketi, birçok devrimciyi de kendi yapıları içinde tutmak için gayret sarfettiler. Onları sonu gelmez vaadlerle oyalamaya çalıştılar.

Hizip kendi içersinde bir birliği hiçbir zaman kurmayı başaramazdı. Çünkü şeflerin amaçları yalnızca yeni kariyerler ve koltuklardı. revizyonist kırıntıların dışında hiçbir ideolojik bakış açıları olmamıştı. Şefleri biraraya getiren özelliklere dikkatle bakıldığında eski arkadaşlıklar, aile bağları olduğu daha açık bir biçimde ortaya çıkar.

Bütün devrimciler için tek seçenek proleter devrimci saflara katılmaktır.

YSE'DEN BİR İŞÇİ

İSTANBUL'DAN İKİ DEVRİMCİ:

Hizip hareketi her aracı kullanarak proletarya hareketini zaafa uğratmayı denedi. Her türlü sorunu istismar etti ve safları bölmeye çalıştı. Tabandaki birçok devrimciyi birbirine düşman etti. İlkesizlik ve tasfiyecilik hizipçi şefler açısından başlıbaşına birer marifet oldu. Biz de muhalefet adı verilen bu selin içine kapıldık.

Ancak aradan geçen süre her şeyi açığa çıkardı. Hizip içinde her türlü ilkesizliğin cirit attığı bir yerdi. Şefler karşı çıkar gözüktürleri her şeyi kendi aralarında ve başkalarıyla olan ilişkilerinde uyguluyorlardı. Kariyerizm, adam kayırma, bürokratizm, pasifizm her şey bu tekke içinde mübahtı.

Hizipçiler bir süre sonra alttan alta revizyonist tezlerini yaymaya başladılar. Ama bunların gizliden yayılmasına çok dikkat ediyorlardı. Çünkü savundukları her şey revizyonizmin çöplüğünden edinmişti. Kendileri de bunların farkındaydılar. Şeflere neden siyasi tezlerin açıktan savunulmadığını söylediğimizde aldığımız cevap şuydu:"Bunları açık açık söyledin mi alnına revizyonist damgası yersin. Zira bütün devrimciler bu konularda şartlanmıştır."

Şefler proleter devrimcilerin hizip saflarına katılmış olan insanlara yaptığı birlik çağrısını da sakladılar. Onlar devrim ve parti gibi konular hakkında hiçbir sorumluluk duymuyorlardı.

Hizipçi hareket, proletarya hareketini bölmeye çabalarken gerçekte devrimci hareketin saflarından revizyonizmi tasfiye etmiş oldu. Etkileyebildikleri devrimci unsurlar ise yeniden proletarya hareketinin saflarına katıldılar. Bütün işlevleri önlerine gelen herkese küfür etmekten ibaret olan revizyonist şefler ise yıkılıp gittiler.

Hizipçi şeflerin dillerine doladıkları hata ve zaafların belirsizlikle çözülemeyeceği bir kez daha ortaya çıktı. Hata ve zaaflar ancak bütünlüklü bir siyasi ve ideolojik çizgiyle aşılabilir. Proleter devrimci hareket bunu kendi varlığı ile ispatladı.

Bütün devrimciler, proletarya partisinin inşası yolunda mücadeleye omuz vermek için tekkelerin duvarlarını yıkalım.

HİZİPÇİ ŞEFLER DE PARTİ RUHUNUN ÖNÜNDE DURAMADILAR

Proleter devrimci hareketi tasfiyeye yönelik revizyonist, hizipçi çetenin ortaya çıkışından buyana birbuçuk yılı aşkın bir süre geçti. Gerçekte revizyonist elebaşıların karargahlarını kurmak için hazırlıklara başlamaları ise tam iki yıl öncesine rastlamaktadır. Bugün ellerimizdeki tozları silkiyor ve revizyonist hizipçi hareketin, bu parti ve birlik düşmanı çetenin defterinin tümüyle dürüldüğünü bir kez daha dosta düşmana açıklıyoruz. Birleşik devrimci proletarya hareketinin inşasının önünde durmaya çalışan anti-parti bir tekkenin yıkılmış olması Türkiye proletarya hareketinin ileriye doğru bir adım daha atması anlamına geliyor. Şimdi sıra zaten her geçen gün çürümekte ve yıkılmakta olan diğer tekkelerdedir.

HİZİP: BURJUVA YOLCULARI

Proleter devrimci hareketin saflarında, doğrudan doğruya onu tasfiyeye yönelmiş olan hizipçi faaliyet en genel ifadesiyle burjuvaziyle proletarya arasındaki mücadelenin her cephede keskinleştiği bir dönemin ürünüdür. Hizibin ortaya çıktığı günler ülkemizdeki sınıf mücadelesinin derinleştiği, karmaşıklaştığı ve çetin bir görünüm kazandığı bir sürece rastlar. Yalnızca yakın geçmişe ilişkin birkaç hatırlatma yapmak bile bu olguyu göstermek için yeterlidir.

1 Mayıs 1977 sonrasında burjuvazinin proleter devrimci hareketi tasfiye etmek için başlattığı karşı-devrimci kampanya, yeni revizyonizmin saldırıları, modern revizyonistlerin ve maceracılığın proletarya üzerindeki yıkıcı etkileri hizipçi şeflerin tasfiyeci planlarını hayata geçirmek için seçtikleri döneme damgasını vuran belli başlı özelliklerdir.

İşte hizip, proletarya saflarındaki burjuva ve küçük-burjuva aydınlarının siyasi mücadelenin derinleştiği bir dönemde yalpalamalarının ve karşı-devrimci saldırı sırasında içine düştükleri korkunun ve kararsızlığın somut bir ifadesidir. Elbette hizip olgusu yalnızca küçük-burjuva unsurların yılgınlığı, bezginliği ve proletarya hareketinin zaferi konusunda düştükleri umutsuzlukla açıklanamaz. Çünkü hizip aynı zamanda anti - parti unsurların, proletaryanın demirden disiplinine düşman olanların liberal ve bireyci tutumlarının bir yansımasıdır.

Öte yandan hizip, proletaryanın, küçük-burjuva unsurların varlığını tehdit etmesi ve bu burjuva grubun bu tehdite karşı gösterdiği tepkiyle de açıklanmalıdır. Yine iki yıl öncesine döndüğümüzde o günlerin aynı zamanda proleter devrimci hareketin önemli bir sorunu, çözmek için gündemine aldığını görürüz. Proletaryanın devrimci partisinin teorik, ideolojik ve siyasi temellerinin yaratılması. Hizipçi şeflerin henüz karşı-devrimci karargahlarını kurmadan önce sahip oldukları revizyonist düşüncelerin bu gelişim karşısında yıkılıp gideceğinden duydukları korku onların tasfiyeci düşüncelerini örgütlenmeye dönüştürmekle sonuçlanmıştır.

İşte proletarya hareketi içinde ortaya çıkmış olan hizbin boy vermesinin başlıca nedenleri bunlardır.

PROLETER DEVRİMCİLERİN
HİZİP HAKKINDAKİ ÖNGÖRÜLERİ

Hizipçi faaliyetin açığa çıkması ve şeflerin bölücük ve tasfiyeciliğe hız vermeleri sonucunda gelişen durum karşısında proleter devrimci hareket revizyonist hiziple ilgili olarak bir dizi sonuç çıkardı ve hizbin ve proleter devrimci hareketin geleceğine ilişkin öngörülerde bulundu. Hizbin ortaya çıkışından kısa bir süre sonra bu tespitleri hayat bir bir doğruladı. Tasfiyeci, revizyonist hizbin anti-parti bir grup olarak da siyasi hayat içinden silindiği bugün bu tespitlerin doğruluğu daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Bu tespitlerden birincisi, revizyonist hizbin karşı-devrimci bir karargah kurmasının ve kendini bu yollada açığa çıkarmasının olumlu bir yanının da olduğu idi. Olumluydu; çünkü böylece proletaryanın devrimci hareketinin safları revizyonizmden arınmış, küçük-burjuva unsurlar, iflah olmazlar devrimci hareketten dışarıya bir safra gibi atılmıştı. Bu arınmanın meyvaları kısa bir süre içinde kendisini gösterdi. Proleter devrimci hareket kısa bir süre içinde bütünlüklü bir siyasi ve ideolojik çizgiyi ortaya çıkardı. Uluslararası Marksist-Leninist hareketle çizgisini bütünleştirdi. Proletaryanın ve diğer halk kitlelerinin içinde derinlik ve yaygınlık kazandı. Hizip sonrası proleter devrimci hareketin kazandığı tüm zaferler bu tespitin doğruluğuna işaret eder.

Proleter devrimci hareketin hizbin geleceğine ilişkin ikinci tespiti hizbin kısa bir süre içinde parçalanacağına ve devrimci hareketin bütününden tecrit olacağına ilişkindi. Çünkü hizip geleceğe ilişkin hiçbir tutarlı perspektife sahip olmayan şeflerin kariyerist hırslarının bir ürünüydü. Onlar proletarya hareketine düşman olan herkesle yanyana geldiler, onlarca düşünceyi bir pota içinde birleştirmeyi amaçladılar. Ama hizbin saflarında kısa süre içinde ortaya çıkan derin parçalanma şeflerin kısa sürede yaya kaldıklarının bir göstergesi oldu. Hizip içinde yeralan bütün unsurlar kısa bir süre sonra birbirlerine kendilerini birleştirenin ne olduğunu sormaya başladılar. Hizip saflarına hasbelkader katılmış olan kişilerin kafalarına bu soru yerleştikten hemen sonra da hizip parçalanma sürecine girmiş oldu.

BİRLİK RUHUNUN ÖNÜNDE DURAMADILAR

Hizbin ortaya çıkmasının hemen ertesinde proleter devrimci hareketin yaptığı bir diğer tespit hizipçilerin de birlik, Marksizm-Leninizm ve parti ruhunun önünde duramıyacağını belirlemek oldu. Gelişmeler bu tespiti de her yönüyle doğruladı. Hizip olgusunun proleter devrimci [illegible] vermek bir yana tam tersine proletarya [illegible] küçük de olsa önemli bir deney [illegible] Proleter devrimcilerin tümü parti düşmanlığına, bölücülüğe ve tasfiyeciliğe karşı mücadelede zengin tecrübeler edindi.

Hizip olgusunun Türkiye siyasi hareketi içinden tümüyle tasfiye olması belki küçük ama anlamlı bir sonuçtur. Bütün ülke çapında artık küçük grupların varlık nedeni ve bizzat bu grupların varlığı ortadan kalkıyor. "Proleter devrimcilerin tek bir program, tek bir taktik [illegible] si" gittikçe daha derin bir [illegible]

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

Sendika ağaları işçi sınıfına 'fedakarlık' çağrısı yapıyor

● Egemen sınıflar, bunalımdan çıkışın yolu olarak, işçi sınıfının üzerindeki baskı ve sömürüyü daha artırmaya çalışıyorlar

● CHP reformistleri ve sendika ağaları: Komprador burjuvazinin politikasının en büyük destekçileri

● İşçi sınıfının kurtuluşunun yolu: Sınıf sendikacılığının yolundan ilerlemek

Geçtiğimiz hafta, işçi sınıfı açısından saldırı ve baskıların arttığı, yeni saldırı planlarının hayata geçirilmeye çalışıldığı bir hafta oldu.

Sendika ağaları, işçileri kapitalist ekonomiyi bunalımdan kurtarmak için yeniden "fedakarlık" yapmaya çağırdılar. Kendileri ise bu fedakarlığın bir parçası olarak, sıkıyönetimi destekleyip, grev ertelemelerinde bulundular. Bir ihanet anlaşması olan "Toplumsal Anlaşma"nın daha geniş alanlarda uygulanabilmesi için sendika ağaları, egemen sınıflarla ve CHP reformistleri ile görüşme üstüne görüşme yapmaya başladılar.

Egemen sınıfların kitle mücadelelerini bastırmak ve pasifize etmekle görevlendirdiği CHP reformist hükümeti ise bütün halk düşmanı faaliyetlerini "Toplumun yararına" olan faaliyetler olarak gösteriyor, reformist yozlaştırıcı demagojiyi iyice yoğunlaştırıyor. "Toplumsal Anlaşma" ile amaçlanan işçi düşmanı yasa tasarılarının bütün işyerlerinde uygulanabilmesini sağlamak için CHP reformistleri son günlerde faaliyetlerini artırdılar. CHP'li İşletmeler Bakanı K. Bulutoğlu, toplusözleşmelerin işyerlerinde verimin artmasını önlediğini belirterek, 'Toplumsal Anlaşma'nın her işyerinde uygulanması için işçilerden "anlayış" beklediğini söylemektedir.

Elbette ki, her zaman olduğu gibi bu konuda da egemen sınıflar ve CHP reformistleri en büyük desteği, işçileri fedakarlık yapmaya çağıran her türden sendika ağalarından gördüler ve görmektedirler.

SENDİKA AĞALARI: İŞÇİ SINIFI HAİNLERİ

Sendika ağaları işçi sınıfının çıkarlarını burjuvaziye peşkeş çekmek ve burjuvaziyi içine düştüğü çıkmazdan kurtarmak(!) için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Geçtiğimiz hafta CHP reformist hükümetinin İşletmeler Bakanı ile Türk-İş'in faşist sendika ağası Halil Tunç bir görüşme yaptı. Bu görüşmede Halil Tunç işçi düşmanı yüzünü bir kez daha gösterdi ve şöyle dedi.

"Ekonomi düzlüğe çıkarılmadığı sürece dışarıdan sağlanacak birkaç kuruşluk yardım bir şey ifa de etmez. Toplumun tüm kesimlerinin fedakarlık yapması gerekir."

"Tüm kesimlerde verimi artırıcı her türlü tedbiri getirmek gerekir. Gerektiğinde hakların kısıtlanması pahasına da olsa verimi artırmak gerekir."

Halil Tunç kimden fedakarlık istiyor?

"Toplumun tüm kesimleri" diyor. Toplumun tüm kesimlerine işçi sınıfı da dahildir. Ve esas fedakarlık yapması istenen de işçi sınıfıdır. İşçi sınıfından istenen fedakarlıklar burjuvazi ve kapitalizmin "yüce menfaatleri" uğruna istenmektedir.

Halil Tunç işçilerden, grev yapmamalarını, toplusözleşme talebinde bulunmamalarını, ücret artışı için, sendika için, 8 saatlik işgünü için mücadele etmemelerini, ücretlerinin dondurulmasına karşı çıkmamaları ve "Toplumsal Anlaşma"nın bütün işyerlerinde uygulanmasını kabullenerek fedakarlık yapmalarını istiyor.

İşte sendika ağalarının işçi sınıfından istediği fedakarlık budur. Yani işçi sınıfı, uzun mücadeleler sonucu kazandığı haklarının bir anda elinden alınmasına ses çıkarmayacak, "Toplumsal Anlaşma"ya evet diyerek fedakarlık yapacak.

Türk-İş'li sendika ağaları burjuvazi lehine fedakarlık yaparak sıkıyönetimi desteklediler. Bu desteğin bir ifadesi olarak hemen Tes-İş'in uyguladığı grevi kaldırdılar. Vergi yasasındaki işçi düşmanı maddeler karşısında ses çıkarmadılar. Türk-İş'li milletvekilleri işçi düşmanı kanun tekliflerinde bulunuyorlar. Yüzlerce işçinin işten çıkarılarak daha az işçi ile daha fazla iş yapılmasını "fedakarlık"ın bir parçası kabul edip, ses çıkarmadılar.

Bugün bu hainlerin işçilerden istediği, toplusözleşme döneminin yaklaşması ile beraber, işçilerin bu fedakarlığı her tarafta yapmaları ve hakları uğruna mücadeleden vazgeçmeleridir. Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide, göstermelik bir demeçle "işçilerin memur yapılmasına sessiz kalmayacaklarını", ancak "sıkıyönetimin amaçlarına uygun hareket edeceklerini" belirtti. Sıkıyönetimin işçi sınıfı açısından en büyük anlamı, süngülerin gölgesinde, bütün işyerlerinde "Toplumsal Anlaşma"nın uygulanmasının sağlanmasıdır. Türk-İş'in sendika ağaları bu amaca uygun hareket edeceklerini belirtiyorlar.

Sendika ağaları "verimi artırmak gerekir", "hakların kısıtlanması pahasına da olsa" "verimi artırıcı her türlü tedbiri getirmek gerekir" diyorlar. Haklarının kısıtlanmasını istedikleri toplum kesimleri ise başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen sınıf ve tabakalardır. İşçilerin toplusözleşmelerde hak talebinde bulunmayarak fedakarlık yapmalarını isteyen sendika ağası Halil Tunç "Almanya'yı bu düzeye getiren en önemli unsurlardan birisi işçi-işveren ilişkilerinin sağlam olmasıdır" diyerek Almanya örneğini işçilere iyi bir örnek olarak sunuyor.

ALMANYA ÖRNEĞİ

Oysa Almanya'da "Üçlü Komite" denilen ihanet komitesi işçileri tekelci burjuvaziye peşkeş çekmekte ve kendisi de tekelci bir birlik olan DGB aygıtı bunu onaylamaktadır. Almanya'da işçilerin toplusözleşme ve grev hakları gasbedilmiştir. Mücadele eden işçiler, hiçbir işe alınmamak üzere işten atılmaktadırlar.

KOMPRADOR BURJUVAZİ İÇİN DAHA ÇOK SÖMÜRÜ

İşte Halil Tunç'un egemen sınıflara ve CHP reformistlerine iyi örnek olarak sunduğu ve işçi sınıfından da kabul etmesini istediği Almanya örneği budur.

Sendika ağalarının toplumun tüm kesimlerinden kastettikleri güçlerden biri de komprador burjuvazidir. Aslında onların komprador burjuvazinin fedakarlığı ile anlatmak istedikleri daha fazla sömürüde bulunmalarıdır. Komprador burjuvazi ne kadar fazla yatırımda bulunur ve ne kadar fazla artı-değer elde ederse, sendika ağalarına göre o kadar fedakarlık yapmış olacaktır.

İşçi sınıfı haini sendika ağaları, hakların kısıtlanmasını istiyorlar. Hakları kısıtlayacak olanlar devlete egemen olanlar, yani egemen sınıflar olduğuna göre onlar açıkça işçi sınıfının haklarının kısıtlanmasını istemedikdedirler. Zaten CHP reformistlerinin işbaşına geldikleri günden bu yana yapmaya çalıştıkları ve yaptıkları da bundan ibarettir.

İşçi sınıfından fedakarlık yapmasını isteyenler yalnızca Türk-İş'li faşist sendika ağaları değildir. DİSK'in revizyonist-reformist sendika ağaları da aynı ihanet kervanının içindedirler. Onlar da sıkıyönetimi destekleyerek, işçilerin mücadelesinin önüne dikilerek, işçi mücadelelerini saygı duruşlarına indirgeyerek aynı amaç doğrultusunda egemen sınıflara hizmet ediyorlar. Onlar yüzlerce işçinin işten atılmasına ses çıkarmayarak sıkıyönetimin emrinde olduklarını ispatlamaya çalışmaktadırlar.

SONUÇ: SINIF SENDİKACILIĞI

Şurası da unutulmamalıdır ki işçi sınıfına en büyük düşmanlığı tek tek kişiler değil, bir bütün olarak sendika ağalığı kurumu yapmakta, egemen sınıflarla ve CHP reformistleri ile el ele işçilere saldırmaktadır.

Bütün bu açık ve somut gerçekler de göstermektedir ki, burjuva sendikacılığı, işçi sınıfı mücadelesinin önünde önemli bir engeldir. Ve işçi sınıfının kurtuluşunun yolu burjuva sendikacılığını yıkarak, sınıfı sendikacılığı yolunda ilerlemekten geçer.

İşçi sınıfı kapitalizmin kurtarıcısı olamaz

● İŞÇİ SINIFININ ÇIKARI, BUHRANIN İŞÇİ SINIFININ YARARINA ÇÖZÜLMESİNDEDİR. İŞÇİ SINIFI, KAPİTALİZMİN MEZAR KAZICISIDIR

Kapitalizmin bütün dünyada ve ülkemizde gittikçe derinleşen buhranı işçi sınıfı ile sömürücü egemen sınıflar arasındaki çatışmayı artırmakta ve işçi sınıfının sosyal kurtuluş yolundaki mücadelesini hızlandırmaktadır. Bütün dünyada işçi sınıfı mücadelesinin çeşitli biçimler altında yükselmesi ve burjuvazinin işçi sınıfına karşı saldırısını görülmedik bir hızla yoğunlaştırmış olması bunun en açık örneğidir. Bütün dünyada ve ülkemizde egemen sınıflar buhranın her türlü ekonomik ve siyasi sonucunu işçi sınıfının sırtına bindirmeye, işçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürüyü artırmaya, kapitalist buhranı ve bunun doğurduğu tahribatları böyle aşmaya çalışmaktadır.

Ülkemizde de komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların siyasi egemenlik araçları aynı yolu izlemekte, bugün CHP reformistleri eli ile silahların gölgesinde buhranın bütün yükünü işçi sınıfına ve bütün emekçilere bindirmeye çalışmaktadır. Elbette ki bu politikanın hayata geçirilmesinde onların en büyük yardımcıları her türden sendika ağalığıdır. Sendika ağaları işçi sınıfının gücünü bölerek ve çeşitli yöntemler uygulayarak işçi sınıfını düzenin uysal köleleri haline getirmeye özen göstermektedirler. Buhranı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının yararına çözmenin reçetelerini hazırlamaktadırlar.

Dün "Toplumsal Anlaşma" derken, bugün sıkıyönetim silahlarının gölgesinde yeni politikalar hazırlanıyor ve hayata geçirilmeye, işçi sınıfı üzerindeki baskı ve terör yoğunlaştırılmaya çalışılıyor. İş Yasasındaki yapılmak istenen yeni değişiklikler, Yeni Vergi Yasa Tasarısı, "Toplumsal Anlaşma"nın yaygınlaştırılmaya çalışılması, onbinlerce işçinin sokak ortasına atılması, ücretlerin dondurulması, işçi sınıfının kazanılmış haklarının yok edilmeye çalışılması vb. vb. bütün bunlar bu zincirin birer halkasıdır.

Ama hayır. İşçi sınıfı kapitalizmin kurtarıcısı olamaz. İşçi sınıfının kapitalizmin yaralarının sarılmasından, kapitalizmin yaşamasından hiçbir yararı yoktur. Tersine işçi sınıfının çıkarı bu sömürü ve zulüm düzeninin bir an önce yıkılmasındadır, bütün üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasındadır.

Buhranın sadece kapitalistler yararına değil, işçi sınıfı yararına da, devrimci bir çözümü de vardır. İşçi sınıfının çıkarı buhranın devrimci çözümündedir.

Bunun için de işçi sınıfımız, sömürü ve zulmü devam ettiren, onu daha da katmerleştiren hiçbir çözüm yoluna evet demeyecektir. Devrimci çözüm yolunun gerçekleşmesi için mücadele edecektir. Sendika ağalığı, reformizm ve revizyonizmin ihaneti ve faşizmin artan baskıları işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesemeyecektir.

İşçi sınıfı her türlü sömürü ve baskıya hayır demekte ve:

1. Emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin denetimindeki bütün işletmelerde buralarda çalışan emekçilerin denetiminin kurulmasını,

2. Tekelci işletmelerin karlarının kısıtlanmasını,

3. Fiyat artışlarının durdurulmasını ve zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini,

4. Grev yasaklarına son verilmesini, grevlerin önündeki her türlü engelin kaldırılmasını, sınırsız grev hakkının tanınmasını,

5. Sendikal örgütlenme özgürlüğünün tanınmasını,

6. Lokavtın yasaklanmasını,

7. "Toplumsal Anlaşma"nın kaldırılmasını,

8. Bütün işyerlerinde hastalık ve kazalara karşı önleyici tedbirlerin ve sağlığa uygun çalışma koşullarının sağlanmasını, bütün işyerlerinde kreş ve emzirme odalarının kurulmasını,

9. 18 yaşından küçük gençler için en çok 8 saatlik işgününün uygulanmasını, çırakların üzerindeki baskıya, dayak ve angaryaya son verilmesini, çırakların eğitilmesini,

10. Eşit işe eşit ücret ödenmesini,

11. Bir işçi ailesinin insanca yaşamasını sağlayacak genel asgari ücret verilmesini istemektedir.

İşçi sınıfı kapitalizmin kurtarıcısı olamaz, tersine işçi sınıfı, kapitalizmin mezar kazıcısıdır.

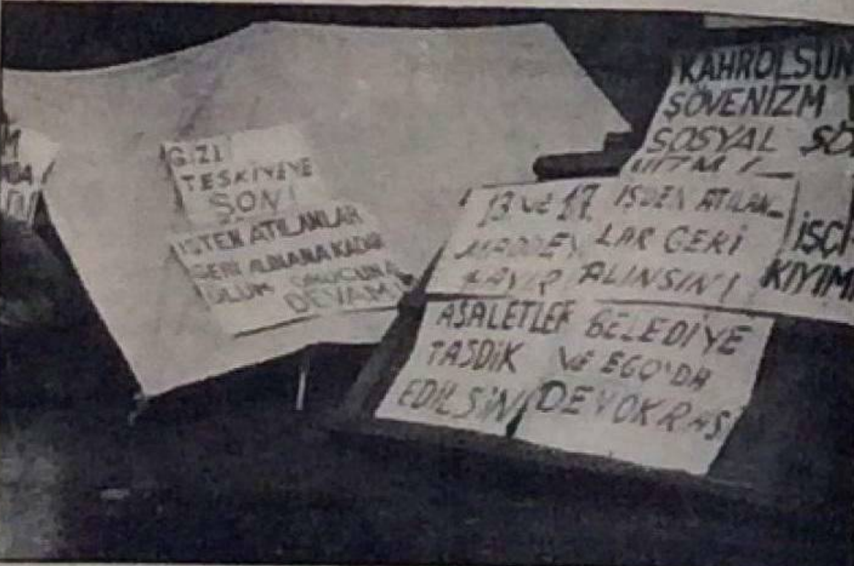
Ankara'da Genel-İş'in sendika ağaları, yönetim kurulu üyesi üç devrimciyi ihraç ettiler

Genel İş Sendikasının reformist sendika ağaları, işçilerin çıkarlarını savunan yönetim kurulu üyelerine karşı baskılarını yoğunlaştırdılar. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasının yönetiminde bulunan reformist sendika ağalarının baş destekçisi TİKP'li Naci Başsorgun ve genel merkez yöneticileri kendi aralarında anlaşarak, yönetim kurulu üyesi üç devrimciyi ihraç ettiler.

EGO'da çalışan 2400 işçinin haklarını patrona peşkeş çeken bu işçi düşmanları, işçilerin çıkarlarını savunan sendika üyelerine karşı, karşı-devrimci savaş açtılar. "Toplumsal Anlaşma" çerçevesinde imzaladıkları son toplusözleşmeye karşı çıkan işçilere baskı uygulamaya başladılar. İşçilerin görüşüne başvurmaya dahi gerek görmeden, işçilerin ücretlerinden sendikaya 3000 lira kestiler. Şube Yönetim Kurulu üyesi üç devrimci, beraberindeki işçilerle birlikte sendikaya giderek sorunu görüşmek istediler. Merkez yönetiminde bulunan işçi düşmanı Cemal Arslan, kesintinin haklı olduğunu, asıl buna karşı çıkmanın haksızlık olduğunu söyleyerek, sendika patronlarına haklılık payı çıkarmak istedi. Orada bulunan bir işçiye de, "Sen suçlusun, sen işten atıldın" diyerek, işçileri kışkırtmaya çalıştı. Onun, sendikayı bir çiftlik zihniyetiyle yönetmesine karşı işçiler tepki gösterdiler.

Devrim düşmanı TİKP yanlısı Şube Başkanı Naci Başsorgun, Genel-İş'in reformist sendika ağalarıyla anlaşarak "onur kurulu"na verilen üç devrimciyi yönetim kurulundan ihraç ettirdi. İşçiler, bu işçi düşmanlarının kararına karşı çıkarak, ihraçların kaldırılması isteğiyle, üç gün içerisinde 900 imza topladılar. Proleter devrimci işçiler, sendika ağalarına karşı gelişen işçi muhalefetini yönlendirerek, dağıttıkları bildirilerle, işçi sınıfının düşmanlarını teşhir ettiler. Ankara'nın merkezi yerlerine astıkları duvar gazetelerinde işçilerin taleplerini savundular. Sendika ağalarına karşı yürütülen kampanya faaliyetine, TİKP'li revizyonistler ve sosyal-faşistlerin dışındaki bütün işçiler, TİKP'li hainler, işçileri, bu kampanyaya katıldıkları için tehdit ettiler.

Bu kampanyada, sendika ağalarının Maraş Katliamı karşısındaki uzlaşmacı tavırları ve sıkıyönetime olan teslimiyet ve destekleri de teşhir edildi.

EGO işçilerinin bir direnişi: Ölüm orucu - Mart 1977

İŞÇİ SINIFINA YÖNELİK YENİ BASKILAR...

Yeni Vergi Yasası: İşçi sınıfının sırtına bir kambur daha

Egemen sınıfların CHP reformist hükümeti eli ile Meclislere sunduğu yeni Vergi Yasası, bütün reformistler ve her türden sendika ağası tarafından "halkçı" ve "sosyal adalet" sağlamanın yeni bir örneği olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Bunun için demeçler verilmekte, bazı sendika ağaları tarafından parlamenterlere çağrılar yapılarak bu yasanın bir an önce çıkması istenmektedir. Hatta bunun için, geçmişte Türk-İş'in başına çöreklenmiş olan faşist sendika ağaları işçi sınıfını aldatmak için "imza kampanyası" bile açmışlardı.

Gerçekten yeni Vergi Yasa Tasarısı, reformistlerin ve sendika ağalarının iddia ettikleri gibi işçi sınıfı üzerindeki vergi yükünü hafifletmekte midir veya işçilerin yaşama düzeyini yükseltmekte midir? Tam tersine, yeni Vergi Yasa Tasarısı ile egemen sınıflar, işçilerin cebindeki son kuruşu da almak ve işçi sınıfını kendi hayasız sömürülerinin daha da katmerleşmesi için açlığa ve yoksulluğa mahkum etmeye çalışmaktadırlar. Bütün işçi sınıfı düşmanlarının yürüttüğü demagoji de bu gerçeğin gizlenmesinden başka bir şeye hizmet etmemektedir.

Bu yasa tasarısının gerçek niteliğini ortaya koyabilmek için birkaç örnek vermek yeterlidir. Bu örneklerin içine yeni Vergi Yasa Tasarısı ile dolaylı vergilerin artırılıyor olmasını katmıyoruz. Sadece işçi ücretleri üzerine konan yeni ek vergileri örnek olarak veriyoruz.

Yeni Vergi Yasa Tasarısı ile, işçi ücretleri ve ikramiyeler birleştirilerek vergilendirilmekte, böylece işçilerden alınan yıllık toplam verginin miktarı artırılmaktadır. Buna göre, bir işçinin yıllık ücret toplamının 317 bin lirayı geçmesi halinde aynı ve nakdi ödemelerin tümü vergi kapsamına alınmaktadır. Yani toplusözleşme görüşmelerinden veya işçi sınıfının mücadelesinden kaynaklanan aynı ve nakdi hakların 317 bin lirayı aşması halinde, bu miktar vergi kapsamına alınmaktadır.

Böylece bir yıl içinde bir işçinin verdiği vergi eskiye göre artmaktadır. TGS'nin yaptığı hesabı buraya aktarırsak durum daha iyi anlaşılacaktır.

BUGÜNKÜ UYGULAMA İLE GETİRİLMEK İSTENEN ORANLAR ARASINDA İŞÇİ ALEYHİNE FARK

Çalışanın bugünkü Brüt maaşı	Yan ödemeler [illegible]	Bugünkü uygulamaya göre yıllık vergi	Yeni tasarıya göre yıllık vergi	İşçi aleyhine doğacak yıllık fark
17.820.—	7 ikramiye	137.583.—	161.275.—	23.702.—
18.780.—	6 ikramiye	137.808.—	160.775.—	23.768.—
19.785.—	5 ikramiye	137.807.—	160.175.—	22.368.—
20.960.—	4 ikramiye	138.761.—	158.875.—	20.214.—

Komprador burjuvazi bu yolla da, aynı zamanda, işçi sınıfının mücadelesini ve bu mücadeleden doğacak "sosyal hakları" sınırlandırmaya ve işçi ücretlerini mümkün olduğu kadar kısıtlamaya, yani dondurmaya çalışmaktadır.

Bu politika da CHP reformistlerinin ve sendika ağalarının dilinde "halkçı", "sosyal adaletçi" bir politika olup çıkmaktadır.

KİT'lerde 'Yönetime Katılma' aldatmacası

Daha önce CHP reformistleri ile Türk-İş'li sendika ağaları arasında işçi sınıfına yönelik saldırılar konusunda görüşbirliğine varılarak, işçi sınıfını burjuvaziye satmaktan başka bir şey olmayan "Toplumsal Anlaşma" imzalanmıştı.

"Toplumsal Anlaşma", baştan sona işçi sınıfına saldırı maddeleri ile doludur. Bu ihanet anlaşmasının kapsamına giren tasarılardan biri de Kamu İktisadi Teşekküllerinde "yönetime katılma modeli"dir. Bu konuda geçtiğimiz hafta içinde CHP'li İşletmeler Bakanı ile Türk-İş Başkanı Halil Tunç bir görüşme yaptılar. Bu görüşme sırasında İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoğlu, "Çalışanların yönetime ve sorumluluğa daha yaygın ve daha etkin bir biçimde katılmasını önerirken bundan neler bekliyoruz? Her şeyden önce bu yoldan işyeri demokrasisini güçlendireceğimizi umuyoruz. Ayrıca işyerinde çalışma koşullarını iyileştireceğimizi, işçinin işinden sağladığı ruhsal doyumu artıracağımızı, kişiliğini geliştireceğimizi umuyoruz. En önemlisi, katılımın işyerinde verimi artıracağını ve artan verimden pay alan işçilerin, işyeri başarısına özendirileceğini düşünüyoruz" diyerek işçi düşmanı yüzünü yeniden ortaya koydu.

İşçi sınıfının, grev, toplusözleşme haklarına, ücretlerine karşı bir saldırı anlaşması olan "Toplumsal Anlaşma"nın adım adım uygulanması ile işçilerin birer uysal köle olması amaçlanıyor.

KİT'lerde "yönetime katılma", "üretimi planlama", "kâra ortak olma" demagojisi ile işçi sınıfının uysal köleliği kabullenmesi, burjuva düşüncelerle donatılarak burjuvazinin peşine takılması sağlanmaya çalışılıyor. Böylelikle işçi sınıfının ücretleri, sosyal hakları, toplusözleşme hakları zapturapt altına alınacak, grevleri önlenecektir.

"Verimin artırılması" demagojisinin altındaki gerçek, işçilerin durup dinlenmeden çalışması, pat-

Dev.sa.6.sü.3'de

Reformist hükümet grev yasaklamalarını sürdürüyor

İşçi sınıfı üzerindeki çok yönlü saldırılardan biri de CHP reformist hükümetinin işçi grevlerini yasaklamayı sürdürmesidir.

Geçtiğimiz haftalarda Et ve Balık Kurumu Genel Müdürlüğüne bağlı 29 işyerindeki grevin 30 gün süreyle ertelenmesinden sonra, Bakanlar Kurulu 8 Şubat 1979'da İstanbul, Ankara, İzmir ve Bursa illerindeki MAİS satış bürolarında çalışan işçilerin iki aydan beri sürdürdükleri grevi bir aylık bir süreyle ertelemiştir.

Reformist hükümetin MAİS Satış Bürolarında sürmekte olan grevi yasaklarken dayandığı gerekçe yine aynıdır: "Milli güvenlik ve kamu düzeni".

Onlar bu gerekçelerle ve bu gerekçeler arkasına sığınarak yaptıkları uygulamalarla, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının düzenini daha iyi savunmaya ve güçlendirmeye hizmet etmektedirler. Faşist diktatörlüğün militarist güçlerine de dayanarak işçi sınıfının grev silahını bir çırpıda yok etmeye çalışmaktadırlar.

Köylülüğün «toprak ve özgürlük» talebinin gerçek savunucusu işçi sınıfı ve onun partisidir

Egemen sınıflar ve onların politikasını yürüten DP, CHP, Ap vb. gibi partiler bizleri yıllardır toprak reformu demagojisi ile oyaladılar. Seçim alanlarında ve Meclis kürsülerinde nutuk üstüne nutuk atan burjuva politikacıları her ağızlarını açtıklarında toprak reformundan, bizlerin taleplerinden bahsettiler, bizleri uyutmaya ve oyalamaya çalıştılar.

Ama yıllardır üzerimizdeki sömürü ve soygun hiç azalmadan devam etti,bugün de devam etmektedir.

Elli küsur yıllık cumhuriyet tarihi böyle geçti.

Bizlerin taleplerine sahip çıkar gözükerek, toprak ve özgürlük taleplerimizi istismar ederek işbaşına gelen CHP hükümeti de aynı demagojik yalanı yıllarca kullandı. Ama bugün yaşanan hayatın ve somut gerçeklerin bizzat doğruladığı gibi, CHP reformistlerinin politikası da toprak ağalarına hizmet etmektedir. Bu hükümetin attığı her adım, feodal toprak ağalarına yeni sömürü olanakları sağlamakta, bizlerin üzerindeki kapitalist,feodal ve yarı-feodal sömürü ve baskıyı perçinlemektedir.

Bugün reformist ve faşist demagoji iflas etmiştir ve giderek de daha çok iflas etmektedir. Fakat onlar yeni demagoji yöntemleri bularak bizleri yeniden aldatmaya çalışacaklardır.

Ama artık bunlara karnımız tok. Hiç bir burjuva,toprak ağası faşist parti,hiç bir reformist parti bizlerin taleplerinin gerçek savunucusu olamaz. Bizlerin taleplerinin gerçek savunucusu, bizlerin gerçek dostu işçi sınıfı ve onun devrimci partisidir.

Toprak ve özgürlük taleplerimizi gerçekleştirecek olan,işçi sınıfı ile güçlerimizi birleştirmemiz ve işçi sınıfı ve onun devrimci partisi önderliğinde mücadele etmemizdir.

Sadece işçi sınıfı ve onun partisi biz köylülerin taleplerine sahip çıkar ve bu talepler uğruna mücadele eder ve gerçekleşmesinin yolunu gösterir.

İşçi sınıfı ve onun partisi,yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisinin ve tefeciliğin kaldırılmasını,toprak ağalarının ve devletin elindeki topraklara köylü komiteleri aracılığıyla el konularak bunların köylülere dağıtılmasını, köylülerin bankalara ve tefecilere olan borçlarının iptal edilmesini savunmakta ve bunun için biz köylüleri mücadeleye ve örgütlenmeye çağırmaktadır.

Devlet Bakanı E. Akova "Reform yapmak mümkün değil, biz araziyi kiraya vereceğiz" diyor

"Toprak reformu" demagojisinin iflası

Ne faşist ve reformist demagoji ve ne de revizyonist yalanlar köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini engelleyemeyecektir

- **Enver Akova'nın ağzından dökülen sözler, egemen sınıfların ve CHP reformistlerinin 'toprak reformu' demagojisinin bir kere daha iflas ettiğinin itirafıdır**
- **Bugün MHP ve AP gibi faşist partilerin, iflas eden reformist demagojinin karşısına faşist demagojiyi çıkarmaları da tutmayacaktır**

CHP reformistleri 'Tarım ve Orman İş Yasa Tasarısı' ile tarım ve orman işçileri üzerindeki kapitalist, feodal ve yarı- feodal sömürüyü meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

CHP hükümetinin Devlet Bakanı Enver Akova, içinde bulunduğumuz ayın başlarında yaptığı bir açıklamada,"reform yapmak mümkün değil, biz araziyi kiraya verme yoluna gidiyoruz" dedi. Arkasından da 1978 yılı içinde toplam olarak 376.447 dönüm toprağı 14 milyon 512 bin lira karşılığında 2549 aileye kiraya verildiğini söyledi.

Bu sözler egemen sınıflar açısından ve CHP reformistleri açısından bir demagojik silahın daha yeniden iflas ettiğinin, geri teptiğinin bir kere daha bir bakanın ağzından itiraf edilmesinden başka bir şey değildir: Toprak reformu demagojisi... Böylece CHP reformistleri ve onların yandaşları, yıllardan beri yoksul köylülüğü aldatmak, yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini pasifize etmek için kullandıkları toprak reformu demagojisini, hiç değilse bir dönem için terk etmek zorunda kaldıklarını açıklamak zorunda kalmışlardır. Elbette ki onları böyle bir açıklamaya zorlayan, somut yaşamın gerçekleridir, reformist ve karşı-devrimci politikalarının kırsal alanlarda da iflas etmiş olmasıdır.

ELLİ KÜSUR YILLIK CUMHURİYET TARİHİ

Esasında Enver Akova'nın ağzından dökülen laflar, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elli küsur yıllık cumhuriyet dönemi boyunca kullandıkları toprak reformu demagojisinin bugün bir kere daha iflas ettiğinin ortaya çıkması bakımından da ilginçtir. Bilindiği gibi elli küsur yıllık cumhuriyet dönemi, sömürü ve talanın, terör ve katliamların yanı sıra egemen sınıfların emekçi yığınların mücadelesini pasifize etmek için her türlü sahte demagojiyi en ince biçimiyle kullandıkları bir dönem olmuştur. Özellikle yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük talebini istismar etmede egemen sınıflar ve onların sözcüleri birbiriyle tam bir yarışa girmişlerdir. Bu alanda en çok kullandıkları demagoji de toprak reformu demagojisi olmuştur. Bu demagojik silah, özellikle her seçim döneminde bütün burjuva politikacılarının bir seçim yatırımı olmuştur. Fakat her dönemde de yoksul köylülüğün payına açlık, topraksızlık ve sömürü düşmüştür. Komprador-feodal düzen ise sürmüştür.

REFORMİST DEMAGOJİNİN İFLASI

CHP reformistlerinin bu karşı-devrimci demagojiyi kullanmada ve bununla emekçi yığınları aldatmaya çalışmada özel bir yerleri vardır. Onlar gerek muhalefette bulundukları dönemlerde, gerekse iktidarda bulundukları dönemlerde nabza göre şerbet vermişler, yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini ellerinden geldiğince engellemeye çalışmışlar, bunun için her türlü yöntemi kullanmışlardır.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in 1973'ten bu yana, bütün seçim dönemlerindeki temel sloganlarından biri "toprak işleyenin, su kullananın" sloganı olmuştur. Kırsal alanlarda yoksul köylülüğün oylarını bu sloganın arkasına gizlenerek toplamaya çalışmıştır. Faşist MC hükümetlerine karşı, köylülüğün yükselen muhalefetini bu sloganı ön plana çıkararak reformist kanala akıtmaya çalışmıştır. Ve CHP reformistleri bunda da bir hayli başarılı olmuşlardır.

Fakat CHP reformistlerinin gerçek yüzü iktidar olmalarından sonra açığa çıkmaya başlamıştır. Yıllardan beri toprak reformu sloganını ağızlarında sakız gibi çiğneyen CHP reformistleri, 1978 yılı başlarında kurdukları hükümetin programına "toprak reformu" sözcüğünü koymayı dahi unutmuşlardır. Hemen arkasından da faşist MC hükümeti döneminde göstermelik olarak "kamulaştırılan" bazı toprakları tapuları ile birlikte toprak ağalarına iade etmişlerdir. Bilindiği gibi eski "Toprak ve Tarım Reformu Kanunu",Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilinceye kadar MC faşistleri tarafından Urfa'daki toprak ağalarının bazı toprakları sözde "kamulaştırılmıştı". CHP ağırlıklı hükümet iş başına geldikten sonra, yeni bir Toprak ve Tarım Reformu Yasası çıkaracağını söylemiş, geniş köylü yığınlarını bu demagoji ile aldatmaya çalışmıştı. Fakat onun yaptığı feodal toprak ağalarına yeni hizmetler sunmaktan başka bir şey olmamıştır. CHP reformistlerinin izlediği politika ile kırsal alanlardaki feodal ve yarı-feodal kurumlar ve sömürü ilişkileri varlığını devam ettirmiş, köylülük üzerindeki komprador-feodal devletin baskısı bir bütün olarak sürmüştür. Hatta CHP reformistleri daha da ileri giderek bu baskı ve sömürüyü meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Bunun en iyi örneğini Meclislerde verilmiş olan "Tarım ve Orman İş Yasa Tasarısı"nda görmekteyiz. Gazetemizin geçmiş sayılarında geniş olarak açıkladığımız gibi, CHP reformistleri bu yasa tasarısı ile yoksul köylülük üzerindeki kapitalist, feodal ve yarı-feodal sömürünün devam etmesini ve bu sömürüye meşru bir zemin yaratılmasını amaçlamaktadırlar.

CHP reformistlerinin izledikleri bu politika , geniş yoksul köylü kitlelerinin reformizmin gerçek yüzünü görmelerine, onun karşı-devrimci özünü kavramalarına hizmet etti. Fakat CHP reformistleri, toprak reformu demagojisinin iflas etmesine bağlı olarak, KUP ve KİP gibi yeni demagojik silahlara sarıldılar. Fakat bu demagojik yaygaralar da kısa zamanda iflas etti ve suyun dibi göründü.

Reformist politikanın iflası elbette ki sadece toprak reformu demagojisi ile sınırlı değildir. CHP reformistleri tıpkı MC faşistleri gibi, küçük üretici köylülüğe karşı da aynı karşı-devrimci politikayı uygulamışlar, tarım ürünleri taban fiyatlarını mümkün olan en düşük seviyede tutarak köylülüğü açlığa ve yoksulluğa mahkum etmişlerdir.

Devlet Bakanı Enver Akova'nın ağzından dökülen sözlerin ortaya koyduğu bir gerçek de, CHP reformistlerinin geriye kalan hazine arazilerini de "kiraya verme" adı altında toprak ağalarına peşkeş çekmeye hazırlanıyor olmalarıdır. Böylece toprak ağalarının uçsuz-bucaksız topraklarına yeni ve işlenmemiş topraklar katılmış olacaktır.

Bütün bu gerçekler,CHP reformistlerinin toprak reformu demagojisinin ve onların karşı-devrimci politikalarının iflas ettiğini göstermektedir. Bugün Enver Akova'nın ağzından dökülen sözler, egemen sınıfların ve CHP reformistlerinin hiç değilse belli bir dönem için toprak reformu demagojisini dahi kullanamayacaklarının da bir göstergesini teşkil etmektedir.

REFORMİST DEMAGOJİNİN KARŞISINA ÇIKARILAN FAŞİST DEMAGOJİ

CHP reformizminin toprak reformu demagojisinin iflas etmesi ve bunun Devlet Bakanı Enver Akova'nın sözleri ile noktalanması karşısında MHP ve AP gibi faşist partiler şimdi yeniden toprak reformu demagojisine başlayacaklar, reformist demagojinin iflasının karşısına faşist demagojiyi çıkaracaklardır. Onlar yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük isteğini faşist demagoji ile kendi kanallarına akıtmaya çalışacaklardır.

Ama emekçi halk kitleleri ve yoksul köylü, onların gerçek yüzünü bilmekte ve tanımaktadır. Bu faşist partiler, toprak ağalarının doğrudan doğruya siyasi temsilcileridir ve onların görevi mevcut komprador-feodal düzeni yaşatmak, emekçi halkın devrimci - demokratik mücadelesini boğmak ve faşist diktatörlüğü yetkinleştirmektir. Bunun için de iktidarda bulundukları dönemlerde yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini boğmak için ellerinden geleni yapmışlardır.

Bu bakımdan bugün onların yürütecekleri demagoji ve iflas eden reformist demagojinin karşısına faşist demagojiyi çıkarmaları tutmayacak, bu demagoji de gerçeklere çarparak bir kere daha iflas edecektir.

REVİZYONİST "PRUSYA YOLU" TEORİSİ VE GERÇEKLER

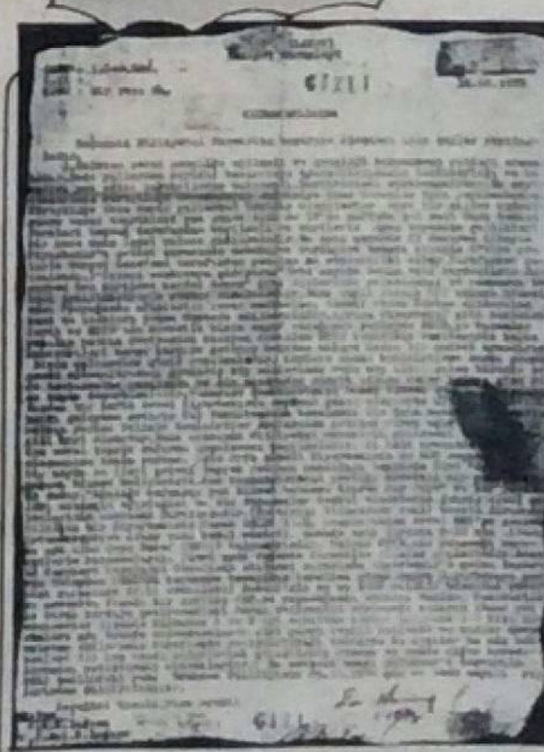
Bugün CHP reformistlerinin ve faşist partilerin toprak reformu konusunda yürüttükleri demagojinin iflas etmesi karşı-devrimci revizyonistlerin yaydıkları hayallerin devrimci düşünceyi çarpıtmalarının da iflasını vurgulamaktadır.

Bilindiği gibi sahte TKP ve TİKP gibi revizyonistler, emperyalistlerin ve burjuvazinin bir kesiminin topraktaki yarı-feodal üretimi ilişkilerini tasfiye edebileceklerinin teorisini yapmakta ve egemen sınıfları bu yolda "kışkırtmaktadırlar". "Emperyalistlerle 'burjuvazinin çıkarlarının toprak ağalığının çıkarları ile çeliştiğini söylemekte,politikalarını bu temel üzerine kurmaktadırlar.Onlar başından beri CHP reformistlerinin iktidar olmalarından bu yana toprak reformu için CHP'ye bel bağlamışlardır. Hatta faşizmi, 'burjuvazinin toprak ağalarına karşı bir politikası" olarak göstererek, Amerikancı faşist partilerin yürüttükleri toprak reformu demagojisine omuz vermişlerdir, aynı demagojiyi başka yönlerden desteklemişlerdir.

Halkın Birliği vs. gibi küçük tekkeler de bu revizyonistlerden ödünç aldıkları demagojiye dört elle sarılmışlardır. "Prusya Yolu" bu revizyonist demagojinin teorileştirilmesinden başka bir şey değildir.

Şimdi reformist ve faşist partilerin ve bir bütün olarak da egemen sınıfların toprak reformu demagojilerinin bir kere daha iflas etmesi ile birlikte, yukarıda adı geçen revizyonist mihrakların demagojik yalanları da somut olaylar karşısında yeniden iflas etmiş ve onların karşı-devrimci yalanları açığa çıkmıştır.

BİR BELGE — KANLI TERTİPLERİN SORUMLULARI İTİRAF EDİYOR

GİZLİ

Yukarda fotokopisi görülen yazı Trabzon'da bir faşistin üzerinde yakalanmış bir mektuptur. Sözkonusu yazı, Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından diğer emniyet örgütlerine bir genelge ile birlikte yollanmıştır. Sözkonusu mektup, faşistlerin Doğu Anadolu'daki örgütlenmelerinde izleyecekleri yolu ve çeşitli alanlardaki faaliyetlerinin dökümünü içermektedir.

Mektup, Kürtlerin Türk boylarından geldiğini ispatlamaya yönelik bir propaganda yürütülmesi gerektiğini belirtmenin yanında daha önce meydana gelmiş bazı kanlı olayların sorumlularını da açıklamakta ve yeni tertipler yaratmak için taktikler vermektedir.

Mektupta daha önce Diyarbakır'da MTTB örgütünün bir grubu kışkırtarak Tıp Fakültesine saldırttığı ve üç kişinin ağır yaralanmasına ve bir kişinin ölümüne neden olduğu anlatılmakta ve bu saldırının örnek bir taktik olduğu belirtilerek MHP'nin de aynı yola başvurması belirtilmektedir.

Aynı mektupta geçen yıl Demirel'in Karakaya Barajı'nın temelini atarken düzenlenen törende AP Milletvekili Abdüllatif Ensari'nin Diyarbakır şehir merkezine silahlı 1000 adamını yerleştirdiği söylenmekte ve MHP'nin küçük bir kışkırtma ile bu durumdan yararlanabileceği belirtilmektedir. Ancak bu sırada MHP'nin CHP'lelere ve komünistlere saldırmayı düşünemediği ve böylece kanlı bir olayın çıkması engellendiği için hayıflanılmaktadır.

Son birkaç yıldır meydana gelen tüm kanlı tertiplerin sorumluları işte böyle kendi itiraflarıyla ortada dururken, CHP hükümeti hâlâ bu tertipçileri gizleyen ve kanlı oyunların kaynağını gizlemeye çalışan bir politika ile saldırganların ekmeğine yağ sürmektedir.

Ege Bölgesinde tütün başfiyatları açıklandı

Üretici köylünün payına düşen: Açlık ve sömürü

Ege Bölgesinde tütün başfiyatı resmen açıklandı. Hükümetin ilan ettiği başfiyat 70 lira! Bu başfiyat, üretici yoksul ve orta köylünün yaptığı masrafları dahi karşılayabilir mi? Başfiyat ilanından sonra Ecevit şunları söylüyor: "Tütün üreticisinin emeğinin değerlendirilmesi ... için gerekli önlemler alınmıştır." Böylesi parlak laflar arkasında fatura kime ödettiriliyor? Parsayı kim topluyor?

BU BAŞFİYAT, GEÇEN YILI ARATIYOR

Geçen yıl başfiyat 57 lira idi. Halkın Kurtuluşu, 1978 yılı Şubat ayında 99. sayısında Ege Bölgesinde tütün maliyeti ile ilgili ayrıntılı bir tablo yayınladı. Tütünün kilo başına maliyeti,başfiyatın üzerinde idi. Son bir yıl içinde üretici köylünün masrafları ne oranda arttı?

Ege Bölgesinde tarla kirası son bir yıl içinde % 100 arttı. İlaç fiyatı da % 100 arttı. Ortalama maliyet artışı resmi verilere göre dahi % 60'dır Kısacası, bir kilo tütünün maliyeti geçen yıla göre en azından % 60 artmıştır. Başfiyattaki artış ise % 21'dir. Aradaki fark, yoksul ve orta köylüye ödettirilmektedir. Kör olsa "tütün üreticinin emeğinin" değerlendirilmediğini görür. Ege Bölgesinde üretilen 160 milyon kilo tütündeki alınteri, bir kez daha, tefeci, faizci, toptancı tüccara, tütün ihracatçısı kompradorlara ve emperyalist tütün tekellerine kâr oluyor. Tütün üreticisi köylü, geçen yıl boyunca da sömürüldü. Ancak geçen yıla göre dahi bir karşılaştırma yapılsa, başfiyat 100 liranın üzerinde olmalıydı.Sömürü daha da ağırlaşmıştır.Yoksul ve orta köylülerin beli iyice bükülmektedir.

KÖYLÜYE NUTUK, TÜCCARA KREDİ

Ecevit hükümeti, tütün toplayıcı tüccara 3.5 milyar lira kredi verdi. Bu, geçen yıla göre % 50 daha fazladır. Oysa 2.5 milyona yakın Ege köylüsüne ayrılan destek alım parası, aile başına 20 bin lirayı bile geçmiyor. Sayısı onu aşmayan emperyalist tütün tekellerinin komisyoncusu olan tüccarlar 3.5 milyar la destekleniyor. Bütün yıl çalışan köylü ailesine ise 20 bin lira ayrılmış!

Bu yıl, başfiyat özellikle geç ilan edildi. Faizci, tefeci tüccara borçlu köylü elindeki tütünü satmayıp ne yapabilir ki? Bir yandan da Hürriyet gibi egemen sınıfların borazanı gazeteler, "korku saçan" tütün incelemelerini yazıp çizdiler. Devletin elinde yüzbinlerce kilo tütün varmış da! Bunları alacak depo, satacak memleket yokmuş da! Böylelikle tefeci,faizci, komprador tüccar daha şimdiden Ege piyasasının % 50'sini yok pahasına toplamıştır. İyi kalite tütünün % 90'ı emperyalist tütün tekellerinin komisyoncuları tarafından alınmıştır. Türkiye ihracatının % 25'i tütün! İhracatçı komprador burjuvazi milyonlarına milyonları katıyor.Zamların,hayat pahalılığının bedelini ödemek de tütün üreticisi yoksul ve orta köylüye düşüyor.

IMF'NİN BUYRUĞU TÜTÜNDE UYGULANDI

Tütün başfiyatının böylesine düşük belirlenmesi bir raslantı değildir. Uluslararası Para Fonu,uzun zamandır tarım ürünlerine düşük fiyat verilmesini dayatıyordu. Bu, tütünde uygulanmıştır.Geçen yıl boyunca yapılan devalüasyonunun, devlet mallarına yüksek zamların faturası işte bir daha yoksul ve orta köylüye kesilmektedir. IMF ve emperyalistler buyurdu,Ecevit hükümeti uyguladı.

Ecevit hükümeti, bir kez daha bunalımın faturasını emekçilere kesti. Bir kez daha emperyalistlerin ve egemen sınıfların kârlarına kâr katıldı. Ecevit'in "emeğin karşılığını vereceğiz" gibi sözlerinin sahteliği bir kez daha açığa çıktı. Ege'den sonra sıra Doğu Karadeniz'e gelecektir. Tıpkı geçen yıl gibi, önceki yıl gibi. Dört milyondan fazla köylünün bir yıllık emeği,emperyalistlerin ve kompradorların kasasına kâr olarak akıtılacaktır. Ne sıkıyönetimin tehditleri, ne sözde halkçı lafazanlık bu sömürüyü gizleyemez!

Tütün üreticisi köylüler tütündeki sömürünün son bulmasını istiyorlar

- Tütün fiyatları tütün üreticisi köylüler tarafından belirlenmelidir.
- Bu yıl tütün fiyatları en az 150 lira olmalıdır.
- Tütün üreticilerinin banka borçları iptal edilmeli, tarlaları üzerindeki ipotekler kaldırılmalı, tefeci-faizci senetleri iptal edilmelidir.
- Tütün üreticisi köylülere tarım araçları, tarım ilaçları vb. gereçler en ucuz şekilde sağlanmalı, banka kredileri faizsiz olarak verilmelidir.
- Küçük üreticilerin tarım kooperatiflerine üye olması için hiçbir ön koşul ileri sürülmemeli, bu kooperatiflere her türlü yardım yapılmalı ve bu kooperatifler küçük üreticilerin denetimine verilmelidir.
- Tütün parası hemen ödenmelidir.
- Randımanlar piyasa açılmadan ilan edilmeli, randıman esasına göre fiyat verilmelidir.
- Randıman tespiti tek ekspere bırakılmamalı, tütün üreticisi köylüler tarafından yapılmalıdır.
- Su çürüğü ve ıskarta gibi uygulamalar kaldırılmalıdır.

Çin-ABD

Baş.ta.sa.2'de

surmaya çaba harcarlar. Çin sosyal-emperyalizminin elebaşıları ise böyle davranmamaktadırlar. Dünyaya hükmedecek bir süper devlet haline kısa bir süre içinde gelmeye kararlı olan Çinli revizyonistler, ne biçimler, ne de görünüşlerle ilgileniyorlar.

ABD'ye resmi bir ziyaret için gitmeden dört gün önce Deng Siao-ping, Amerikan TIME dergisi yazıişleri müdürüne bir demeç verdi. Bu demecin yayınlanması bütün dünyada yankı yaptı. Bunun nedeni Deng'in ilan ettiği Çin politikasının istek ve amaçlarının yeni ve tanınmamış olmasından değil, fakat onların sinizmi, büyüklük taslama hastalığı ve savaş kışkırtıcısı ruhuydu. Her türlü ahlak ve bilinç sınırlamasından yoksun olan eşkiyaların kullandıkları dille Deng Siao-ping, Amerikan emperyalistlerine şöyle dedi: "Kutup ayısını dizginlemeyi gerçekten istiyorsak, bizim için tek gerçek birleşmektir. Yalnızca ABD'ye dayanırsak bu yeterli değildir. Avrupa'nın gücüne dayanırsak bu da yeterli değildir. Biz ise yoksul bir ülkeyiz, ama birleşirsek bu önemli bir ağırlık olacaktır."

Başka bir deyişle Deng onlara şöyle diyordu: Gerçekten Çin bu ittifakta yoksul ortaktır. Fakat onun insanlara sahip olduğunu unutmayın. Siz topları veriyorsunuz, Çin bunlar için insanları sağlıyor. Çin, bugün yayılmayı, sahip olmadığı nüfüz alanları istiyor.

Çin yöneticileri, Birleşik Devletlerin yardımıyla Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmacılığını dizginleyebileceğini ve emperyalist devletler arasında dünyanın bölüşülmesi mücadelesinde kendilerine yeni bir yer ele geçirebileceklerini hesaplıyorlar. Çin yöneticilerinin Sovyetler Birliği'ne karşı bütün siyasetlerinin kaynağı, "kutup ayısı" yani Sovyetler Birliği'nin Avrupa'yı tehdit ettiği, Ortadoğu, Afrika ve diğer yerlere elini uzattığı endişesinden değil, burada yatıyor. Onların öfkesinin kaynağı, en tehlikeli rakip olarak adlandırdıkları Sovyetler Birliği'nin Çin sosyal-emperyalistlerinin nüfuz alanları haline dönüştürmeyi hayal ettikleri bölgeleri ele geçirmesinin yarattığı üzüntüde yatıyor.

(...)

ÇİN: BATI EMPERYALİZMİNİN ÇIKARLARININ SAVUNUCUSU

Amerikan emperyalistleri, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çizgilerinde Çin'i yüreklendirip, teşvik etmektedirler. Enver Hoca yoldaş, "EMPERYALİZM VE DEVRİM" adlı son eserinde şöyle yazıyor: "Amerikan emperyalizmi Çin'in revizyonist Sovyetler Birliğine karşı görüşlerini ve davranışlarını alkışlıyor. Çünkü, Carter'ın en yakın danışmanlarından birinin ifadesine göre Çin-Sovyet çatışması bir çeşit daha çoğulcu evrensel yapıyı yaratıyor. Bu yapıyı Amerikan emperyalizmi tercih ediyor, birbirlerinin başını yedirmek için diğerini teşvik etmeyi, ABD'nin daha sonra bütün dünyaya tek başına hükmetmesi için uygun buluyor." Deng Siao-ping ve onun çetesi, Amerikan elebaşılarını Sovyetler Birliğine karşı ortak mücadele etmeleri için inandırmaya çalıştılar. Ama saldırgan savaş siyasetlerinde tecrübeli olan Amerikan emperyalistleri Deng'in savaş kışkırtıcısı tutumlarından kolayca heyecanlanmıyorlar. Ve Çin'in istediği gibi tehlikeye sokulmuyorlar. Birleşik Devletler, Deng'in bugün değil... [illegible] 1964'[illegible] ...Kruşçev'in devrildiği günlerde Çu... [illegible] ...Brejnev'le anlaşmak için Mos... [illegible] korkuyorlar. Amerika Deng'... ...ştirebileceğinden [illegible] ...a eksemi için [illegible] ...kapitalist dü... [illegible] ...ilmesinden seviniyor, ama onun ...maceracılığından da korkuyor.

ABD'NİN HESAPLARI

Amerikan emperyalizmi, Carter'ın da ifade ettiği gibi yalnızca Çin'deki Amerikan yatırımlarını teminat altına alacak, iç istikrara sahip olacak bir Çin değil, ama, ABD'nin dünyanın çeşitli bölgelerindeki çıkarlarına hizmet edecek güçlü bir Çin istiyor. Beyaz Saray'ın yüksek bir yetkilisinin açıklaması çok anlamlıdır. Bu yetkili Deng Siao-ping'in ziyaretini yorumlayarak, Bir zamanlar bölgesel bir devlet olan Çin'in şimdi ABD ile Asya'nın yanı sıra, Batı Avrupa, Ortadoğu ve diğer birçok bölge hakkında tartışmaya hazır olan evrensel sahnenin bir aktörü olarak tanındığını söylemiştir. Basit dile çevrilmiş olarak, bu, Çin'in Avrupa, Ortadoğu, Afrika ve Asya'da Amerikan çıkarlarının en hararetli savunucusu haline geldiği anlamına gelmektedir. Böylece onlarla en yakın müttefiklerle konuşulduğu gibi, bütün meseleler üzerinde tartışılabilir.

Amerikan emperyalizmi, stratejik planlarında Çin'le ittifaklarını Japonya ile de bağlıyorlar. Asya ve Büyük Okyanus bölgesinde bu saldırgan ve savaş kışkırtıcısı emperyalist sistemin çemberi Çin'in bir süre önce Japon tekelleriyle kurduğu ilişkilerle tamamlanıyor. Böylece ABD, Asya'da Amerikan jandarmalığına dayanan kendi hegemonyacı çıkarlarının güvenliği ve genişletilmesi için hem revizyonist Çin'i hem de militarist Japonya'yı içeren geniş bir sistem kurmayı istiyor. Bu, saldırgan NATO bloğunun Avrupa'daki rolüne sahip olacaktır. NATO'nun Avrupa'daki silahlı kuvvetlerinin genel başkomutanı General Haig'in geçtiğimiz günlerde yaptığı, Çin'in Atlantik Paktının 16. müttefiki olduğu biçimindeki açıklaması da bununla izah edilebilir.

(...)

Aydınlık

Baş.ta.sa.2'de

...rek bu davranışa da ...kış tuttular.

O halde Aydınlık yazarlarını kendilerini in... etmeye, uluslararası şeflerine ters düşmeye iten nedir? Bu sorunun cevabı revizyonistlerin burjuva özlerinde, her olaya pragmatik yaklaşımlarında yatmaktadır.

Uluslararası önemde bir olay karşısında uluslararası komünist hareketin bir parçasının başka bir tutum alması diğer parçalarının farklı bir tavır takınması mümkün müdür? Yalnızca İran olayları karşısında Aydınlık revizyonistlerinin bu farklı tutumu bile onların burjuva özlerinin bir ifadesidir. Çin revizyonistleri İran olayları karşısında uzun zamandır izledikleri çizgilerine uygun bir tutum takınmışken Aydınlık yazarları bütünüyle bu çizgiye ters bir tavır almışlardır. Çünkü, Şah'ın ve İran gericiliğinin çirkin yüzü belki de dünyanın başka hiçbir ülkesinde olmadığı kadar Türkiye'de açığa çıkmıştır. Geçen sonbahardan bu yana İran halkının devrimci mücadelesinin vardığı boyutlar Aydınlık şeflerine uluslararası yeni revizyonizmin karşı devrimci çizgisinde tutma imkanı bırakmamıştır.

Ancak, TİKP revizyonistlerinin bütün çabalarının onların gerçek düşüncelerini yansıttığı [illegible]. Onların gelişen İran devriminin destekçisi pozlarına bürünmelerinin altında derin bir demagojik temel bulunmaktadır. TİKP revizyonistlerinin yürekleri şimdi gerçekten eski dostları Şah'ın yıkılmış olmasından duydukları derin üzüntüyle doludur. Üstelik TİKP şeflerinin tıpkı batılı emperyalistler gibi İran devriminin hiç olmazsa geldiği noktada durdurulmasına yönelik istekleri açık bir biçimde sırıtmaktadır. Bilindiği gibi Aydınlık yazarları kısa bir süre öncesine kadar Amerikan emperyalizminin Şah'tan sonraki çaresi Bahtiyar'ı sayfalarında bol bol reklam etmişler ve İran devriminin Bahtiyar formülü ile durdurulması konusunda duydukları isteği açık olarak yansıtmışlardır.

Bugün Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin gönüllerinde yatan aslan, İran'da Amerikan emperyalizminin hegemonyasının sürmesidir.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

siyasi mevzileri yok etmeyi, buhranın bütün yükünü emekçi halkın sırtına yüklemeyi ve faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmayı amaçladıkları açık-seçik ortadadır ve geçen her gün bunu daha iyi bir şekilde ortaya koymaktadır. Başka türlü olması da mümkün değildir zaten.

Bütün sıkıyönetim bölgelerinde emekçi halk üzerindeki terör ve baskı devam etmektedir. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, 5 Şubatta dört bin polis ve jandarmanın katıldığı geniş bir arama yapmış, emekçi halka gözdağı vermiştir. Aynı şekilde İstanbul ve Elazığ-Malatya Bingöl Sıkıyönetim Komutanlıkları da arama ve taramalarla emekçi halk üzerinde tam bir terör estirmiştir.

- Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, "öğretimi engelledikleri" gerekçesiyle yüzlerce öğrenciyi gözaltına almıştır.

- Çeşitli illerde kurulan Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri, onlarca kişiyi çeşitli hapis cezalarına çarptırmıştır, yüzlerce kişinin davası ise devam etmektedir.

- Sıkıyönetim komutanlıklarının emri ile yüzlerce kitap toplatılmakta, "yasak" gerekçesiyle yüzlerce kitap ve dergiye el konmaktadır. En son olarak Ankara Yurt-Da basılmış, bazı kitaplara el konmuş, kitabevinde çalışan bir kişi gözaltına alınmıştır.

- Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok sıkıyönetim komutanlıkları bazı gazete ve dergilerin sıkıyönetim illerine girmesini yasaklamaya devam etmektedir. En son olarak Ankara ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlıkları aralarında Dev-Genç, Devrimci Gençlik, Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik vb. gibi yayın organlarının olduğu birçok dergi ve gazetenin Ankara ve İstanbul illeri içerisine girmesini yasaklamıştır.

- Bir sendikanın genel kurul çalışmaları sırasında üç kişi İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından gözaltına alındı.

- İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı yayınladığı bir bildiri ile işçilere grev ve direnişe gitmemeleri için gözdağı verdi.

Bunları daha da çoğaltabilirsiniz.

Bütün bunlar faşist diktatörlüğün emekçi halka ve işçi sınıfına karşı yoğunlaşmış saldırısından ve buhranın faturasını emekçi halka kesmekten başka bir anlama gelmemektedir. Zaten sıkıyönetim de bunun için ilan edilmiştir ve bunun için uzatılmaya çalışılmaktadır.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesi bütün bu baskı ve terörü boşa çıkaracaktır.

Bugün emekçi halkın talebi siyasi demokrasi ve tam özgürlüktür. İşçi sınıfı ve bütün halk kitleleri, sıkıyönetimin kaldırılmasını, bütün faşist yasaların iptal edilmesini, yeni baskı tedbirleri ile ilgili yasa tasarılarının geri alınmasını, bütün sivil ve resmi faşist kurumların dağıtılmasını, her türden örgütlenme özgürlüğünün önündeki bütün engellerin kaldırılmasını, yaşama düzeyinin yükseltilmesini vb. vb. istemektedir.

Ve bunun için mücadele etmektedir.

Bu mücadele er geç başarıya ulaşacaktır.

Yeni

Baş.ta.sa.1'de

lerle reformistler arasındaki çatışmanın gerçek niteliğini somut olarak bir kez daha ortaya koyması bakımından ilginçtir. Birçok konuda birbirine atıp tutan CHP reformistleri ve AP, MHP gibi faşist partiler Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının Millet Meclisi gündemine girmesi ile birlikte sarmaşdolaş olmuşlar, bu tasarının bir an önce yasallaşması için kolları sıvamışlardır. Bu üç partinin grup başkanvekilleri, tasarının bir an önce yasallaşması için demeç üstüne demeç vermekte, birbirlerine her gün yeni çağrılar çıkarmaktadırlar.

Reformistlerle faşistler arasında bu konuda bir politik ayrılık yoktur. Yalnız, AP ve MHP gibi faşist partiler, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yeniden kurulması için direnmekte, ayrıca MHP, sıkıyönetimin daha da yaygınlaştırılmasını istemekte ve askeri faşist diktatörlüğe geçiş çağrıları yapmaktadır. CHP reformistleri ise emekçi halkın nefretini yumuşatmak için DGM'leri şimdilik gündeme getirmemekte, ama İhtisas Mahkemelerinin kurulması önerisini ellerinin altında tutmakta ve 26 Şubat'tan itibaren sıkıyönetimi uzatmaya hazırlanmaktadırlar.

AP ve MHP de sıkıyönetimin uzatılmasına "evet" demektedir.

İşte reformist ve faşist potikanın özü budur.

KİT'lerde

Baş.ta.sa.4'de

[illegible] ...lmasıdır. Öte yandan [illegible] birçok işyerinde ve [illegible]. Bu da daha az işçi ile daha çok iş yaparak "verimin artırılması" politikasından kaynaklanmaktadır.

CHP reformistleri-sendika ağaları işbirliği ile işçilerin her türlü hakları gasbedilmektedir. Ama bu yapılırken de, bunun "işveri barışının sağlanması", "işçilerin kişiliğinin geliştirilmesi" için yapıldığı ve işçilerin fedakarlık yapması gerektiği söylenmekte, işçiler reformist demagoji ile uyutulmaya çalışılmaktadır.

"İşyeri barışının sağlanması" ile işçilerden istenen, hakları uğruna her türlü mücadeleden vazgeçmeleri, patronların her dediğini kabul etmeleridir. Gene kişiliğin geliştirilmesinden" amaçlanan da işçilerin burjuva ideolojisi ile eğitilmesi ve her türlü sınıf çıkarlarından burjuvazi lehine vazgeçmelerinin sağlanmasıdır.

Bugün egemen sınıfların, CHP reformistlerinin ve sendika ağalarının "yönetime katılma" demagojisiyle işçi sınıfına yaptırmaya çalıştığı işte budur.

Faşist

Baş.ta.sa.1'de

şist partilerin liderleri her ağızlarını açışta CHP nin "memleketi satmaya hazırlandığından, 'IMF'nin şartlarına boyun eğmeye başladığından" bahsetmektedirler. Emperyalizmin zincirli uşakları iflas eden reformist demagojinin karşısına faşist demagojiyi çıkarmakta ve kendilerini anti-emperyalist gibi göstererek emekçi yığınların anti-emperyalist taleplerini sömürmeye ve bu temelde kitle tabanı kazanmaya çalışmaktadırlar.

Ama onlar iktidardayken nasıl ki, emperyalistlerin ve egemen sınıfların bütün isteklerini doğrudan doğruya uygulamışlarsa, bugün de emperyalistlerin yeni isteklerine bütünüyle uyulmasını savunmakta ve bunun için vargüçleriyle çalışmaktadırlar.

Bunu AP ve MHP gibi faşist partilerin sözcülüğünü üstlenen ve onların politikasının tercümanlığını yapan, Tercüman gazetesi Genel Yayın Müdürü ve köşe yazarı Güneri Cıvaoğlu itiraf etmektedir.

Güneri Cıvaoğlu, Tercüman gazetesinin 6 Şubat tarihli "Rapor" köşesinde şunları yazmaktadır:

"Ekonomik alanda darboğaz taze para dövizdir ve çıkışın önündeki engel belli olmuştur ki, 'IMF ile anlaşmalıdır'. IMF'nin öngördüğü yüksek oranda devalüasyondan, KİT ürünleri zammına kadar bir tedbirler demeti uygulamaya konulmalıdır"

İşte faşistlerin yürüttüğü faşist demagoji ve yalanlar ve işte bu demagojiyi yalanlayan samimi bir itiraf..

ABD

rold Brown'un geçtiğimiz haftalarda başlayan ve tamamlanan Ortadoğu gezisi bu amaca hizmet etmiştir. Genel İngiltere Kraliçesi Elizabeth'in bölgeye yaptığı gezi de bu çerçevede ele alınmalıdır.

Gerek ABD emperyalistleri ve gerekse İngiliz emperyalistleri bu gezilerle, bölgedeki halklara karşı bir gözdağı vermeye, herhangi bir "tehlike" karşısında faşist-feodal rejimlerin yanında ve arkasında olduklarını vurgulamaya, gerici rejimleri yalnız bırakmayacaklarının güvencesini vermeye çalışmışlardır. ABD Dışişleri Bakanı, bu güvenceyi Suudi Arabistan faşist-feodallerin önünde "Amerika, Ortadoğu'daki dostlarını çok daha etkin bir biçimde savunacak" [illegible] mektedir.

ABD Dışişleri Bakanı, Suudi Arabistan, Ürdün, İsrail ve Mısır'ı kapsayan bu gezisi sırasında bu ülkelerdeki Amerikan hegemonyasını güçlendirmeye, gerici rejimleri daha çok silahlandırmaya özel bir özen göstermiştir, çeşitli alanlarda ikili anlaşmalar imzalamıştır.

Amerikan emperyalistlerinin İran'da ciddi darbeler yemelerinden ve ABD emperyalistlerinin Ortadoğu bölgesinde hegemonyalarını güçlendirmeye çalışmalarından Türkiye de nasibini almaktadır. İran'dan sökülen bazı üslerin Türkiye'ye monte edilip edilmemesinin tartışmaları sürerken, Amerikan emperyalistleri Türkiye'de her alandaki hegemonyalarını güçlendirmenin hazırlığı içindedirler.

ABD ve

1'de

kede insan haklarının korunmasında büyük bir titizlik göstermiş" denilmektedir.

Bu demagojik yalanı uzun uzun teşhir etmeye bilmiyoruz gerek var mı? Yukarıdaki iki resim bunun en iyi cevabıdır.

İşin ilginç yanı ABD Dışişleri Bakanlığının böyle bir rapor düzenlemek için, Türkiye'de Sıkıyönetim altında sivil ve resmi faşist terörün yaygınlaştığı, insanların sorgusuz-sualsiz gözaltına alınarak zindanlara doldurulduğu, devrimci basının susturulmaya çalışıldığı, bütün demokratik kitle örgütlerinin kapısına kilit vurulduğu bir dönemi seçmiş olmasıdır.

Yalnız ABD Dışişleri Bakanlığı böyle bir raporu düzenlerken "yakın komşumuz" İran'ı unutmuş olmalı. Raporun bir bölümüne de bugüne kadar İran'da faşist Şah rejiminin insan haklarına ne kadar saygı gösterdiği ve bunun için de "tatildeki" Şah'a insan haklarını koruma nişanı "verilmesi gerektiğini ekleseydi senaryo tamamlanmış olurdu.

O zaman bütün dünya halkları için Türkiye hakkında verilen rapor daha inandırıcı olurdu.

Sendika

Baş.ta.sa.1'de

ması", "yeni Vergi Yasa Tasarısının ihtiva ettiği yanlışların düzeltilmesi" hükümetten isteyerek, istekleri dikkate alınmadığı takdirde eyleme geçeceklerini belirttiler.

Hemen her konuda onlardan geri kalmayan DİSK'in revizyonist-reformist sendika ağaları da "hükümetin verdiği sözü tutmadığını, "Yeni Vergi Yasa Tasarısının işçilere yeni yükler bindirdiği"ni belirterek, "işçi çıkarlarını savunacaklarını ve sosyalizmin bayrağını yükselteceklerini(!) vaaz [illegible].

Sendika ağaları, bu göstermelik tavırları takınır ve içi boş lafları ederken, işçi sınıfının kendilerini hiç tanımadığını düşünmektedirler. Bir tarafta göstermelik demeçlerle göz boyamaya çalışırken, öte yandan gerçek kimliklerini ortaya koymakta ve işçi düşmanı tüm girişimlere, yasalara, eylemlere evet demekte, egemen sınıflarla ve CHP hükümetiyle kol kola yürümektedirler.

Türk-İş'in faşist sendika ağaları, bir taraftan işçi sınıfının çıkarlarının temsilcisi olduklarını belirtirken, öte yandan "Yeni Vergi Yasa Tasarısı"nın bir an evvel çıkması için imza topladılar. Türk-İş üyesi milletvekilleri yasa önerileri hazırladılar. "Hakların kısıtlanması pahasına da olsa verimin artırılması gerekir" diyerek işçilerin amansızca sömürülmesini isteyenler de onlardır.

DİSK'li sendika ağaları da yalan söylüyorlar. Onlar, sosyalizmin bayrağını yükseltmek değil, tersine kapitalist soygun düzeninin bayrağının dalgalanmasını sağlamakla görevli olduklarını defalarca ispatladılar. Şimdiye kadar hemen her zaman "eyleme geçeceklerini" belirttiler. Ama onların yaptıkları tek şey CHP reformist hükümetini desteklemek, sıkıyönetimin "demokratikliği"ni ispatlamaya çalışmak, ona yardımcı olmak için işçileri "fedakarlık" yapmaya çağırmak oldu. Maraş Katliamı üzerine işçiler kendiliğinden protesto gösterileri yaparken, devrimcilerin önderliğinde emekçi kitleler faşist katliam ve cinayetleri protesto için eyleme geçerken onlar elini kolunu bağlayıp durdular. Ardından da 5 dakika [illegible] lik bir tavırla "5 dakikalık saygı duruşu"nda bulundular. İşçi sınıfına başını önüne eğip 5 dakika yas tutmasını öğütleyip onun mücadelesini pasifize ettiler. Onlar söz de eylemlerine bile sahip çıkacak kadar cesur değildirler. Sessiz sedasız geçiştirdiler "eylemlerini". Çünkü yaptıkları hiçbir şey yoktu.

Egemen sınıflar CHP eliyle, işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine saldırı üstüne saldırı yöneltirken, onlar birtakım küçük revizyonist tekkelerle "Demokratik Platform" oluşturdular. Toplantı üstüne toplantı düzenleyerek, "eyleme geçeceklerini" belirttiler. Ama onların yaptıkları hep beraber oturup Ecevit'e mektup yazmaktan öteye gitmedi.

Kamuoyunda CHP'nin "halkçı" girişimlerinin foyasının açığa çıkması üzerine sendika ağaları demagojik zehirlerini saçmaya hız verdiler. Onların amacı işçi sınıfının kendisine yönelik yeni saldırıları sessizce ve boyun eğerek kabullenmesini sağlamaktır. Onlar, bunun için şimdiden uyuşturucu zehirle uygun ortam yaratmaya çalışıyorlar.

İşçi sınıfı her somut olayda, mücadelesinin önündeki en büyük engellerden birinin de sendika ağalığı olduğunu görmekte ve mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için sendika ağalığının yerle bir edilerek sınıf sendikacılığında birleşmenin gerekliliğini kavramaktadır.

belediye

Baş.ta.sa.1'de

sasının uygulanmasıyla, şehirlerarası yolcu taşımalarda % 10, yük taşımacılığında % 5 ek vergi alınacak, emlak vergisine ek olarak emlak vergisinin % 50'si kadar aydınlatma ve temizlik vergisi değer kazanan arsa ve binalardan 15-30 bin lira arasında değer vergisi, deniz nakil vasıtalarından deniz işgal vergisi, belediye sınırları içinde bulunan ticari, sınai, mesleki tüm işyerlerinden 200 ile 25 bin lira arasında tabela ve ünvan vergisi, ilan ve reklam vergisi, belediye sınırları içindeki lokanta, kahvehane, otel, çaybahçesi sinema vb. yerlerden % 10 ila % 70 eğlence ve hizmet vergisi yol, pazar, meydan gibi yerlerde iş yapan işportacı ve seyyar satıcılardan işgal vergisi alınacaktır.

CHP reformistleri halk yararına demagojisi arkasına gizlenerek halkın cebindeki son kuruşa da göz diktiler. Bu yasayla, onlar, 15 milyar lirayı halkın cebinden alıp, belediyelere gelir olarak vermekte, bunu da halk yararına yaptıklarını iddia etmektedirler.

Bu yasayla beraber lokantada yemek yiyen, otelde yatan, arabaya binerek bir yerden bir yere gitmek isteyen, bir çay bahçesinde ya da bir kahvede çay içmek isteyen herkes yeni vergiler vermekle yükümlü kılınmaktadır.

Kiraları azaltacağız diyen reformistler, bu yasa ile emlak vergisi getirip kiraları yükseltmiş oluyorlar. Bu yasa ile gericilerin halka yönelik saldırıların bir parçası olup, yeni saldırıların bir habercisi niteliğindedir. Bütün bunları "Ne ezen, ne ezilen insanca hakça bir düzen" adına yapıyor CHP reformistleri.

Öte yandan faşist partiler ve faşist basın bu yasaya karşı sözde savaş açtı. Onlar CHP'nin "kaldırımlardan bile vergi aldığını" vaaz ederek reformistlere verip veriştiriyorlar. Bütün öteki konularda olduğu gibi bu konuda da faşistlerin amacı, iyice teşhir olmuş ve posası çıkmış CHP hükümeti [illegible] duvan kitleleri faşist demagoji ile aldatıp kendi peşine takmayı sağlamaktır.

Reformistler ve faşistler halka saldırı konusunda hemfikir olduklarını defalarca ispatlamışlardır. Onların bugün Belediye Gelirleri Yasası karşısındaki çatışmaları da sahtedir.

Devrimci

Baş.ta.sa.1'de

mekçi halka ulaşmasını engellemiştir. Öte yandan gazetemizin İzmir'de bulunan bürosunu basarak büroda bulunan devrimci arkadaşları tehdit etmiş, bir kısım evrakları alarak götürmüştür. Gene aynı şekilde Halkın Kurtuluşu ile aynı matbaada basılan Kurtuluş gazetesinin geçen haftaki bütün sayıları da polis tarafından götürülmüş, dağıtımı engellenmiş, Kurtuluş gazetesinde çalışan bazı arkadaşlar da gözaltına alınmıştır.

146. SAYIMIZA EL KONUYOR

Polisin sıkıyönetim ilanı ile gazetemiz üzerindeki baskı ve engelleme girişimleri 146. sayımızın baskı için matbaaya verilmesi ile birlikte doruk noktasına erişmiştir. Gazetemizin basıldığı İzmir Ticaret Matbaasında sürekli nöbet tutan polis, önce gazetemizin 146. sayısının pikaj ve montajına el koymaya çalışmıştır. Bunda başarılı olamayınca, bu kez basılmış olan gazetelerin bütününe el koyarak emekçi halka ulaşmasını engellemek için yeni tuzaklar kurmaya çalışmıştır. Gazetemizin baskısının bitmesinden ve dağıtım için bir depoya konmasından sonra, harekete geçen İzmir polisi, hiçbir yasaklama ve toplatma kararı dahi olmadığı halde deponun kapısını kırarak dağıtım için paketlenmiş olan gazetemizin 146. sayısının hemen hemen bütününe 6 Şubat günü el koymuştur.

Bunun için de gazetemizin 146. sayısı geniş emekçi kitlelerin eline ulaşamamıştır.

Polisin baskı ve engellemeleri bununla kalmamış, arkasından da sürmüştür. Önce gazete bürosunu basan polis, daha sonra gazetemiz avukatının annesinin evinin de bulunduğu birçok eve baskın yapmış, birçok devrimciye gözdağı vermeye çalışmıştır. Bunun yanında gazetemizin basıldığı Ticaret Matbaasına baskı yapmaya ve gazetelerin baskısını engellemek için matbaada nöbet tutmaya devam etmiştir.

Bu baskı ve engellemelerden dolayı gazetemizin 147. sayısı elinize bir hafta gecikmeyle ulaşmaktadır.

Öte yandan gazetemizin bugün satışını ve eskiden dağıtımını yapan devrimci kişiler ve dağıtım kuruluşları üzerindeki baskılar da sürmektedir. En son olarak Ankara Yurt-Da polist tarafından basılmış, bazı kitaplara el konmuş ve bir arkadaş gözaltına alınmıştır.

Faşist diktatörlüğün gazetemiz üzerindeki baskı ve engellemeleri gazetemizin ta 1. sayısından itibaren devam etmektedir. Bugüne kadar toplatılmayan, hakkında dava açılmayan hiçbir sayımız yoktur. Sorumlu Yazıişleri Müdürlerinden Mustafa Yıldırımtürk halen tutuklu bulunmaktadır ve mahkemeye dahi çıkarılmamaktadır. Gene eski Sorumlu Yazıişleri Müdürümüz Veli Yılmaz hakkında toplamı 1000 yıla varan ceza davası açılmıştır.

Gazetemiz üzerindeki baskı ve engellemeler, sıkıyönetim ilanı ile daha da yoğunlaşmıştır. Önce bütün sıkıyönetim komutanlıkları gazetemizin sıkıyönetim illerine girmesini yasaklamış, daha sonra da okuyanlar ve satanlar üzerinde yoğun bir baskı kurmaya çalışmıştır. Bunun arkasından İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle gazetemizin 145. sayısından 9 bin adedine Yeşilköy Hava Limanında el konmuştur. İzmir polisinin baskı ve engelleme çabaları ise gazetemizin İzmir'de basılmaya başlandığı 142. sayıdan beri devam etmektedir. Ama bütün baskı ve engellemelere rağmen gazetemiz, belli aksamalara rağmen emekçi halkın eline ulaşmış, emekçi halkımız kendi gazetesine sahip çıkmıştır. Bugün de sahip çıkmaktadır. Çünkü Halkın Kurtuluşu halka mal olmuştur. O, emekçi halk kitlelerinin eti ve kemiğidir, onun bir parçasıdır.

Baskı ve engelmelerin arttığı böyle bir dönemde bütün devrimci ve yurtseverlere daha da önemli görevler düşmektedir. Bunun için:

- Bütün yolları ve yöntemleri uygulayarak gazetemizi bütün ülke çapında ve her alanda en geniş kitlelere ulaştıralım. Baskı ve engellemelere boyun eğmeyelim.

- Gazetemizin her sayısını elden ele dolaştırarak en geniş kitlelere yayalım. Gerçeklerin bütün halk kitleleri tarafından kavranmasını sağlayalım. Bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe ve onun sıkıyönetim vb. gibi yeni faşist uygulamalarına karşı bir direniş cephesi örelim.

- Gazete dağıtımı ile elde edilen paraların en kısa zamanda dönmesini sağlayalım, gazetemizi maddi bakımdan güçlendirelim.

Unutmayalım ki, devrimci basının yayına devam etmesi, yayınını aralıksız olarak sürdürmesi devrimci ve yurtseverlerin bu doğrultudaki çabaları ile yakından ilgilidir.

Devrimci basın susmayacak, susturulamayacaktır, HALKIN KURTULUŞU engellenemeyecektir.

Parti Bayrağı

Baş.ta.sa.1'de

lirtmiştir. Daha sonra söz alan Nuran Saygılı'nın avukatları, TCK'nın 142. maddesinin Anayasaya aykırı olduğunu belirterek, ve sözkonusu yasa maddesinin Anayasa Mahkemesi tarafından iptalinin istendiğini hatırlatarak Nuran Saygılı'nın tahliye edilmesini istemişlerdir.

Avukatların istemini kabul eden mahkeme heyeti, savcının itirazına rağmen Nuran Saygılı'nın tahliyesine ve 142. madde hakkında Anayasa Mahkemesinde görüşülünceye kadar [illegible] ertelenmesine karar vermiştir.

Nuran Saygılı'nın tutuklu olduğu diğer dava, 22 Şubat günü saat 10.00'da İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesinde yapılacak duruşmayla başlayacaktır.

Öte yandan İstanbul Savcılığının Parti Bayrağı dergisi sorumluları hakkında gizli örgüt kurmaktan yeni bir soruşturma açtığı bildirilmektedir. Savcılık, bu konuda halen İstanbul Bayrampaşa Cezaevinde bulunan Nuran Saygılı'nın sorgusunu yapmıştır.

CHP

Baş.ta.sa.1'de

retlerin ve maaşların sınırlandırılmasını, kalkınma hızının düşürülmesini, yabancı sermaye yatırımlarının teşvik edilmesini, yeni bir devalüasyon yapılmasını, tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulmasını vb. istemektedir.

Geçtiğimiz son iki hafta içinde de "taze para", 'IMF'nin istekleri", "batılı dostlarımızın toplantıları", "haysiyetli dış politika" üzerindeki tartışma ve görüşmeler devam etti.

CHP reformistleri bir yandan "haysiyetli dış politika" sakızını çiğnemeye devam ederken, bir yandan bütün gerici tahraklar "batılıların" öne sürdüğü koşulların kabul edilmesi ve Türkiye'nin bir an önce "taze para"ya kavuşması için demeç üstüne demeç verdiler, CHP hükümetine yol ve yöntem gösterdiler.

CHP hükümeti de kamuoyunda "başka bir seçenek yok" imajını yaratarak, bu konuda kalemşörleri aracılığıyla kamuoyu yaratmaya çalışarak emperyalistlerin ve IMF'nin "taze para" için dayattığı yeni koşulları teker teker uygulamaya başladı, yenilerini uygulamanın da hazırlığı içinde.

IMF'nin dayattığı direktiflerden biri olan tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması geçtiğimiz hafta içinde uygulandı. Hükümet, Ege Bölgesi tütün başfiyatını emperyalistlerin istediği gibi "düşük" tuttu. Tütün başfiyatı 70 lira olarak tespit edilerek, tütün üreticisi küçük üretici yeniden açlığa ve yoksulluğa mahkum edildi.

Bunu KİT ürünlerine ve diğer zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarına yapılacak zamlar izleyecektir. Başbakan B.Ecevit, KİT ürünlerine zam yapılacağını zaten açıklamıştır. Şimdi bu zammın oranı üzerinde durulmaktadır. Komprador burjuvazinin çeşitli sözcüleri de kendi ürettikleri ürünlere yeni ve resmi zamlar yapılması için her gün hükümetin kapısını aşındırmaktadırlar. Akaryakıta zam kararnamesi ise Başbakanın masasının gözünde hazır tutulmaktadır.

Hükümet emperyalistlerin ve egemen sınıfların isteklerinden bu ikisini hemen uygulamaya sokarken, bir yandan da sendika ağalarının da yardımıyla "Toplumsal Anlaşma"yı yaygınlaştırmanın, ücretleri daha da düşürmenin hazırlığı içindedir. Bu konuda yeni bir uygulamayı hayata geçiremeseler bile, yeni Vergi Yasa Tasarısına da getirilen tedbirler bunun için yeterli olmaktadır.

Türk Lirasının değerinin düşürüleceği haberi ise artık günlük gazetelerin manşetlerinde verilmektedir ve hükümet tarafından hiçbir şekilde yalanlanmamaktadır. Tersine CHP hükümetinin bakanları TÜSİAD Kongresi vb. gibi toplantılarda bu konuda komprador burjuvaziye yeni "güvenceler" vermektedirler. Cumhuriyet Senatosu'nda kabul edilerek Millet Meclisi gündemine gelen 1979 Yılı Mali Bütçe Tasarısı da yeni bir devalüasyonu öngörmektedir. Muhtemelen yeni bütçenin yürürlüğe girmesi ile birlikte devalüasyon oranı da açıklanacaktır.

Kısacası CHP reformistleri, buhranın faturasını işçilere, köylülere, memur ve öğretmenlere kesmeye devam etmektedir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve soygunlarına ise yeni eklemeler yapmaktadırlar, ülkemizi ve doğal zenginliklerimizi emperyalistlere bütünüyle peşkeş çekmenin hazırlığını yapmaktadırlar.

Bunun adına da "halkçı politika" ve "haysiyetli dış politika" demektedirler.

Neyin

Baş.ta.sa.1'de

olduklarını" açıkladı.

AP ve CHP yöneticilerinin bu tartışmayı açık olarak başlatmalarından sonra, bütün siyasi kümeleşmeler hemen bu konuda görüşlerini "beyan etmek" için sıraya girdiler. Gazete yazarlarından, sendika ağalarına kadar revizyonist partilerden MHP gibi faşist partilere kadar herkes bir şeyler söyledi. Bir kısmı CHP-AP koalisyon hükümetinin en hararetli savunucu kesilirken, bir kısmı CHP hükümetinin devamından yana olduğunu açıkladı, bir kısmı ise "Üçüncü MC'den bahsetmeye, bunun üzerine hesaplar kurmaya başladı.

Fakat bütün bu "farklı" siyasi tavırları koyanlar, bugünkü komprador-feodal düzenin devamında, faşist diktatörlüğün sürdürülmesinde birleşmektedirler. Hepsinin de öne sürdükleri siyasi çözüm yolu emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarına olan çözüm yoludur.

Bugün ister CHP hükümeti işbaşında kalmaya devam etsin, isterse yeni bir hükümet modeli olarak CHP-AP koalisyon hükümeti gerçekleşsin işçi sınıfının ve emekçi halkın payına gene sömürü, soygun ve baskı düşecektir. Bugün işbaşında olan CHP hükümeti zaten, gerçekleşmesi için çalışılan CHP-AP koalisyon hükümetinin küçük bir modeli değil midir? Nasıl ki, bugün işbaşında bulunan hükümet emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasının bir aracı ise, oluşturulması için bazı çevrelerce propagandası ve ön çalışması yapılan CHP-AP koalisyon hükümeti de emperyalistlerin ve egemen sınıfların işçi sınıfına ve bütün halk kitlelerine karşı politikasını uygulayacaktır.

Egemen sınıfların bazı kesimlerince ve onların sözcülerince bugün böyle bir hükümet modelinin propagandasının yapılıyor olması, onların kendi açılarından var olan siyasi keşmekeşin giderilmesi ve meclisleri ve hükümeti daha iyi çalışır hale getirme isteklerinden kaynaklanmaktadır. Bu da emekçi halk üzerindeki sömürü ve baskının daha da artırılmasından başka bir anlama gelmeyecektir.

Bugün CHP-AP koalisyon hükümetin gönüllü propagandasını yapan "sol" görünümlü karşıdevrimciler komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğinin daha da sağlamlaşmasına ve buhranın faturasının bütünüyle emekçi halka kesilmesinden başka bir şeye hizmet etmiyorlar. Gene aynı şekilde, AP-CHP koalisyonu gibi bir hükümet modeline karşı çıkan, ama bunun yerine bugünkü CHP hükümetinin en büyük savunucuları olanlar, mevcut komprador-feodal düzenin, faşist diktatörlüğün desteklenmesinden ve yaşatılmasından başka bir şey yapmıyorlar.

Emekçi halkın ve işçi sınıfının çıkarı düzenin yaşatılmasında ve güçlendirilmesinde değil, tam tersine yıkılmasındadır, bugünkü mevcut militarist-bürokratik devlet mekanizmasının parçalanmasında ve komprador-feodal ekonominin tasfiye edilmesindedir. Gerek bugün işbaşında olan CHP hükümeti, gerekse gerçekleşmesi için propagandası yapılan CHP-AP hükümeti (ki reformistlerle faşistler arasında kısa dönemde bir uzlaşma sağlanması bugün için oldukça zordur) emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarlarına olan çözüm yollarıdır.

İşçi sınıfı ve diğer ezilen halk kitleleri bugüne kadar emperyalistlerin ve egemen sınıfların siyasi çözüm yollarına hayır demişlerdir, bugün de hayır demektedirler.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 846. SOKAK, NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÜRAL PK. 71 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR BASILDIĞI YER: S.S.TÜKEL— Gazetecilik ve Matbaacılık: Gazi Bulvarı No. 18 İZMİR

HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

İTÜ'de sıkıyönetime karşı mücadele

İki yıldır İTÜ'ye gelemeyen bir avuç faşist, sıkıyönetimle birlikte İTÜ'ye gelmek için çabalarını yoğunlaştırdılar.

Bir avuç faşist, yüzlerce jandarma ve polisle birlikte 29 Ocak günü İTÜ Maden Fakültesine girmeye çalıştı. Bunun üzerine YDGD taraftarları faşistlerin okula alınmaması için sınıflarda konuşmalar yaptı. Öğrenciler 1. katta toplanarak direnişe geçtiler. Albay, direnişi kırmak için tehditler savurup, öğrencilerin dağılmalarını istedi. Tehditlere öğrenciler, direniş konuşmalarıyla ve sloganlarla karşılık verdi. Jandarma ve polis, öğrencileri dipçikleyerek 4 öğrenciyi gözaltına aldı. 150 öğrencinin kimlikleri alındı. Fakat öğrenciler direnerek kimliklerini geri aldılar. Faşistler okuldan atıldı. Bu saldırılara sessiz kalan DY ve okul yönetimindeki Dev-Sol taraftarları YDGD taraftarlarının saldırıların protesto edilmesi ve bir günlük boykota gidilmesini isteyen önerilerini önce reddettiler. Daha sonra bir öğrenci daha gözaltına alınınca öneriyi kabul ettiler. Sınıflarda konuşmalar yapılarak, bir günlük boykota gidildi.

DY ve Dev-Sol taraftarları YDGD taraftarlarının her önerisini sıkıyönetimden bu yana şartları yok diye reddetmektedirler. Dev-Sol taraftarları YDGD taraftarlarının mücadelesini bir yandan insiyatifi ele geçirmek için çalışıyorsunuz, diyerek karalamaya çalışmakta, diğer yandan da sınıfta konuşma yapan YDGD taraftarlarına polis gözüyle bakıp pratik tavır alacağız diyerek bastırmaya çalışmaktadır.

30 Ocak günü YDGD taraftarları diğer siyasetlere öneri götürerek öğrencilerin en doğal haklarına yönelen saldırıları ve keyfi gözaltına alınmaların protesto edilerek bir günlük boykot ve forum yapılmasını istediler. Bu amaçla YDGD taraftarları, sınıflarda konuşmalar yaptı. YDGD taraftarlarının bu önerisi DY ve Kurtuluş taraftarlarınca kabul edildi. İTÜ-Der yönetimindeki Dev-Sol taraftarları ise hiçbir şey yapmayacaklarını söylediler. Mimarlık Fakültesi 2. sınıftaki YDGD taraftarlarının konuşmalarını engellemeye çalıştılar.

1 Şubat Perşembe günü ise Dev-Sol taraftarı İTÜ-DER yönetimi insiyatifi YDGD taraftarlarına kaptırmayalım anlayışıyla 2 günlük boykota gidileceğini belirttiler. YDGD taraftarları boykotun forum ve yürüyüşle güçlendirilmesini istediler. Dev-Sol taraftarları sınıflarda konuşma yapmadan bir-iki cümleyle boykota gidilmesini istediler. Taşkışla binasında YDGD taraftarları diğer siyasetleri ikna ederek sınıflarda konuşmalar yaptılar. Bu konuşmalardan sonra 1000'i aşkın öğrenci, Sıkıyönetime Hayır sloganlarını atarak yürüyüşe geçti. Okul çıkışında yol trafiğe kapatılarak konuşma yapıldı. Jandarma, yürüyüşü engellemek için ateş açtı. Öğrenciler jandarmanın ateşine rağmen Sıkıyönetime Hayır sloganını atarak Elmadağ'a kadar yürüyüş yaptılar. Yürüyüşten sonra 4 öğrenci gözaltına alındı.

Devrimci mücadele platformunda birleşmeliyiz

Teslimiyetçilik gençliğe ve devrime zarar veriyor

Sıkıyönetimin ilanından hemen sonra ve daha sonraki sayılarımızda, ortayolcu siyasetlerin, gençliğin çeşitli talepleri için verilen mücadeleyi ve sıkıyönetime karşı mücadeleyi terk etmek, teslimiyetçi bir çizgi izlemek eğilimlerine dikkat çekmiş ve bu siyasetleri uyarmıştık. Karşı-devrimin saldırılarının böylesine azgınlaştığı şartlarda devrimci kararlılığa, birliğe ve mücadeleye en çok ihtiyaç vardır. Devrimci mücadeleye daha da kararlı bir şekilde sarılmanın gerektiği böylesi günlerin, gerçek devrimcileri diğerlerinden ayırt eden sınav günleri olduğunu ve böylesi günlerde teslimiyetçi bir çizgi izlemenin sadece bununla sınırlı kalmayıp, ihanete varabileceğini belirtmiştik. Bu şartlarda izlenecek teslimiyetçi çizgi, gençliğe ve devrimci mücadeleye büyük zararlar verecektir. İzlenen bu teslimiyetçi çizginin revizyonizmle hâlâ sürdürülmeye çalışılan ideolojik ve pratik birliğin bir sonucu olduğunu açıklayarak bu siyasetlerin ellerini revizyonistlere değil, proleter devrimcilere uzatmaları gerektiğini de söylemiştik.

Fakat tüm bu uyarılara ve çabalara rağmen, teslimiyetçi çizgi hâlâ sürdürülmektedir. Bu teslimiyet, sadece hiçbir çalışma yürütmemekle sınırlı kalmamakta, gençliğin çeşitli talepleri için ve sıkıyönetime karşı devrimcilerin yürüttüğü çalışmaları engellemeye, bu çalışmaları yapan devrimcilere saldırmaya, kitleler içinde yılgınlığı ve teslimiyeti körükleyen propagandalar yapmaya kadar varmaktadır. Bazen proleter devrimcilerin zorlamasıyla katılmak durumunda kaldıkları çeşitli eylemleri ise elden geldiğince pasifize etmeye çalışmaktadırlar.

Bu arkadaşların sıkıyönetim şartlarında da kitle mücadelesinin yürütülebileceği ve yürütülmesi gerektiği şeklinde bir anlayışları yok. Bunun sonucu olarak ya teslimiyeti öneriyorlar ya da "artık kitle eyleminin şartları yoktur, daha etkin kadro eylemleri gereklidir" gibi lafta keskinlikler yapıyorlar. Örneğin Adana'da sıkıyönetimin ilanının hemen ardından, sıkıyönetimi protesto için birlikte eylem önerisi getiren ALÖB'lü öğrencilere DY taraftarları "sıkıyönetim ilan edildi, haberiniz yok mu?" diye cevap vermişlerdir. Yine aynı şekilde Ankara'da "sıkıyönetim şartlarında, Site Yurdundaki faşist işgali kırmanın şartı yoktur" şeklinde tezler öne sürmeye başlamışlardır. Birçok yerde de getirilen eylem önerilerine "şartları yok" diyerek karşı çıkılmaktadır.

Öte yandan "kadro kaybetmeme" ve "uslu duralım provokasyon olur" teorilerini yine piyasaya sürmektedirler. Örneğin Şişli Siyasal'da sıkıyönetimle birlikte birkaç faşistin de okula gelmeye başlaması üzerine D.Yol, D. Sol ve Kurtuluş "sessiz olalım, yoksa bizi de tutuklarlar" demektedirler. Tunceli'de ortaöğrenimli gençlerin talepleri için yürüttükleri mücadelenin karşısına D.Yol ve diğer bazı siyasetler, "Halkın Kurtuluşu Tunceli'ye de sıkıyönetim getirmek istiyor" diyorlar. İstanbul"da çeşitli okullarda sıkıyönetime karşı propaganda çalışmaları yapan, polis ve jandarmanın baskılarına karşı çıkan, pul vb. yapıştıran devrimcilere D.Sol "bunları yapmayın, pul yapıştırmayın. Biz de devrimciyiz, polis bizi de alabilir" diyerek karşı çıkmaktadır. Ankara'da 2 Ocak'ta liselerde sıkıyönetime karşı yapılmak istenen eylemlerde D.Yol öğrenci kitlesine "polis saldırır, kurşunlar" vb. gerici propagandalar yapmıştır.

Bu siyasetler, kendileri bir çalışma yapmadıkları gibi, devrimcilerin çalışmalarını da engellemeye kalkışmaktadırlar. Örneğin Ankara'da 2 Ocak'ta yapılacak eylemlerde D. Yol "biz katılmıyoruz ve yapılırsa da engelleyeceğiz" şeklinde tavır almıştır. Yine Ankara Emek Cumhuriyet Akşam Lisesi'nde sıkıyönetimin saldırılarını teşhir eden bir duvar gazetesinin yanında bekleyen 3 ANGD'luya D. Yol taraftarları 40 kişi ile saldırarak yaralamışlardır. İstanbul'da D.Sol birçok birimde sıkıyönetime karşı propaganda çalışmalarını engellemeye çalışmaktalar. İTÜ Mimarlık Fakültesinde sınıf konuşması yapan bir YDGD'liye saldırdılar. "Sınıf konuşması yapan Halkın Kurtuluşu taraftarlarına polis gözüyle bakacağız ve pratik tavır alacağız" şeklinde boş tehditlerde bulunuyorlar. YDGD'lilerin İTÜ'de çeşitli faaliyetler yütürmek şeklindeki önerilerine karşı çıkış gerekçelerini "siz insiyatifi ele geçirmek istiyorsunuz" diye açıklıyorlar. Bu, onların gençliğin sorunları için mücadeleyi, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi değil de sadece İTÜ-DER'in yönetiminde kalabilmeyi düşündüklerini açıkça gösteriyor.

Engel olamadıkları eylemleri ise ellerinden geldiğince yumuşatmaya çalışıyorlar. Devrimcilerin DİSK'in 5 dakikalık saygı duruşu eylemini güçlü eylemlere dönüştürme önerilerine her yerde karşı çıktılar. İTÜ'de jandarmanın katlara çıkmasını protesto için yapmak zorunda kaldıkları direnişi en kısa sürede bitirdiler. Yine yapmak zorunda kaldıkları boykotu güçlü bir eyleme dönüştürmek yerine sınıflardan kitleyi boykotu haber vererek dağıtmak yolunu tuttular. Şişli Siyasal'da faşistlerin gelmesine karşı hiç bir şey yapmamış olmak için bir gün önceden ertesi gün boykot olduğunu okula gelinmemesini duyurdular. YDGD'liler bu kararı tanımayarak, okulu faşistlere terk etmediler

Bu gerici tavırlar ve teslimiyet kaçınılmaz olarak daha ileri biçimlere bürünmeye başlıyor. D. Sol taraftarları bunu burjuva yozlaşmasına prim vermeye kadar götürdüler. İstanbul Gazetecilik'te tamamen burjuva muhtevada teslimiyeti ve yozluğu körükleyici şekilde bir "Tanışma Çayı" düzenlediler ve yönetimde bulundukları birim derneği adına "Gala Külüp" denilen eğlence yerini kiraladılar. D.Sol'un bu tavrı sadece bir yanılgı ya da tesadüf değil, sıkıyönetimin gelmesiyle açık şekilde izlemeye başladığı teslimiyetçi çizgiyle doğrudan bağlantılı bir olaydır. Teslimiyetin, izlenen gerici çizginin insanı nerelere kadar götürdüğünün çarpıcı bir göstergesidir.

Bu ortayolcu siyasetlerin hepsi de yayın organlarında şimdiye kadar sürdürdükleri keskin lafları tekrarlıyorlar. Sıkıyönetime karşı mücadele çağrıları yapıyorlar. Ama pratik yaşam bunların sadece lafta kaldığını gösteriyor.

İzlenen bu çizgi, gençliğe, gençliğin birliğine, devrim davasına onarılması oldukça zor ve büyük zararlar vermektedir. Bu siyasetlerin taraftarı olan tüm devrimci gençler, şimdiye dek izlenen teslimiyetçi çizgi, bunun sonuçları ve kaynakları üzerine bir kere daha ciddi olarak düşünmelidirler. Eğer devrim davasına katkıda bulunmak istiyorsak, devrimci mücadele platformu etrafında toplanmak kaçınılmaz bir görevdir.

Giyim işçilerinin izinsiz yürüyüşü

Mahmutpaşa'da çalışan YDGD taraftarı giyim işçileri uzun bir süredir, sendika ve sigorta hakkının sağlanması, 8 saatlik işgününün uygulanması ve işten atılmalara son verilmesi için mücadele yürütmektedirler. YDGD taraftarı işçiler yürüttükleri bu mücadeleyi sıkıyönetimin ilanıyla birlikte sıkıyönetime karşı mücadeleyle birleştirerek yürütmektedirler. YDGD taraftarı Mahmutpaşa'daki giyim işçileri mücadelelerini 26 Ocak günü yaptıkları izinsiz yürüyüşle devam ettirdiler. Giyim işçileri yürüyüş anında "Sıkıyönetim 8 Saatlik İşgünü ve Sigorta Mücadelemizi Durduramaz" pankartını taşıyarak çeşitli sloganlar attılar. Yürüyüş, çevredeki işçiler tarafından büyük bir ilgiyle izlendi. Yürüyüş yapan işçilerin attığı "Sıkıyönetime Karşı Direnelim, "8 Saatlik İşgünü", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganları çevredeki işçiler tarafından coşkulu bir şekilde atıldı. Yürüyüşün sonunda yapılan konuşmada sıkıyönetimin emekçi halkın ve gençliğin en demokratik haklarına azgınca saldırdığı belirtilerek giyim işçilerinin bu saldırılar karşısında nasıl mücadele etmesi gerektiği anlatıldı. 100 civarında giyim işçisinin katıldığı izinsiz yürüyüş, devrim andının içilmesiyle sona erdi. Mahmutpaşa giyim işçilerinin yaptığı bu yürüyüş her türlü sendika ağasının sıkıyönetime yardım çağrılarını teşhir eden ve küçük burjuva ideologların sıkıyönetim altında mücadele edilmez anlayışlarını boşa çıkaran bir eylem oldu.

Sıkıyönetim gençliğe saldırılarını yoğunlaştırıyor

Her geçen gün yaşanan yeni olaylar, sıkıyönetimin gençliğe ve onun demokrasi mücadelesine yönelen azgın bir saldırı olduğu gerçeğini bir kez daha doğruluyor. Bu olayların her biri sıkıyönetimin faşistlere yöneldiği ya da yöneleceği şeklinde yayılmaya çalışılan hayallere ve demagojilere ağır darbeler indirmektedir.

Geçtiğimiz günlerde Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep ve Urfa İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri daha yayınladı. Bu bildiride öğretim üyesi ve öğretmenler, öğrencilerin demokrasi mücadelesinin yanında yer aldıkları için tehdit edilmektedirler. Sözkonusu bildiride "komutanlıkça yapılan inceleme sonucunda, bir kısım eğitici ve yönetici kadroların kendilerine emanet edilen öğrencilerin öğrenimlerini sürdürebilmeleri için, yasal yetkilerini kullanarak sürekli tedbirleri almadıkları, hatta disiplin kurullarında bekleyen birçok dosyanın işleme konulmaması için bu kurulların toplantılarını engelledikleri kanatına varılmıştır" denilerek şöyle devam ediliyor:"... eğitim ve öğrenim özgürlüğünü engelleyici veya kısıtlayıcı her türlü eyler düzenleyenler ve bu maksatla bildiri dağıtanlar, ... birbirlerine karşı hakaret, tehdit ve müessir fiillerde bulunanlarla birlikte, bunları himaye, tahrik ve teşvik eden, yasal yetkilerini kullanarak bu gibi ortamların oluşmaması için gayret göstermeyen, olayların vukuunda gerekli tedbirleri almayan, aldırmayan veya alınan tedbirlere rağmen olaylara mani olunamayacağının anlaşılması üzerine güvenlik kuvvetlerini zamanında haberdar etmeyen, olaylara katılanları bildirmeyen veya saklayan öğretim kurumları yöneticileri hakkında 1402 Sayılı Sıkıyönetim Kanununun gereğince işlem yapılacaktır."

Şimdiye dek öğrenci gençliğin mücadelelerinin bir sonucu olarak faşist disiplin yönetmelikleri uygulanamıyor, kağıt üzerinde kalıyordu. Bu mücadelede yurtsever devrimci öğretmenler de yerlerini alarak, faşist disiplin yönetmeliklerinin uygulanmasına karşı çıkıyorlardı. Şimdi sıkıyönetim komutanı, öğretmenlere tehditler savunarak öğrencilerin demokrasi mücadelesini bastırabilmek için saldırılara girişmelerini faşist disiplin yönetmeliklerini uygulamalarını, öğrencilere cezalar yağdırmalarını, okulların polis ve jandarma tarafından işgal edilmelerini sağlamalarını emrediyor. Aksi halde öğretmeleri ve öğretim üyelerini cezalandırmakla tehdit ediyor. Öğrencilerin talepleri için verdikleri haklı mücadelelerini bastırabilmek için, onları yoğun bir disiplin baskısı ve polis-jandarma baskısı altına almaya çabalıyorlar. Bunlar sıkıyönetimin aynı zamanda şimdiye dek kağıt üzerinde bırakılan faşist disiplin yönetmeliklerinin hayata geçirilmesinin bir aracı olarak kullanılacağı yolundaki tespitlerin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor. Bugün sıkıyönetim bölgelerinden birinde resmen girişilen bu tavır önümüzdeki günlerde diğer sıkıyönetim bölgelerinde ve tüm ülkede de yaygınlaştırılacaktır.

Bu durum faşist disiplin yönetmeliklerine karşı mücadeleye daha da sıkı sarılmamızı gerektirmektedir. Faşist disiplin yönetmelikleri, bugün geniş öğrenci yığınları önünde oldukça teşhir olmuş durumdadır. Şimdi yapılması gereken bu teşhiri daha da güçlendirmek ve faşist disiplin yönetmeliklerine karşı öğrencilerin en geniş birliğini sağlayarak mücadeleyi daha da yükseltmek, bu saldırıyı boşa çıkartmaktır.

Sıkıyönetim, faşist katilleri okullara yerleştirmeye çalışıyor

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte, geçmişte öğrenci gençliğin yiğit mücadelesiyle birçok okuldan sökülüp atılan faşist milisler tekrar okullara gelmeye başladılar. Yıllardır İTÜ'ye ayak basamayan faşist katiller polis-jandarmanın desteğinde okula gelmeye çalışıyorlar. Öte yandan faşistler yayın organlarında SBF'de "kızıl işgali kırdıklarını" yazarak "ülküdaşlarına" SBF ve Ankara Hukuk Fakültesi'ne gitmek için çağrı yapıyorlar. Şişli Siyasal, İstanbul Gazetecilik vb. birçok okulda da benzer olaylar yaşanıyor. İşte tam da bu anda Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri yayınladı. ve "bir kısım öğrencilerin karşıt görüşlü öğrencilerle eğitim ve öğretim kurumlarında aynı dershanede bulunmamayı hedef güden tutum ve davranışlarda" bulunduğunu söyleyerek, bu öğrencilerin "cezalandırılacağını" ilan etti. Hatta işi öğrencilerin ana ve babalarına aba altından sopa göstermeye kadar vardırdı.

Bu gerçekler sıkıyönetimin faşist diktatörlüğün gençliğe azgın bir saldırısı olduğunu bir kere daha vurguluyor. Bu konuda beslenen ve yayılan reformist hayallere ve demagojilere bir darbe daha indiriyor.

Bugün karşı-devrim, gençliğin demokrasi mücadelesini bastırabilmek için azgınca saldırmaktadır. Sıkıyönetimin getirilmesinin de, okullardan atılan faşist milislerin polis-jandarma desteğinde geri getirilmeye çalışılmasının da nedeni budur. Bu önümüzdeki dönemde öğrenci gençlik üzerinde sıkıyönetimle resmi faşist terörün yoğunlaştırılmasının yanı sıra, sivil faşist milislerin terörünün de yoğunlaştırılmaya çalışılacağının açık bir göstergesidir.

CHP reformistlerinin öne sürdüğünün ve karşı-devrimci TİKP hainlerinin savundukların aksine faşist milislerin okumak diye bir amaçları yoktur. Bu cinayet çetelerinin tek aracı öğrenci gençliğin demokrasi mücadelesini ezmek için öğrenci yığınlarının öğrenim özgürlüğünü, can güvenliğini ortadan kaldırmak, saldırılar, katliamlar tertiplemektir. Bu cinayet şebekeleri öğrenci gençliğe resmi faşist güçlerle birlikte ve onların desteğinde saldırmaktadır. Bu gerçekleri yüzlerce kez yaşayan öğrenci gençlik, kararlı mücadeleler verdi. Bu mücadelelerin bir sonucu olarak birçok okuldan faşist milisler sökülüp atıldılar. Öğrenci gençlik en demokratik taleplerinden biri olan bu talebini fiilen gerçekleştirdi.

Bugün de aynı şekilde kararlı bir mücadele vermek gerekmektedir. Sıkıyönetimin her türlü baskısına karşı mücadelenin yanı sıra, sivil faşistlerin okullara yerleştirilmesine karşı da mücadeleyi yükseltmeliyiz. Aydınlık-TİKP hainleri, bugüne kadar verilen mücadelenin önüne dikilerek, faşist katillerle aynı masada ders yaparak safının neresi olduğunu ve karşı-devrimci yüzünü bir kere daha gösterdi. Çeşitli ortayolcu gruplar ise sıkıyönetim hakkında besledikleri hayallerin ve izledikleri teslimiyetçi çizginin bir ürünü olarak tutarsız, kararsız ve pasif davrandılar. Sıkıyönetimin faşistlere de yöneldiği, dolayısıyla okullara gelen faşistlerin pek bir şey yapamayacağı türünden hayaller ve sıkıyönetim altında sivil faşistlerin gelmesine karşı mücadele edilemez şeklindeki yanlış anlayışlar [illegible] derece [illegible]dır. Bu konuda atılacak [illegible] faşist terörün daha da yoğunlaşmasını [illegible].

DERSİM — Öğrenciler direnerek pansiyona yerleşti

Bu öğrenim yılının başlamasıyla birlikte Dersim'de liseli gençlik diğer haklarının yanı sıra pansiyon hakkını elde etmek için kararlı bir mücadele yürüttü. Bu mücadele ocak ayının ilk haftasında pansiyonun işgal edilmesinde noktalandı. İşgalden sonra pansiyona yerleşen öğrenciler sömestr tatiline kadar pansiyonda kaldı.

Bu öğrenim yılının başlamasıyla beraber liseli gençlik, kendi konut sorununu çözmek için mücadeleye atıldı. Lise pansiyonunun öğrencilere açılması için mücadeleyi yükseltti.

Bilindiği gibi, Dersim'de yüzlerce öğrenci evsiz, barksız durumdadır. Öğrenciler öğrenimlerini sürdürmek için rutubetli ve loş gecekondularda kalırken veya saatlerce süren yolculuk sonucu köylerine gidip gelirken, okul pansiyonları boş duruyordu. Özellikle de lise pansiyonu. Öğrenciler için yapılan lise pansiyonu üç yıldan beri boş duruyordu. Okulun açılmasından sonra mücadeleye sarılan öğrenciler bir komite oluşturdu. Komite, okul idaresi ve okul aile birliğiyle ilişki kurdu. Sorunlarının çözümü için Valiliğe ve Milli Eğitim Müdürlüğüne başvurdular. Sonuç alınamadı. Mücadelelerini sürdüren öğrenciler 29 Kasım günü bir gösteri düzenlediler. Dersim halkı gösteriyi desteklerken, DHB, DHY, Partizan, DY vb. tekkeler bunun karşısında yer aldılar. Öğrencilerin mücadelelerini sürdürmesi karşısında Vali ve Milli Eğitim Müdürü, "Pansiyonu öğrencilere açacağız" diye söz verdiler. Ancak bunun bir aldatmaca olduğu kısa sürede kavrandı. Öğrenciler mücadeleyi bırakmadılar.

İŞGALİ SÜRDÜRMEDEKİ KARARLILIK TÜM TEHDİTLERİ İFLAS ETTİRDİ

Valilik ve Milli Eğitim Müdürlüğü pansiyonu öğrencilere açmamakta direnince, HKyG taraftarlarının önderliğinde öğrenciler pansiyonu işgal etti. Öğrenciler pansiyonu onarıp, oturulacak hale getirip yerleşti. Pansiyona ve direnişe yönelebilecek saldırılara karşı tedbir aldı. Kısa süre içerisinde pansiyon komitesi oluşturuldu ve pansiyonda düzenleme yapıldı.

İşgalden sonra HKyG taraftarları hem her türden oportünist, revizyonist ve gericinin demagojik propagandasını açığa çıkarmak, hem de pansiyonun öğrencilerin hakkı olduğunu ve bu mücadelenin desteklenmesi gerektiğini en geniş kitlelere kavratmak için propaganda çalışmalarını daha da yoğunlaştırdı. Öğrenciler faaliyetlerini sürdürürken, Valilik ve Milli Eğitim Müdürlüğü "pansiyonu boşaltın, yoksa polis-jandarma yığıp dağıtırız" cinsinden tehditler savuruyordu. Vali, cemselerle, ciplerle pansiyonun etrafına polis-jandarma yığdı. İhtiyarıyla, genciyle öğrencileri yalnız bırakmayan yiğit Dersim halkı da pansiyonun etrafına yığıldı. Halkın ve gençliğin kararlılığını karşısında saldırı geri tepti. Onlar yine çaresizlik içindeydiler. Bu kez Belediye Başkanı ve CHP İl Başkanı direnişi kırmayı denedi. Onlar da "pansiyonu boşaltın, tamir edip, 15 gün sonra teslim edeceğiz" diyorlardı. Öğrencilerin "gelin beraber tamir edelim" demeleri üzerine onlar da çekip gitmek zorunda kaldı. Öğrenciler pansiyona yerleşti.

Servis hakkı için ortaokulda isgal — DERSİM

Dersim'de ortaokul öğrencileri servis hakkı için direnerek okulu 4 saat işgal ettiler.

Ortaokul şehir merkezinden uzak bir yerdedir. Öğrenciler servis hakkı için birleşip, okul idaresiyle görüştüler. Ve ardından Vali ve Milli Eğitim Müdürüyle görüştüler. Bunlardan sonra velilerle birlikte bir toplantı yaptılar.

Bütün bu girişimler sonuç vermeyince öğrenciler bir gösteri düzenledi. Şehirdeki diğer okulların öğrencileri bu gösteriyi destekledi. Okullar boşaltıldı. Ortaokula gelmek isteyen Ziraat Okulu öğrencilerini polis çembere aldı. Ortaokulda toplanan öğrenciler polisin üzerine yürüyünce polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Telaşa kapılan faşist diktatörlük, şehire girişi sağlayan yollara cemselerle asker döktü. Şehire yürüme olanaksız olunca, kitle okulun etrafına çekilerek sloganlar haykırdı. Daha sonra okul işgal edildi. Okulda konuşmalar yapılarak, marşlar söylendi. Folklor gösterileri yapıldı. 4 saat sonra işgale son verilerek okuldan çıkıldı. Kitle, şehir merkezine doğru hareket etti. Ancak polis-jandarma çemberinin dışına çıkılınca kortej oluşturularak çarşıya kadar yürüyüş yapıldı. Tüm oportünist tekkelerin katılmadığı yürüyüş, çarşıda yapılan konuşmalardan sonra devrim andı içilerek son buldu.

Ortaokul öğrencileri servis haklarını söke söke alacaklardır.

TKP de TİKP de CHP'yi anti-faşist ilan ederek desteklemekte ve egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile uyguladıkları politikayı onaylamaktadırlar

TKP'nin ve TİKP'nin komprador-feodal düzene ve faşist diktatörlüğün varlığına bir itirazları yoktur, onlar arasındaki çatışmanın özü karşı-devrimin çıkar çatışmasından kaynaklanmaktadır

İki revizyonist mihrakın halka karşı düşmanlık yarışı

Gazetemizin 146. sayısı hemen hemen tamamına İzmir polisi tarafından el konulduğu için ve 146. sayımız okuyucularımızın eline ulaşmadığı için "Sıkıyönetim ve Gerçekler" adlı yazı serimizin 5. bölümünü bu sayımızda yeniden yayınlıyoruz.

Sıkıyönetim ilanından ve egemen sınıfların yeni bir saldırı dalgası başlatmasından bu yana kendini "sol" adı altında lanse eden bazı siyasi mihraklar, bir yandan kitlelerin faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini baltalarken, bir yandan da kendi revizyonist fikirlerini kusmaya, düzenin olduğu gibi ayakta kalması için vargüçleriyle çalışmaya devam ediyorlar. Bu tip revizyonist mihraklar, hem karşı-devrimci siyasetlerini bütün çıplaklığı ile gözler önüne sererken, hem de bunu örtmek için birbirleri aleyhine atıp tutmakta ve proleter devrimcileri, karşı tarafın izinde olmakla suçlamaktadırlar. Onlara göre sıkıyönetimin ilanı tam bir ayraç oldu ve kendileri dışındaki bütün siyasetlerin oportünist bir hatta sahip oldukları daha açık olarak ortaya çıktı.

Sahte TKP'nin ve "Üç Dünyacı" yeni revizyonist mihrak Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin sıkıyönetim ilanı karşısında izledikleri siyasi hattan ve aralarındaki çatışmadan ve çatışmanın niteliğinden söz etmek istiyoruz.

BİRBİRLERİNİ SUÇLAYARAK GERÇEĞİ GİZLEME ÇABASI:

Bilindiği gibi Aydınlık-TİKP yeni revizyonist mihrakının karşı-devrimci yüzünün ve savunduğu siyasetin gerçek niteliğinin iyice su yüzüne çıkması ile birlikte ve proleter devrimci hareketin bu karşı-devrimci siyaseti bir bütün olarak mahkum etmesinden sonra, bu revizyonist mihrakın elebaşıları yeni bir demagojik yöntem geliştirdiler. Proleter devrimci hareket ve emekçi halk kitleleri, faşist diktatörlüğe ve onun arkasındaki emperyalistlere karşı mücadele bayrağını mı yükseltti, Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin demagojisi hazırdır: "TKP'nin izinden gidiyorsunuz" ! Bütün ülke çapında faşist diktatörlüğün yeni saldırılarına karşı yeni bir mücadele mi boy göstermeye başladı, Aydınlık-TİKP yeni revizyonistleri gazetelerinin köşebaşlarından hemen ortaya atılırlar: Böyle bir mücadele TKP'nin ve MHP'nin işine yarıyor, bugün ülkemizin milli birliğe ihtiyacı vardır, bu bir kargaşalıktır ve kargaşalık siyasetini de sosyal-emperyalistler körüklüyor, o halde siz sosyal-emperyalistlerin güdümündesiniz. vb. vb."!

Aynı demagojik yöntemi başka bir açıdan da sahte TKP revizyonistleri kullanmaktadırlar. Fakat bir farkla ki bu revizyonistler, aynı demagojik yöntemi, daha fazla siyasi pişkinliğe ve tecrübeye sahip oldukları için biraz incelterek kullanmaktadırlar. Onlar da TİKP revizyonistlerinin aksine, mevcut komprador-feodal düzenin temellerine ve sosyal-emperyalistlere karşı yönelen mücadeleyi bastırmaya, karalamaya çalışmakta, buna önderlik eden proleter devrimcileri Amerikan emperyalistlerinin ve Çin'in yanında olmakla, onların politikasına hizmet etmekle suçlamaktadırlar, proleter devrimci hareketi, Aydınlık-TİKP revizyonistleri ile özdeşleştirmeye uğraşmaktadırlar, proleter devrimcilere karşı "savaşım" çağrıları çıkarmaktadırlar.

Aynı zamanda da bu platformda aralarında yoğun bir mücadele sürmektedir. Fakat pratik sınıf mücadelesinin bugüne kadar defalarca doğruladığı gibi, onlar arasındaki bu mücadele birinin devrimci diğerinin karşı - devrimci olmasından kaynaklanan bir mücadele değildir. Onların komprador-feodal düzenin ve faşist diktatörlüğün varlığını devam ettirmesine, işçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci-demokratik mücadelesinin bastırılmasına hiçbir itirazları yoktur. Bunun için de ellerinden geleni yapmaktadırlar. Onların ayrıldıkları tek nokta, birinin bugünkü mevcut ekonomik ve siyasi yapının Amerikan emperyalistlerine bağımlı olarak varlığını sürdürmesini ve bu çöplükten Çin revizyonistlerinin de otlanmasını istemesi; diğerinin ise Türkiye'nin Sovyet sosyal-emperyalizminin egemenliği altına girmesi için "savaşım" vermesidir. Bu iki revizyonist mihrak arasındaki çatışmanın özü de buradan kaynaklanmaktadır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu revizyonistlerin komprador - feodal düzenin yaralarını sarmaya yönelik olarak faşist diktatörlüğün CHP reformistleri eli ile aldığı tedbirlere ve faşizmin saldırılarının yoğunlaşmasına hiçbir itirazları yoktur. Yalnız sahte TKP revizyonistleri bu işi daha ince ve demagojik yöntemleri daha iyi kullanarak, halkın mücadelesine sahip çıkıyormuş gibi bir tavır içine girerek yapmaktadırlar. Fakat bu incelik onların karşı - devrimci Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden siyasetlerinin ve pratik mücadelelerinin özünü, gerçek niteliğini gizleyememektedir.

Bunun en iyi örneği, sıkıyönetim karşısında TKP'nin ortaya koyduğu değerlendirme ve onun yönlendiriciliğindeki kuruluşların pratik tavrıdır.

Sahte TKP'nin sıkıyönetime göstermelik ve başka nedenlere dayanan karşı çıkışını, Aydınlık-TİKP revizyonistleri kendi karşı-devrimci siyasetlerini örtmek ve proleter devrimci hareketi karalamak için kullanmaya çalıştılar. "TKP sıkıyönetime karşı, siz de karşısınız, o halde onun gösterdiği yoldan yürüyorsunuz" gibi sahte ve kargaların dahi güleceği bir demagoji ile hem sahte TKP'nin izlediği siyasi çizgiyi devrimci olarak göstermeye ve hem de kendi karşı-devrimci siyasetlerini gizlemeye, onu devrimci bir kılıf altında sunmaya çalıştılar. Aynı politikayı başka bir yönden de sahte TKP revizyonistleri uygulamaktadırlar.

Onlar birbirini suçlayarak ve proleter devrimcilere saldırarak gerçeği gizleme çabasındadırlar.

Ama boşuna gayret! Sahte TKP revizyonistleri, Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi, ne sıkıyönetime özünden ve devrimci anlamda karşı çıkmaktadır, ne de CHP reformizmine ve sıkıyönetime karşı "hücum" çağrıları yapmaktadır. Tam tersine, onlar, tıpkı ikiz "düşman" kardeşleri Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi, aynı burjuva bakış açısı ile devleti ve faşist diktatörlüğün yeni bir saldırı aracı olan sıkıyönetimi sınıflarüstü bir olgu olarak değerlendirmekte, CHP hükümetinin desteklediğini yüksek sesle ilan etmekte ve CHP reformistlerine, aynen TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetimin iplerini elinde tutması için öğütler vermektedirler. Her iki revizyonist mihrak da CHP reformistlerine "cephe" çağrılarını yenilemekte ve bunun bugünkü koşullarda "aciliyet"ini belirtmektedirler. Bu konuda onların tek farklılıkları "cephe"lerinin isimlerinin değişik olması ve Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin "cephe"nin unsurlarını AP'ye ve MSP'ye kadar genişletmiş olmalarıdır.

Günlük Aydınlık gazetesinden ve haftalık Savaş Yolu dergisinden yapacağımız birkaç alıntı bu söylediklerimizi ortaya koymaya yetecektir de artacaktır bile. Bunun için onların bu konudaki görüşlerini bir bütün olarak topladığından dolayı, sadece Aydınlık gazetesinin 1 Şubat 1979 tarihli sayısında M. Nedim imzasıyla çıkan bir yazıyı ve Savaş Yolu dergisinin 8 Ocak 1979 tarihli 4. sayısındaki yazıları temel alacağız.

MARKSİZM VE DEVLET

1 Şubat 1979 tarihli Aydınlık gazetesinde M. Nedim imzasıyla yazılan ve "Halkın Kurtuluşu'nun Sıkıyönetim Tahlili, MHP'nin Hizmetinde" başlığını taşıyan yazının son bölümünde şöyle denilmektedir:

"... sıkıyönetim meselesi Marksizmle revizyonizmi ve 'sol' oportünizmi bir kez daha şiddetle çatıştırmış ve aralarındaki kalın çizgiyi bir kez daha berrak bir şekilde açığa çıkarmıştır."

Başka bir yönden olsa bile aynı tipteki tahliller sahte TKP'nin bol miktarda reklamını yapan ve onun çizgisini savunduğunu söyleyen Savaş Yolu dergisinin bugüne kadar çıkmış olan çeşitli sayılarında da yapılmaktadır.

Bu revizyonist mihrakların sözleriyle konuşursak, tam da onların söylediği gibi, "sıkıyönetim meselesi Marksizmle revizyonizm arasındaki kalın çizgiyi bir kez daha berrak bir şekilde ortaya koymuştur". Yalnız bir farkla ki, onlar burada Marksizmi değil, iddialarının tam aksine revizyonizmi temsil etmektedirler. "Sıkıyönetim meselesi" onların revizyonist bir siyasi hattın savunucuları ve izleyicileri olduğunu "bir kez daha berrak bir şekilde açığa çıkarmıştır.

Çünkü Marksizm ile revizyonizm arasındaki en önemli ayrımlardan biri devlet meselesinin ele alınışında düğümlenmektedir. Marksistler, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarlarını bir bütün içinde değerlendirir ve devleti ve onu oluşturan kurumları egemen sınıfların bir baskı aracı olarak ele alırken, her türden revizyonist, devleti sınırlarüstü bir olgu olarak görmektedirler. Bu tahlile uygun olarak Marksistler, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarlarının ortadan kaldırılmasını ve mevcut devletin yıkılmasını savunurken ve bu politikanın ışığında kitleleri seferber ederken, her renkten revizyonist mevcut ekonomik ve siyasi yapının temel olarak devam etmesini savunmakta, sadece bazı küçük düzeltmeler yapılmasını istemektedirler.

Bu ayrım son derece önemlidir ve bugüne kadar Marksistlerle her renkten revizyonist arasındaki ayrımı ortaya koyan temel bir mihenk taşı olmuştur.

Bir siyasi hareketin kendi kendine Marksist payesi vermesi onun Marksist olduğunun ölçütü değildir. Marksist olabilmek için her şeyden önce Marksizmin genel doğrularını savunmak, programında ve siyasal çizgisinde bunu somutlaması ve pratik sınıf mücadelesine bu programı ve siyasi çizgiyi uygulaması gerekir. Her şart altında sınıf mücadelesine önderlik ederek bu mücadeleyi siyasi iktidar hedefine yönlendirmesi ve sınıfsız toplum hedefini gerçekleştirmeye yönelik bir siyasi hat izlemesi gerekir.

Sahte TKP ve TİKP revizyonist mihraklarının böyle bir hatla, bugünkü komprador-feodal düzeni ve faşist diktatörlüğü yıkmakla uzaktan yakından hiçbir ilgileri var mıdır? Bunun böyle olmadığını pratik sınıf mücadelesinin her günkü deneyleri ve onların izledikleri siyasi çizgi her gün yeniden doğruluyor.

Sıkıyönetim ilanı ve bu revizyonistlerin bunun karşısındaki tavırları ve tahlilleri bu gerçeği bir kere daha ortaya koymuş ve sıkıyönetime karşı tutum, revizyonizm ile Marksizm arasında gerçekten de tam bir ayraç olmuştur.

(DEVAM EDECEK)

Tarihten bir yaprak

"Güvenliği sağlamak için getirilen ve bütün Anayasal güvenceleri ortadan kaldıran yeni kanun (Takrir-i Sükun Kanunu-HK) kamuoyuna, sadece padişah yanlısı gericileri canevinden vurabilmek için getirilen bir silah olarak sunulmuş, fakat gene bu kanun komünistlerden kurtulmak için kullanılmıştır. Aslında tam bu sıralarda komünistlerin yayın organlarının son sayılarında Kürt isyanının amansızca bastırılmasından yana olmaları ve feodalizmin tasfiye edilmesinde Halk Partisini bütün güçleriyle destekleyeceklerini açıklamaları ilginçtir."

Yukarıdaki satırlar 1926 yılında, Şefik Hüsnü tarafından kaleme alınmıştır ve Aydınlık Yayınları tarafından Komintern Organlarındaki Yazı ve Konuşmalar adlı kitabın 87. ve 88. sayfalarından aktarılmıştır.

Bilindiği gibi 1925-26 yılları, Kemalist burjuvazinin Kürt ulusu ve bütün emekçi halk kitleleri üzerindeki terörünün yoğunlaştığı, Kürt halkının kan ve vahşetle yok edilmeye çalışıldığı bir dönemdir. Kemalist burjuvazi, bu yıllarda sıkıyönetim, Takrir-i Sükun Kanunu vb. gibi baskı araçlarıyla iktidarını sağlamlaştırmakta ve giderek daha çok gericileştirmektedir.

İşte Şefik Hüsnü oportünistinin, Takrir-i Sükun Kanununun "komünistlerden kurtulmak için kullanılmasını" hayretle karşıladığı dönem böyle bir dönemdir. Alıntıya dikkat edilirse, Şefik Hüsnü'nün eleştirisi sadece bu baskı tedbirlerinin "komünistlere" karşı kullanılması ile sınırlıdır, yoksa O'nun baskı tedbirlerine, Takrir-i Sükun Kanununa ve sıkıyönetime karşı herhangi bir itirazı yoktur, tersine bunları "Kürt isyanının amansızca bastırılması" için ve "feodalizmin tasfiye edilmesi" için "bütün gücüyle" desteklemektedir.

Hatta Şefik Hüsnü oportünisti "Arkadaş, kara kuvvet bizim de burjuvazinin de düşmanıdır. Biz her şeyden evvel bu düşmanı yenmeliyiz", "irticaa karşı halk hükümetledir" diyerek Kemalist burjuvazinin Kürt halkı üzerindeki azgın terörüne ve kıyımına alkış tutmaktadır.

Gene Şefik Hüsnü, aynı dönemde yazdığı bir başka yazıda şöyle diyordu:

"Türkiye'deki milli devrimci hareket, kuşkusuz ilerici bir etkendir. Bu etken, toplumu feodalizmin ve padişahlığın kalıntılarından temizleyerek, bizi proletarya devrimine yaklaştırmakta, emperyalizmi canevinden vurmaktadır. Bu nedenlerden dolayı onu destekliyoruz (age, sayfa 49)

Bütün bu yıllar, yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi, Kemalist burjuvazinin giderek daha çok gericileştiği, karşı-devrimin halk kitleleri üzerindeki ve Kürt halkı üzerindeki terörünün daha çok yoğunlaştığı ve Türkiye'de faşist diktatörlüğün adım adım kurulmaya başlandığı dönemdir. Şefik Hüsnü de bir "komünist" olarak Kemalist burjuvazinin bu politikasını ve bu yöndeki bütün uygulamalarını desteklemektedir.

Bütün bunları PARTİ BAYRAĞI daha önceden en detaylı bir biçimde ortaya koyarak eleştirmişti. Biz bunları yeniden hatırlatma gereğini duyduk. Çünkü, O'nun takipçisi olduğunu söyleyen revizyonistler (bunların başında TİKP geliyor) bugün, tıpkı onun 1925-26'larda izlediği politikayı izlemektedirler. Bugünkü revizyonistler de tıpkı Şefik Hüsnü gibi egemen sınıfların, sıkıyönetim de içinde olmak üzere bütün baskı tedbirlerine "ilericilik", "anti-faşistlik" sıfatları atfetmekte, işçi sınıfının ve emekçi halkın karşısında egemen sınıfların yanında onların bir parçası olarak yer almaktadırlar.

Bugün Şefik Hüsnü'nün "takipçisi" ve "mirasçısı" olduğunu söyleyenlerin, sıkıyönetimi desteklemelerinden, egemen sınıfların yeni baskı tedbirlerine alkış tutmalarından daha doğal ne olabilir ki?

Geçmişi oportünist olanın, geçmişin bütün oportünist günahlarına dört elle sarılanların bugünü Marksist olabilir mi?

REVİZYONİSTLER VE SIKIYÖNETİMİN "ANAYASALLIĞI"

Egemen sınıflar sıkıyönetim silahı ile işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya, buhranı bütün ekonomik ve siyasi sonuçları ile birlikte emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklemeye, devrimci-demokratik kitle örgütlerinin kapısına kilit asmaya, devrimci yayın organlarını susturmaya ve işçi grevlerini yasaklayarak dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışmaktadırlar.

Sıkıyönetimin hangi sınıfların hangi sınıflara ve neye karşı bir silahı olduğu bugünkü pratik uygulama ile de en açık bir şekilde ortada olduğu halde ve bir ayı aşkın sıkıyönetim uygulaması bu gerçeği gözler önüne serdiği halde, her renkten revizyonist hâlâ sıkıyönetimi ya desteklemeye devam etmekte, ya da sıkıyönetim komutanlarını ve hükümeti "sıkıyönetimin ilan ediliş gerekçelerine" uygun bir politika izlemeye, yani "faşist odakların" üzerine yürümeye çağırmaktadır.

Bu revizyonist mihraklardan Aydınlık-TİKP yeni revizyonistlerinin "kara yüzü" bugün gün gibi ortadadır ve onların karşı-devrimin yeni bir silahı olarak üstlendikleri görevler konusunda söylenecek fazla yeni bir şey yoktur aslında. Sıkıyönetim komutanlıklarının devrimci-demokratik kitle örgütlerinin kapatılması ve devrimci yayın organlarının ve diğer yayın organlarının yasaklanması ile ilgili bildirileri radyolardan okundukça, hiç şüphesiz onlar sevinçten nara atmakta ve komprador-feodal ve faşist diktatörlüğe karşı iman tazelemektedirler. "Anarşi" adını verdikleri devrimci-demokratik halk hareketinin bastırılması ve devrimci örgütlerin kapısına kilit vurulması için sıkıyönetim komutanlıklarına ve hükümete çağrılar çıkarmaktadırlar. Nitekim "Bora" dergisinin bazı sıkıyönetim illerine girişinin yasaklanması karşısında derginin sorumlu yazıişleri müdürü olan şahıs, Başbakana çektiği telgrafta, "bu kararın anarşiye karşı mücadeleyi zayıflatacağı inancında olduğunu" belirtmiştir. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığınca "kazaen" gözaltına alınan Aydınlık gazetesi yazarı Doğan Yurdakul bugün de sıkıyönetime ve "paşalara" yağ çekmeye devam etmektedir. Onlar bugün faşizmin ve sıkıyönetimin maşası durumuna öyle bir gelmişlerdir ki, dergilerini ve kişiliklerini dahi sıkıyönetim komutanlarının ellerine emanet etmişlerdir.

Bizim burada esas üzerinde durmak istediğimiz konu, Aydınlık-TİKP yeni revizyonistlerinin iyice suyu çıkmış politikası değil, TİP revizyonistlerinin başından beri izledikleri karşı-devrimci politikadır.

Bilindiği gibi TİP revizyonistleri, tıpkı Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetim ilanının hemen ardından sıkıyönetim komutanlıklarına, orduya ve CHP hükümetine yaptıkları çağrıda, kendileri gibi revizyonist mihraklar hariç, bütün solun dağıtılmasını istemişler, "sıkıyönetimin ilan ediliş gerekçelerine uygun" bir politika izlemesi gerektiğini belirtmişlerdi. Bugün de aynı şeyi söylemekte ve CHP hükümetinden yeni talepler de bulunmaktadırlar.

Türkiye İşçi Partisi Merkez Yönetim Kurulu, 13-14 Ocak 1978 tarihlerinde yaptığı toplantıdan sonra yayınladığı bildiride şöyle demektedir:

"Sıkıyönetim bölgelerinde bugün bir sükunet vardır. Ne var ki bu geçicidir. Çünkü faşist odaklar, sıkıyönetim bölgeleri içinde saldırılarını durdurarak mevzilerine çekilmişlerdir. (...) Faşist odaklar dağıtılmadan, faşist eylemciler ve yöneticiler cezalandırılmadan, faşist saldırı ve cinayetler durmayacaktır."

TİP revizyonistleri, tıpkı Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetim komutanlıklarından "faşist odakların dağıtılmasını" istemekte, sıkıyönetimi tarafsız olarak göstermeye çalışmaktadır.

Aynı şekilde 30 Ocak 1979 tarihli Yürüyüş dergisinin başyazısında şunlar yer almaktadır:

"Sıkıyönetimin yasal konumu, ilan ediliş gerekçesine bağlı olarak, faşist katliam ve terör eylemlerinin arkasındaki güç ve örgütleri ortaya çıkarmak, bu örgütleri dağıtmak ve sorumlularını cezalandırmaktır."

Bu ibarelerden de açık olarak görülebileceği gibi, TİP'li karşı-devrimciler sömürücü sınıfların egemenlik sistemini ve bunun unsurlarını birbirinden tamamen kopararak, faşizmi sadece MHP düzeyine indirgemekte, ve devletin bürokratik ve militarist kurumlarını "tarafsız", "anti-faşist", "demokratik" olarak yutturmaya çalışmaktadır.

Onların bakış açıları ve politikaları bu olduğu içindir ki, "sıkıyönetimin anayasal bir uygulama olduğunu" savunmakta ve karşı çıkılmaması gerektiğini vaaz etmektedirler. Bu konuyla ilişkili olarak 30 Ocak 1979 tarihli Yürüyüş dergisinde şöyle denilmektedir:

"Sıkıyönetim, olağanüstü önlemlerin alındığı bir yönetim biçimidir. Ancak, buna karşın, bu olağanüstü önlemlerin ve sıkıyönetim uygulamalarının Anayasanın koyduğu temel ilkelere uygun olması bir zorunluluktur. Sıkıyönetimin "Anayasallığı" her şeyden önce Anayasada öngörülen "demokratik devlet" ilkesine uygun olmasını zorunlu kılmaktadır.

"Sıkıyönetimin yasal varlığı ilan ediliş gerekçeleri ile sınırlanmıştır."

Bu alıntılardan da görüleceği gibi, TİP revizyonistlerinin komprador-feodal düzene, faşist diktatörlüğün varlığına ve onun sıkıyönetim vb. gibi baskı araçlarına bir itirazları yoktur, bir kurum olarak sıkıyönetime karşı değillerdir. Sıkıyönetimi "Anayasal bir uygulama", "olağanüstü koşulların yönetim biçimi" olarak kabul etmekte ve savunmaktadırlar. Bu bakış açısı ve politika sadece TİP revizyonistlerine özgü değildir, bütün revizyonist karşı-devrimcilerin politikası ve temel çizgisidir. Sahte TKP ve TİKP gibi revizyonist mihraklar da aynı şeyi söylemektedirler. Bu revizyonist mihrakların en "ileri" olanları sadece ilan edilen sıkıyönetimi ya "zamansız" bulmaktadır, ya da "Sıkıyönetim Yasası"nın değiştirilerek "demokratikleştirilmesini" istemektedirler.

MHP, AP vb. gibi faşist partilerin politikası da budur. Revizyonistler ile faşistler arasında bu konudaki tek farklılık, faşistlerin sıkıyönetimi halka karşı daha yoğun bir saldırı silahı olarak kullanmaları -ki gerçek durum da budur- revizyonistlerin ise sıkıyönetimin kendilerine karşı değil, "faşist odaklara" karşı yönelmesini istemesidir. Halbuki burjuvazinin ekonomik ve siyasi iktidarı devam ettiği sürece devletin her türlü silahının hedefi emekçi halk olacaktır ve öyle olmaktadır. Bütün karşı-devrimciler sıkıyönetim silahının "anayasallığını" savunarak, düzenin, mevcut bürokratik ve militarist devletin savunulması ve güçlendirilmesinde birleşmektedirler.

Egemen sınıfların son sıkıyönetim saldırısı bunu bir kere daha ve en açık bir şekilde gözler önüne sermiştir.